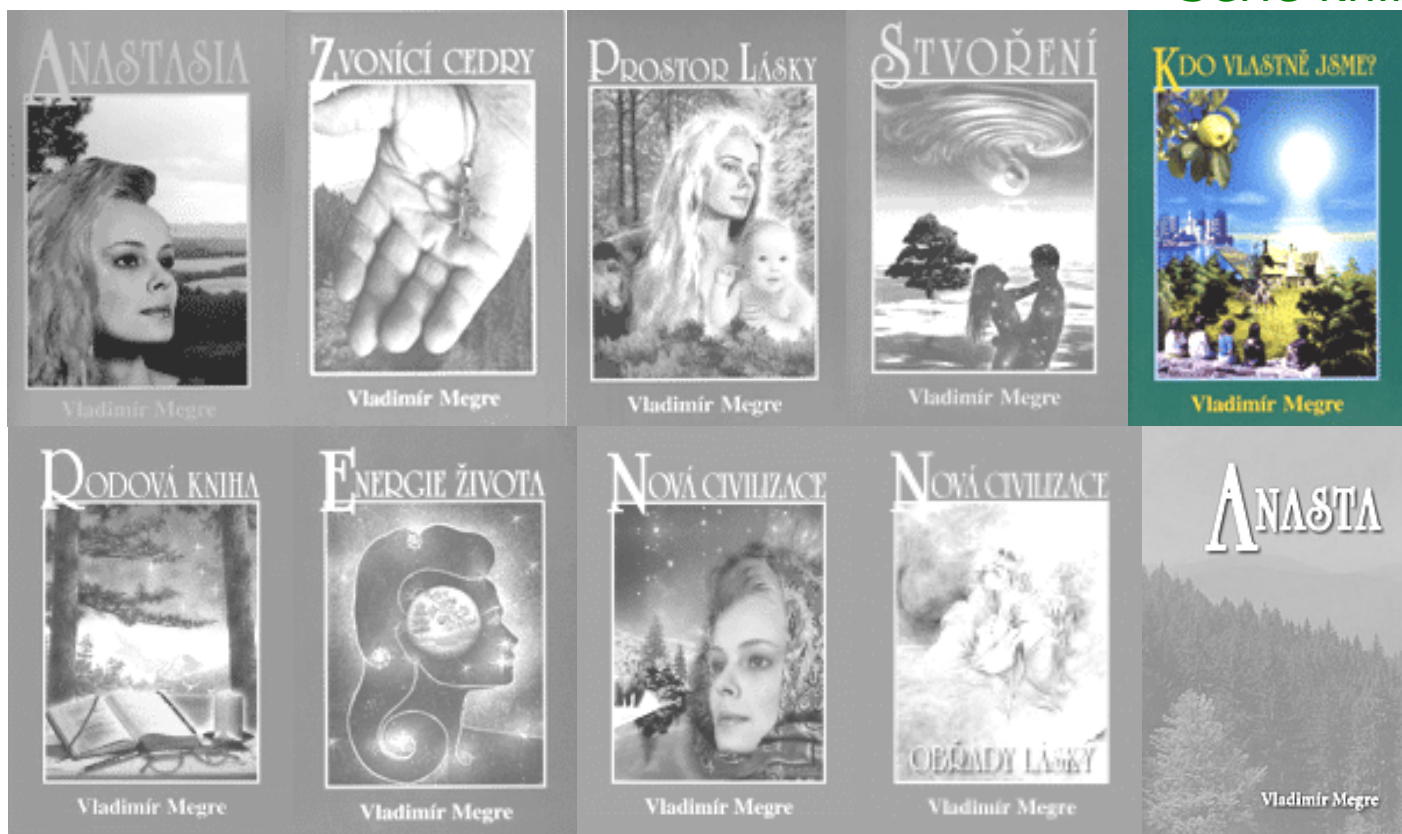

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl **KDO VLASTNĚ JSME ?** - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*

8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - or. 2005, př. 2005
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - 2006, 2006
10. díl ANASTA - 2010, 2010

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

»...Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně, věčně se převtělujíce, neboť svými myšlenkami sami vyprodukuji svou šťastnou nekonečnost,"
Anastasia

OBSAH knihy **KDO VLASTNĚ JSME ?**

1.	(126.)	DVĚ CIVILIZACE	4
2.	(127.)	OCHUTNEJTE VESMÍR	8
3.	(128.)	AUROVILSKÉ TOUHY	10
4.	(129.)	ZVĚSTOVATELÉ NOVÉ CIVILIZACE	12
5.	(130.)	HLEDÁNÍ DŮKAZŮ	13
6.	(131.)	VĚČNÝ SAD	15
7.	(132.)	ANASTASIINO RUSKO	19
8.	(133.)	NEJBOHATŠÍ STÁT	22
9.	(134.)	A NA ZEMI BUDE DOBRO	27
10.	(135.)	HOREČNÉ ODZBROJENÍ	38
11.	(136.)	VĚDA A PAVĚDA	42
12.	(137.)	JE NAŠE MYSL SVOBODNÁ ?	47
13.	(138.)	JEZDKYNĚ Z BUDOUCNA	49
14.	(139.)	MĚSTO NA NĚVĚ	52
15.	(140.)	ABYCHOM VYTVOŘILI REALITU	54
16.	(141.)	OTEVŘENÝ DOPIS	57
		<i>Prezidentovi Ruské Federace Vladimíru Vladimíroviči Putinovi od občana Ruské Federace Vladimíra Nikolajeviče Megreho</i>	57
17.	(142.)	OTÁZKY A ODPOVĚDI	59
18.	(143.)	FILOZOFIE ŽIVOTA	70
19.	(144.)	KDO ŘÍDÍ NÁHODY	82
20.	(145.)	ZLOM	94
21.	(146.)	POKUS O ROZKÓDOVÁNÍ	96
22.	(147.)	NAŠE SKUTEČNOST	98
23.	(148.)	TVÁ PŘÁNÍ	109
24.	(149.)	MÁME PŘED SEBOU VĚČNOST	115

KDO VLASTNĚ JSME ?

*„....Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení
a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně,
věčně se převtělujíce, neboť svými myšlenkami
sami vyprodukují svou šťastnou nekonečnost.“*

Anastasia

(1 .)

DVĚ CIVILIZACE

My všichni někam pospícháme, o něco usilujeme. Každý z nás si přeje prožít šťastný život, potkat svou lásku, založit rodinu. Ale daří se mnohým dosáhnout toho po čem touží ?

Na čem záleží naše spokojenost nebo nespokojenost se životem, náš úspěch nebo neúspěch ? V čem je smysl života každého člověka nebo lidstva celkově ? Co nás čeká v budoucnu ?

Tyto otázky existují dávno, ale nikdo na ně srozumitelně neodpověděl. A chtěli bychom vědět, v jakém státě na nás čeká život za pět nebo deset let ? V jakém světě budou žít naše děti ? Jenže my to nevíme a zřejmě také nejsme příliš schopni představit si svou budoucnost, protože všichni někam pospícháme, ale kam ?

Neuvěřitelné, ale je to fakt, že jasnou představu budoucna našeho státu jsem nedostal od vědců-analytiků nebo politiků, ale od Anastasie - poustevnice z tajgy. A ona nejenže ukázala obraz překrásného budoucna, ale odůvodněně dokázala jeho možnost pro naši generaci. Ve skutečnosti předložila svůj projekt rozvoje státu.

Když jsem šel z paloučku, na kterém žije Anastasia, k řece, tak z nějakého důvodu se ve mně objevilo pevné přesvědčení: její projekt toho může ve světě hodně změnit. Pokud přihlídneme k tomu, že všechno zmodelované v jejích myšlenkách se potom vždy uskuteční v reálném životě, tak fakticky již žijeme ve státě, jehož budoucnost může být pouze překrásná. Šel jsem tajgou a přemýšlel nad slovy poustevnice o překrásném budoucnu státu, ve kterém ještě možná stihne žít i naše generace. Ve státě, kde nebudou regionální konflikty, zločinnost a nemoce, nebudou chudí. A i když jsem nechápal všechny její myšlenky, tak tentokrát jsem

nechtěl pochybovat o ničem z toho, co řekla Anastasia. Naopak, všem se mi chtělo dokázat, že má pravdu.

Pevně jsem se rozhodl udělat všechno, co můžu, pro realizaci tohoto projektu. Navenek vypadal úplně jednoduchý: je třeba, aby každá rodina dostala hektar půdy na doživotí a vybudovala na něm svůj rodový statek, svůj kousíček vlasti. Ale detaily tohoto projektu silně ovládly mé myšlenky. Byly maximálně jednoduché, ale zároveň i neuvěřitelné.

No je to možné ?! Ne vědci-agrárníci, ale poustevnice z tajgy dokázala, že při správném rozmístění výsadby na pozemku už za několik let nebude třeba hnojit půdu a co víc, dokonce málo úrodná půda se bude zlepšovat.

Jako hlavní důvod Anastasia uvedla situaci s tajgou. Po tisíciletí existuje tajga, roste v ní všechno, ale nikdo půdu v tajze nehnojí. Anastasia říká, že všechno, co roste na zemi, jsou materializované myšlenky Boha a že On všechno zařídil tak, aby se člověk nemusel obtěžovat problémy obstarávání jídla. Je třeba se pouze vynasnažit pochopit Stvořitelovu myšlenku a tvořit překrásné společně s Ním.

A já také mohu uvést názorný příklad. Na ostrově Kypr, jenž jsem měl možnost navštívit, je kamenitá půda. Ale tato země nebyla taková vždy. Před mnoha staletími na ostrově rostly cedrové lesy, ovocné stromy, ve spoustě řek tekla velice čistá sladká voda a ostrov se podobal zemskému ráji. Římské legie obsadily ostrov, začaly kácet cedry a stavět z nich své lodě. Vykácely na ostrově cedrové háje. Teď je na větší části ostrova úplně živořící rostlinstvo, již na jaře tam usychá tráva, letní deště začaly být ojedinělé a je tam nedostatek sladké vody. Kypřané jsou nuceni vlečnými nákladními loděmi dovážet na ostrov úrodnou půdu. A tak to vypadá, že člověk nevylepšil stvořené, ale svým barbarským zasahováním to zhoršil.

Anastasia, když detailizovala svůj projekt, říkala, že na pozemku je třeba nutně zasadit rodový strom a že pohřbívat zemřelého člověka je třeba ne na hřbitově, ale na pozemku rodové půdy, již sám uspořádal. Na hrobě není třeba dělat žádné pomníky. Památkou na člověka nemá být mrtvé, ale živé. Památkou pro blízké budou živé výtvořiny člověka. Tehdy se jeho duše bude moci opět vtělit do materiálního světa, v rajske pozemské zahradě.

Lidé pohřbení na hřbitově se nemohou dostat do ráje. Jejich duše se nemohou vtělit do hmoty, dokud existují myšlenky příbuzných a přátel, kteří myslí na jejich smrt. Náhrobek je pomníkem smrti. Rituál pohřbívání byl vymyšlen temnými silami a jeho cílem je alespoň na čas uvěznit lidskou duši. Náš Otec nestvořil pro své milované děti žádné trápení ani smutek. Všechny Boží výtvořiny jsou věčné, soběstačné a sebeobnovující. Všechno žijící na zemi, počínaje navenek jednoduchou bylinkou a konče člověkem, představuje harmonický celek a něco věčného.

A v tomto, myslím si, má pravdu. Podívejte se, co máme: teď vědci říkají, že lidská myšlenka je materiální, ale jestli je to pravda, tak to vychází, že příbuzní zesnulého, myslíce na něj jako na mrtvého, právě tím ho udržují v mrtvém stavu, trápí jeho duši. Anastasia tvrdí, že člověk, přesněji jeho duše, může žít věčně. Může se stále vtělovat do nového těla, ale za určitých podmínek. Rodový statek, vybudovaný podle jejího projektu, vytváří takové podmínky. Já jsem tomu jednoduše uvěřil, více kvalifikovaně dokázat nebo vyvrátit Anastasiina tvrzení o životě a smrti zřejmě budou moci vědci-ezoterici.

„Och, budeš mít hodně oponentů," říkal jsem Anastasii. A na to se ona jen smála: „Vždyť všechno se teď stane velmi jednoduše, Vladimíre. Lidská myšlenka má schopnost materializovat se, pozměňovat předměty, předurčovat události, vytvářet budoucnost. Proto také vychází, že oponenti, kteří se budou snažit dokázat smrtelnost lidské podstaty, sami sebe zničí, neboť vyprodukují svůj konec právě svými myšlenkami.

Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně, věčně se přetvélující, neboť svými myšlenkami sami vyprodukují svoji šťastnou nekonečnost."

A ještě se mi její projekt moc zalíbil, když jsem začal propočítávat jeho ekonomickou vhodnost a přesvědčil jsem se, že každý člověk, jenž si založí statek podle Anastasiina projektu, může jeho pomocí zabezpečit slušnou existenci svých dětí a vnuků. Tady jde nejen o zabezpečení svých dětí kvalitními potravinami, zajištění bydlení. Anastasia říkala, že plot je třeba udělat z živých stromů a čtvrtinu hektaru má zabírat les. Dvacet pět arů lesa - je to přibližně tři sta stromů. Za osmdesát až sto let je možná pokácí. Z těchto stromů se získá přibližně čtyři sta kubických metrů prken a dobře vysušené a opracované řezivo pro ozdobu již dnes stojí nejméně sto dolarů za kubický metr, celkem vychází čtyřicet tisíc dolarů. Samozřejmě, není třeba kácet všechny les, lze vzít potřebnou část vyrostlých stromů a hned jako náhradu zasadit nové. Celková hodnota rodinného statku uspořádaného podle Anastasiina projektu může činit kolem milionu dolarů a víc a vybudovat ho je schopna každá rodina, jež má dokonce střední dostatek. Dům pro začátek může být více než skromný, hlavním bohatstvím bude správně a hezky uspořádaný pozemek. Zámožní lidé již teď platí velké peníze firmám, které se zabývají designem krajiny. V Moskvě je takových podniků kolem čtyřiceti a ty nesedí bez práce. Správné a hezké uspořádání pouze sta čtverečních metrů půdy přilehlé k domu činí podle jejich sazby půldruhého tisíce dolarů a výše.

Jeden jehličnatý strom, asi šest metrů vysoký, a jeho zasazení přijde na pět set dolarů a lidé, kteří chtějí žít na krásně zařízeném pozemku, platí tak velké peníze. Platí proto, že jejich rodiče nenapadlo založit pro své děti rodinný statek. Ale vždyť na tohle není třeba být bohatý, je třeba pouze správně rozmístit priority ve své hlavě. Jakkak můžeme vychovávat své děti, jestli sami nechápeme tak jednoduché věci? Anastasia má pravdu, když říká, že s výchovou je třeba začít u sebe sama.

Velice silně jsem zatoužil mít svůj statek: vzít hektar půdy, postavit dům a hlavně zasadit kolem různou výsadbu, zařídit svůj kousíček vlasti tak, jak to vylíčila Anastasia, a aby ho obklopovaly pozemky jiných lidí též překrásně zařízené. A aby se tam mohla ubytovat Anastasia se synem nebo přijíždět na návštěvu a potom - vnuci, pravnuci. Možná, že pravnuci budou chtít pracovat ve městě, v tom případě pak budou moci přijíždět na svůj rodový statek odpočinout si. A jednou ročně, třináctého července, na svátek celé Země, se možná ve svém domě sejdou všichni příbuzní. Já samozřejmě již v té době nebudu, ale zůstane statek mnou založený, stromy rostoucí na něm, zahrada. Vykopu nevelký rybníček, pustím do něj potěr, aby byly ryby. Stromy budou zasazené podle zvláštního rozvržení, jak to říkala Anastasia. Něco se mým potomkům bude líbit, něco třeba budou chtít pozměnit, ale i v tom i v druhém případě si na mě vzpomenou.

A pohřben budu na svém statku a poprosím, aby můj hrobeček nijak nevynikal.

Ať se nikdo nad ním nepřetvařuje s truchlivou tváří. A vůbec, ať není žádný

smutek. Žádný náhrobek, ale jednoduše vyrostou z těla a vzejdou nad zemí čerstvá tráva a keře a možná, že i nějaké plody prospěšné pro zdraví mých potomků-příbuzných. Jaký je užitek z náhrobních desek ? Žádný, pouze zármutek. Ať na mě vzpomínají ne se smutkem, ale s radostí, příjíždějící na statek mnou založený. Ech, já jim všechno tak rozmístím, tak všechno zasadím...

Myšlenky se splétaly v nějaké radostné předtuše něčeho grandiózního. Je třeba co nejrychleji začínat, nějak konat, rychleji se dostat do města, ale já musím jít tímto lesem ještě asi deset kilometrů. Už aby rychleji končil, tenhle les. A najednou, z ničeho nic, se mi vybavila v paměti informace o lesích Ruska, nevzpomněl jsem si na všechna čísla, uvedu údaje, jež jsem jednou přečetl ve statistické informaci:

„Lesy jsou hlavní druh rostlinstva Ruska, zabírají 45 % jeho teritoria. Rusko vlastní největší zásoby lesů na celém světě. V roce 1993 činila plocha lesního fondu 886,5 milionů hektarů a celková zásoba dřeviny 80,7 miliard, což přibližně dělá 21,7 a 25,9 % světových zásob. Převaha druhého čísla nad prvním vypovídá o tom, že Rusko disponuje více vyzrálými a více výkonnými lesy, než celý zbytek planety.

Lesy hrají obrovskou roli v plynové bilanci atmosféry a regulují planetární klima Země. Celková bilance pro lesy Ruska, propočítaná B. N. Moisejevým, činí 1789064,8 tisíc tun pro kysličník uhličitý a 1299019,9 tisíc tun pro kyslík.

Každoročně se v lesích Ruska deponuje 600 milionů tun uhlíku. Tyto gigantické objemy migrace plynů podstatně stabilizují plynové složení a klima planety."

To jsou věci ! Někteří lidé říkají, že pro Rusko je připravena nějaká zvláštní mise, ale ona nečeká, již se plní.

To je ale - lidé celé planety, kdo v menší míře, kdo ve větší, není důležité, důležité je něco jiného - lidé celé planety dýchají také vzduch Ruska. Vdechují kyslík, který vyrábí tento les, a já teď jím tak jednoduše jdu. Zajímalo by mě, zdali tento les dodává lidem žijícím na planetě pouze kyslík nebo možná ještě něco důležitého ?

Teď ve mně tajga, kterou jsem šel, nevyvolávala pocit znepokojení, jak tomu bylo dříve. Měl jsem takový pocit, jako bych šel bezpečným parkem. Samozřejmě v tajze nejsou parkové cestičky a v cestě občas překáželo roští, nebo husté keře, ale tentokrát mě neznepokojovaly.

Cestou jsem trhal plody: maliny, černý rybíz, poprvé jsem si se zájmem prohlížel, jak se svým zevnějškem liší stromy, dokonce stejného druhu. Jak různě je rozmístěné rostlinstvo - ani jeden stejný obraz.

Poprvé jsem se pozorně díval na tajgu a ona se mi zdála být lepší. Zřejmě byl ten pocit způsoben i tím, že se v této tajze narodil a žije na svém paloučku můj malinký syn a Anastasia -. žena, setkání s níž změnilo celý můj život.

V této nekonečné tajze je malinká Anastasiina loučka, kterou nechce opouštět nadlouho a nevymění ji za žádný, byť i ten nejmodernější byt. Tato louka je jakoby obyčejné pusté místo: není tam ani dům, ani bouda, ani bytové zařízení a ona, jakmile se k ní přibližuje, tak se rázem raduje. I u mě se při třetí návštěvě Anastasiiny loučky z nějakého důvodu dostavil pocit podobající se tomu, který se objevuje, když se člověk vrací domů po těžké cestě.

Celkem podivné věci se dějí v našem světě. Po tisíciletí lidská společnost jakoby usiluje o štěstí, o blahobyt každého člověka, ale když to rozebereme, tak

tento člověk, žijící ve středu společnosti, uprostřed moderního civilizovaného města, je stále častěji bezbranný. Buď se mu přihodí dopravní nehoda, nebo jej okradou, stále se ho chytají nějaké nemoce, bez lékáren již ani nemůže žít, anebo kvůli nějaké nespokojenosti se životem spáchá sebevraždu. Právě v civilizovaných státech s vysokou životní úrovní roste počet sebevražd. Matky z různých regionů vystupují v televizi, říkají: nemáme čím krmit své děti, naše rodiny hladoví.

Anastasia žije s malinkým dítětem v tajze, jakoby v jiné civilizaci. Naši společnost o nic nežádá, žádnou policii, vnitřní vojsko pro svou ochranu nepotřebuje. Vytváří se dojem, že na této loučce se ani jí, ani dítěti nemůže stát nic špatného.

Ano, samozřejmě, máme odlišné civilizace a ona nabízí převzít to lepší z těchto dvou světů. A tehdy se změní způsob života mnohých lidí na zemi, zrodí se nové šťastné lidské společenství. Bude to zajímavé společenství - nové, neobyčejné. Tak například...

(2 .)

POCHUTNEJTE VESMÍR

Dlouhou dobu jsem nemohl souhlasit s tím, že Anastasia úplně klidně nechává kojence samotného. Buď ho jednoduše položí na trávu pod nějakým keříkem, nebo vedle odpočívající medvědice či vlčice. Již jsem se přesvědčil, že mu neublíží žádné zvíře. Naopak, budou jej bránit do posledního dechu. Jenomže před kým ? Jestli zvířata v okolí jsou jako chůvy, tak před kým bránit ? Ale stejně je to neobvyklé, když kojence nechávají samotného, a pokusil jsem se přesvědčit Anastasii, aby tohle nedělala. Říkal jsem:

„Jestli zvířata neublíží dítěti, tak to neznamena, že se mu nemůže přihodit jiné neštěstí.“

A ona odpovídala:

„Neumím si představit, Vladimíre, jaká neštěstí máš na mysli.“

„Mnohá, která se stávají bezmocným dítětem. Například, vyplazí se na pahorek a potom se z něj skutálí, vykloubí si nožku nebo ručku.“

„Ta výška, kterou dítě zvládne samo, mu neudělá žádnou škodu.“

„No, a co když se nají něčeho škodlivého ? Vždyť je nerozumný, všechno si dává do pusy, tak se lze lehce otrávit, kdo mu potom bude vyplachovat žaludek ? Žádní doktoři poblíž nejsou a ty nemáš ani klystýr, abys dítěti propláchnula střeva, kdyby něco.“

Na což se Anastasia pouze smála:

„Nač je zapotřebí klystýr, Vladimíre. Střeva lze propláchnout jiným způsobem a mnohem efektivnějším než klystýr.“

„Jak ?“

„Chceš to zkusit ? Tobě by to zrovna neuškodilo, hned ti přinesu několik bylinek...“

„Počkej, není třeba, pochopil jsem. Chceš mi dát to, co způsobí žaludeční obtíže.“

„Žaludeční obtíže máš již dávno. A bylinka vyžene z tvého žaludku všechno nepotřebné.“

„Jasně, kdyby něco, tak dáš dítěti bylinky a ono dostane průjem. Ale proč je třeba dohnat situaci k takové exekuci na dítěti ?“

„Vždyť k tomu ani nedojde. Nic nepotřebného náš syn jíst nebude. Děti, obzvlášť kojenci zvyklí na mateřské mléko, nikdy nic jiného ve velké míře jíst nebudou. A náš syn může pouze lehce ochutnat nějaký plod nebo bylinku. Jestli se ukáže, že je škodlivá, hořká, pro něj nepotřebná, tak ji také sám vyplivne. Jestli jí trochu sní a ona začne škodit jeho žaludku, tak to vyzvrací, zato si ji zapamatuje a napříště jíst nebude. Ale bude znát celou zem ne podle něčího vyprávění, ale podle chuti. Ať náš syn ochutnává vesmír.“

Celkem má asi pravdu, doteď se dítěti ani jednou nestalo nic špatného. A ještě jsem si všiml jedné věci: zvířata v okolí Anastasiiny louky sama cvičí své potomstvo k vzájemnému vztahu s člověkem. Dříve jsem si myslel, že to dělá sama Anastasia, ale potom jsem se přesvědčil, že s tímto svůj čas neztrácí.

Jednou jsem uviděl toto: sedíme na kraji paloučku na sluníčku, Anastasia teprve nakojila syna a ten blaženě ležel v jejím náručí. Ze začátku si trochu zdříml nebo pospal, potom se svou malinkou ručičkou začal dotýkat Anastasiiných vlasů a usmívat se. Anastasia se dívala na syna a také se usmívala, něžně mu šeptala různá slova.

Uviděl jsem, jak na louku vyšla vlčice se svými mláďaty - se čtyřmi úplně malinkými vlčaty. Vlčice šla k nám, ale ve vzdálenosti deseti metrů se zastavila, lehla si na trávu. Vlčata, jež za ní cupitala, se hned začala ukládat k jejímu břichu. Anastasia uviděla vlčici ležící s vlčaty, zvedla se z trávy se synem v náručí, přiblížila se k ní, přisedla si asi dva metry od vlčice a s úsměvem si začala prohlížet mláďata. Přitom laskavě mluvila:

„O, jaké krasavce porodila naše šikulka. Z jednoho určitě bude vůdce a tato holčička, celá máma, přinese jí radost, důstojně prodlouží rod.“

Vlčice jako by dřímala, buď dřímotou nebo laskavým Anastasiiným hlasem blaženě přimhouřila oči. Vlčata nechala být břicho vlčice a začala se dívat na Anastasii a jedno z nich, jež se zatím pohybovalo ne příliš jistě, namířilo směrem k Anastasii.

Vlčice, která jako by dřímala, najednou vyskočila, chytla vlče do zubů a odhodila ho k ostatním. Totéž se stalo i s druhým vlčetem, i s třetím, i se čtvrtým, jež se pokusilo přiblížit k Anastasii. Nerozumná vlčata pokračovala ve svých pokusech, ale vlčice je nepouštěla, až dokud nepřestala se svými pochody. Dvě vlčata začala mezi sebou bojovat, zbytek tiše usedl a díval se na nás. Dítě v Anastasiině náručí také uvidělo vlčici s vlčaty, zadívalo se na ně, potom začalo netrpělivě škubat nožkami a proneslo nějaký přivolávající zvuk.

Anastasia natáhla ruku směrem k vlčici a vlčatům. Dvě vlčata nějak nejistě namířila směrem k natažené lidské ruce, ale tentokrát je vlčice nezastavila, naopak, postrčila dvě hrající se vlčata k natažené ruce. A ta se vbrzku octla vedle Anastasie. Jedno začalo jemně kousat palec natažené Anastasiiny ruky, druhé se opřelo tlapkami o ruku, další dvě se připlazila k noze. Syn se zavrtěl v Anastasiině náručí, zjevně se snažil dostat k vlčatům, Anastasia ho spustila na trávu a on, hned zapomněl na všechno kolem a začal si s nimi hrát ! Anastasia se přiblížila k vlčici, pocuchala ji na zátylku a vrátila se ke mně.

Pochopil jsem, že vlčice naučená sama nikdy Anastasii neobtěžovat se k ní přibližuje pouze na určité gesto, a teď učila své potomstvo právě tomu.

Vlčici zřejmě stejně tak učila matka a matku - její matka. A tak si z generace na generaci zvířata předávala pravidla chování k člověku. A musím říci - uctivého chování, taktního. Ale kdo a jak je naučil jinému - útočit na člověka ?

A vůbec, po seznámení s životem poustevníků sibiřské tajgy vzniká mnoho různých otázek, takových otázek, které jsem dříve ani nemohl předpokládat. Anastasia nechce měnit svůj poustevnický způsob života. Ale, počkat ! Když na ni myslím jako na poustevnici, tak u mě při slovech „poustevník“, „poustevnice“ vznikají asociace s člověkem odděleným od společnosti, od současného informačního systému, ale co máme ve skutečnosti ? Po každé návštěvě její loučky vydávám novou knihu. Posuzují ji různí lidé, staří a mladí, vědci a vůdci náboženských spolků. Vypadá to tak, že ne já jí přináším informaci z naší společnosti, ve všem informované, ale ona mně dává informaci zajímavou pro společnost.

Tak kdopak je v tom případě skutečný poustevník ? Nezamotali jsme se v pavučině hojnosti, nebo spíš zdánlivé hojnosti informace a ve skutečnosti jsme se vzdálili nebo odpojili od pravého pramene informace ? Neuvěřitelné, jak to ve skutečnosti je - zapadlá Anastasiina loučka v tajze je jako informační centrum, jako kosmodrom do jiných úrovní bytí. Tak kdopak jsem v tom případě já, my, kdo je Anastasia ? Ostatně, je to teď důležité ? Hlavní je něco jiného - její poslední vyjádření ohledně možnosti změny k lepšímu v životě každého člověka, státu a lidstva celkově prostřednictvím změny životních podmínek jednotlivých lidí.

Neuvěřitelná jednoduchost: je třeba dát člověku alespoň hektar půdy, potom vypráví, co je třeba udělat na této půdě a pak... Neuvěřitelné, taková jednoduchost... A s člověkem vždy bude energie Lásky. Budou milující se manželé. Budou šťastné děti, zmizí mnohé nemoce, zastaví se války a kataklyzmata. Člověk se přiblíží k Bohu.

Fakticky navrhla vybudovat vedle velkých měst množství paloučků podobných jejímu. Přitom neodmítá využívání výdobytků naší civilizace: „Ať negativní zapracuje také pro dobro,“ říká. A já jsem uvěřil jejímu projektu. Uvěřil jsem tomu překrásnému, co se má stát jeho realizací v našem životě. A mnohé z tohoto projektu se mi zdálo být srozumitelné. Jenom je třeba ještě jednou všechno popořádku prověřit, promyslet. Je třeba její projekt přizpůsobit každé krajině.

Uchvátila mě Anastasiina idea ohledně země a jejího obhospodaření. Chtěl jsem se rychleji dostat domů, podívat se, co o podobných osadách říkají vědci, zdali je ve světě něco podobného ? Chtělo se mi ze začátku detailně vyprojektovat novou osadu a potom se s ostatními zájemci zúčastnit společného budování. Samozřejmě ani já, ani nikdo jiný nemůže vzít na sebe zodpovědnost z projektování této překrásné osady budoucna sám. Je třeba společně !.. Je třeba společně projednat informaci a vyprojektovat svou, s ohledem na chyby ostatních.

(3 .)

AUOVILSKÉ TOUHY

První měsíce po návratu od Anastasie jsem intenzivně sbíral a studoval informace o ekologických osadách. Většina pramenů vyprávěla o zahraničních analogiích. Celkem jsem na toto téma sebral informaci o 86 osadách z 19 států, takových jako Belgie, Kanada, Dánsko, Anglie, Francie, Německo, Indie a jiné. Ale tato informace

mě zvláště nepotěšila. V žádném státě nebylo dosti velkého hnutí, nebyly osady, jež by byly schopné podstatně ovlivnit sociální stav těchto států. Jedna z největších a známých osad byla v Indii - je to město Aurovil. Právě o něm povím více podrobněji.

Auro vil byl založen v roce 1968 manželkou zakladatele Integrované jógy Šri Aurobinda - Mirrou Rišar. Předpokládalo se, že na půdě přidělené indickou vládou nedaleko města Pandičerri, kde od čtyřicátých let působí Ašram Šri Aurobinda - centrum přívrženců Integrované jógy, vznikne osada a vyrostе město s padesáti tisíci obyvatel. Aurovil - v překladu znamená „město červánků“, nebo „město úsvitu“ - měl realizovat ideu sjednocení lidí, spojených společným cílem budování harmonického materiálního světa, jenž by nebyl v rozporu s duchovním světem. Ve své chartě Mirra Rišar říkala: „Aurovil -je centrum duchovních a materiálních výzkumů, připravujících živou realizaci skutečné lidské jednoty.“

Idea stvoření města, ve kterém lidé budou žít v harmonii se světem přírody, v harmonii ducha a lásky, byla schválena indickou vládou, osobně Indirou Gandi, UNESCO, dostala finanční podporu indické vlády a mnohých sponzorů. Na slavnostním zahájení byli přítomní představitelé 121 zemí a 23 indických států. Překrásné město - touha zřejmě většiny „duchovních“ celého světa - se začalo budovat.

Avšak po smrti Mirry Rišar v roce 1973 se Aurobindův žák - Satprem ostře vyjádřil proti Aurovilu a nazval ho čistě „komerčním podnikem“. Ašram Šri Aurobinda, jenž kontroloval větší část financí „podniku“, dělal si nárok na moc nad vším, co se dělo ve městě, ale osadníci se domnívali, že jejich komuna patří všemu světu a že Ašram jim nemá co poroučet. Začala ostrá konfrontace mezi duchovními Ašramu a duchovními Aurovilu. Byla nejen v duchovní rovině, ale stále více přecházela i do fyzické. V roce 1980 indická vláda byla nucena učinit rozhodnutí o vyvedení Aurovilu zpod kontroly společenství Sri Aurobinda. V osadě se objevila stálá policejní stanice. Situace s Aurovilem způsobila také celkovou krizi hnutí, učení Sri Aurobinda.

Dnes v Aurovilu žije kolem 1200 obyvatel místo 50000 a víc, jak to předpokládali organizátoři. Celkově je v oblasti, spolu s místním obyvatelstvem 13 vísek, 30000 lidí. Možná, že příčina neúspěchu aurovilské touhy tkví v následující situaci: Aurovilec, jenž má povolení, má právo si vystavět dům, ale právnicky země, na níž stojí dům, náleží Aurovilu. Země se kupuje za prostředky Aurovilce, ale na jméno Aurovilu. Takže vychází, že důvěra se prokazuje Aurovilu, ale k žádnému z jeho obyvatel plná důvěra není. Každý obyvatel je závislý. Ale vždyť na projektu pracovali lidé, kteří se považovali za vysoce duchovní. Zřejmě duchovnost má i svůj rub.

Dnešní stav Aurovilu mě velice zarmoutil a sklíčil. Neměl jsem pochybnosti vůči Anastasiinu projektu, avšak v hlavě mi začaly vznikat negativní myšlenky. Jestli se normální osada nevydařila v Indii - státě, jenž se považuje málem za vůdce v duchovním chápání lidského bytí, jestli se to nepodařilo při finanční podpoře ze strany indické vlády, UNESCO, sponzorů z různých států, jak tedy může Anastasia předvídat všechna „úskalí“ sama. No dobře, ať ne sama, ať dokonce spousta čtenářů, kteří sdílejí její názory, zkusí všechno propočítat, promyslet, předvídat. Všem společně se to také nemusí podařit, protože nikdo nemá zkušenosti.

Kdyby aspoň někdo znal ten stěžejní kámen, na kterém může být vybudováno šťastné bytí jednotlivého člověka a společenství celkově, tak zřejmě by šťastná společnost byla vybudována alespoň někde. Ale ona není ! V žádném státě. Jsou pouze negativní zkušenosti. A kde hledat pozitivní ?

„V Rusku !" odpověděla Anastasia.

(4 .)

ZVĚSTOVATELÉ NOVÉ CIVILIZACE

„Zárodky nového, překrásného budoucna jsou v ruských zahrádkářích !" tato slova zazněla sama od sebe uvnitř mě, v tom okamžiku Anastasia nebyla poblíž. Hned jsem si vzpomněl, s jakým nadšením a radostí mluvila o ruských zahrádkářích ještě před čtyřmi roky. Je toho názoru, že právě díky zahrádkářům se v roce 1992 na zemi nestala planetární katastrofa. Tak se stalo, že právě v Rusku začalo toto úžasné hnutí, jež zahrnuje láskou část země... Vzpomněl jsem si, jak o tom vyprávěla:

„...A miliony párů lidských rukou se s láskou dotkly země. Na svých malinkých pozemcích se lidé laskavě dotýkali země právě svými rukama, ne různými stroji. A ona to cítila. Cítila dotyk každé ruky zvlášť. Země, i když je velká, je velmi velmi citlivá. A našla v sobě sílu, aby se udržela."

Tehdy, před čtyřmi roky, jsem nebral vážně toto vyjádření, ale teď, po seznámení s pokusy lidí z různých zemí světa stvořit duchovně-ekologické osady, jsem najednou pochopil... V Rusku bez velkých svolání, výzev, reklamy a pompéznosti je uvedený do reality největší projekt významný pro celé lidstvo. Na pozadí množství ruských zahrádkářských spolků připadala informace z různých zemí světa o vytvoření tamních ekologických osad jednoduše směšná.

Posudte sami: přede mnou leží množství článků a různých sbírek, kde se seriózně projednává problém, kolik lidí má žít v ekologické osadě - doporučují ne více než 150. Velkou roli přisuzují řídicím orgánům ekologické osady, duchovním učitelům.

A zahrádkářská družstva v Rusku existují již roky a čítají 300 rodin a více. Každé z nich je řízeno jedním až dvěma lidmi, většinou důchodci. A je možné předsedu ruského zahrádkářského družstva nazvat správcem ? Spíše se podobá registračnímu orgánu nebo správci, jenž plní vůli většiny.

Zahrádkářské hnutí Ruska vůbec nemá centralizované řídicí orgány, ale mezitím údaje Centrálního statistického úřadu za rok 1997 praví: 14,7 milionů rodin má ovocné a 7,6 milionů - zelenářské zahrady. Jejich plocha činí 1 milion 821 tisíc hektarů. Obyvatelstvo samostatně pěstuje 90 % brambor, 77 % ovocných kultur, 73 % zeleniny.

Zřejmě teoretici, kteří se léta zabývají projekty ekologických osad a ekologických vísek, se pokusí namítnout, že zahrádkářské družstvo není ekologická osada. Na což hned odpovím: nejde o název, jde o podstatu.

Většina zahrádkářských družstev Ruska odpovídá principům ekologických osad. Co víc, bez hlučných prohlášení o duchovním růstu, o potřebě šetrného zacházení s přírodou, zahrádkáři svým způsobem života ukazují také svůj duchovní růst ne slovy, ale ve skutečnosti. Zasadili miliony stromů. To díky jejich úsilí

na statisících hektarů, jež se považovaly za pustou, neplodnou a tak zvanou dumpingovou půdu, teď kvetou zahrady.

Slyšíme, že v Rusku část obyvatelstva málem hladoví. Stávkují jednou učitelé, podruhé horníci, politici se zabývají hledáním cest vyvedení státu z krize. Za dobu perestrojky Rusko nejednou mělo namále před velkým sociálním výbuchem. Ale ten se nestal. A teď zkusme v duchu dát pryč z nedávných minulých let našeho života těch 90 % brambor, 77 % ovoce a 73 % zeleniny. Pojdme místo těchto procent přidat úroveň nervozity milionů lidí. Toto rozhodně budeme muset udělat, jestli z minulých let vyloučíme faktor zahrádek uspokojujících lidí. Tady ani není třeba být psychologem, abychom viděli, jak se uklidňují zahrádkáři při kontaktu se svými záhonky. Takže co bychom dostali v létech 1992 až 1994 nebo 1997 ? V kterémkoliv z nich mohlo dojít k obrovskému sociálnímu výbuchu. K čemu může přivést planetu napěchovanou smrtonosnou zbraní ?

Ale katastrofa se nestala. Anastasia tvrdí, že planetární katastrofa v roce 1992 se nestala díky zahrádkářům Ruska, a teď, když jsem se seznámil s informací vysvětlující situaci, jí věřím.

Teď není tak důležité, v které rozumné hlavě vedení našeho státu vzniklo rozhodnutí dát volnou cestu zahrádkářskému hnutí v Rusku, tehdy ještě v Sovětském svazu. Nebo, možná, vyšší moci, vyšší než pozemská vláda bylo libo zavést tohle přímo v Rusku ? Teď je důležité něco úplně jiného - ono existuje ! A je naprosto jasným důkazem existence možnosti dosažení stability lidského společenství, možná té stability, o kterou po tisíciletí usilovaly mnohé národy na různých kontinentech a nemohly jí dosáhnout.

Anastasia říká, že zahrádkářské hnutí v Rusku představuje velkou převratnou etapu ve vývoji lidského společenství.

„Zahrádkáři jsou zvěstovatelé něčeho překrásného, jež jde za nimi,“ má na mysli jí vylíčený projekt budoucích osad. A mně samotnému se zachtělo žít v jedné z takových osad, aby byla ve vzkvétajícím státě a aby se tento stát jmenoval Rusko.

(5 .)

HLEDÁNÍ DŮKAZŮ

...Budoucí Rusko... To je překrásný stát, v němž budou mít možnost žít šťastný život mnozí lidé dnešní generace.

Budoucí Rusko - to je stát, který obrátí ke šťastnému životu lidské společenství planety. Uviděl jsem překrásné, vzkvétající Rusko. To ona, Anastasia, mi ukázala budoucnost našeho státu. A vůbec pro mě nebylo důležité nebo významné, jak tato vášnivá, veselá poustevnice, jež žije v sibiřské tajze, může uskutečňovat cestování na jiné planety, do budoucna nebo do minulosti. Jakým způsobem neviditelnými nitěmi spojuje lidské duše, žijící v různých zemích, ve společné vzrušující vzplanutí k tvoření. Důležité je něco úplně jiného: to, že toto vzplanutí existuje. No, copak je důležité, odkud má tolik různé informace a znalosti o našem životě, nesmírně závažnější je výsledek těchto znalostí - to, že lidé v různých městech, kteří přišli do styku s její informací, vysazují cedrové ale je, že začali vyrábět cedrový olej a stále více se objevují písně a verše o překrásném.

No to je neuvěřitelné ! Po něčem zatouží, já to napíši a ono se najednou splní ! Nějaká fantazie ! Ale vždyť fantazie se vtěluje do reálného života před zraky všech. Teď zatoužila po překrásném státě. Cožpak se to také splní ? Je třeba, aby se splnilo ! Je třeba tomu nějak pomoci !

Analyzoval jsem a propočítával to, co mi řekla a ukázala Anastasia, a stále více jsem se přesvědčoval o reálnosti překrásné budoucnosti, věřil jsem v ni.

Začal jsem věřit všem Anastasiiným slovům, ale dopsat a publikovat kapitolu o budoucnosti Ruska jsem nijak nemohl. Nebyla zařazená do předchozí knihy „Stvoření“. A vydání této knihy se zdržovalo kvůli ní. Chtěl jsem, aby všechno, co řeknu, vypadalo dostatečně přesvědčivě a reálně. Abych nejen já sám, ale i mnozí jiní lidé uvěřili a začali konat, tvořit překrásnou budoucnost. Ale kvůli některým Anastasiiným výrokům se mi nijak nedařilo být úplně přesvědčivý.

V knize „Stvoření“ jsem publikoval Anastasiino tvrzení o tom, že všechna příroda, obklopující nás, není nic jiného než materializované Boží myšlenky. Jestli je člověk dokáže pochopit alespoň částečně, nebude potřebovat trátit mnoho úsilí na obstarávání jídla, hnojit půdu, nýbrž ona sama může obnovovat svou plodnost, nebude muset trátit síly na boj s různými škůdci a plevelem. Jeho mysl se osvobodí od každodenních problémů a člověk se bude moci zabývat něčím více charakteristickým pro jeho existenci - tvořením překrásných světů společně s Bohem. Chtěl jsem, aby jejím slovům uvěřilo také mnoho dalších lidí. Ale jak jí lidé mohou důvěřovat, jestliže se všechna agrotechnologie, a nejen v našem státě, neobejde bez hnojiv ?

Množství továren v různých zemích světa se zabývá výrobou všemožných chemikálií dodávaných půdě. Několikrát jsem se s touto otázkou obracel na vědce-agrárníky, ale pokaždé jsem dostal přibližně stejnou blahosklonnou odpověď: „Samozřejmě, že na jednom hektaru půdy je možné vytvořit rajskou zahradu, ale pracovat v této zahradě bude třeba od rána do večera. Bez dodání hnojiv do půdy se dobrá úroda nevydaří. Také se nelze obejít bez ošetření chemickými prostředky, protože jinak úrodu zničí množství škůdců.“ Když jsem uváděl Anastasiin důkaz, že v tajze všechno roste bez pomoci člověka, tak vědci prohlašovali: „Připusťme, že roste. Ale jestli máme věřit tvé poustevnici, tak program tajgy je zadán bezprostředně Bohem. Člověk potřebuje nejen to, co roste v tajze. Například ovocný sad v tajze není. Protože ten potřebuje lidskou péči. Sám růst nemůže.“

Několikrát jsem navštěvoval obchody typu „Všechno pro vaši zahradu“, „Sadař“, „Zahradník“, stál jsem v těchto obchodech a pozoroval, jak mnozí lidé kupují pytlíky s chemikálií. Díval jsem se na tyto lidi a říkal jsem si, že nikdy neuvěřím tomu, co říká Anastasia, a to znamená, že i psát o budoucnosti Ruska je nesmyslné: neuvěřím v něj. Neuvěřím, protože tato budoucnost je spojena v první řadě s novým uvědoměním, jiným vztahem k zemi, k našemu okolí. A neexistuje žádný dnešní člověk, který by mohl potvrdit to, co řekla, žádný reálný příklad, jenž by potvrzoval její slova. Ve skutečnosti je všechno naopak - všechno jí odporuje. A pracují továrny, jež vyrábí insekticidy proti různým škůdcům. Existuje síť obchodů, které prodávají hnojiva a chemikálie. Existuje věda o půdě a množství lidí se zabývá vědeckými výzkumy. Nepřítomnost pádných důkazů Anastasiiných tvrzení zapůsobila na mě tak silně, že jsem nemohl psát vůbec nic. Proto jsem souhlasil jet do Rakouska, do Innsbrucku. Zavolał mi vydavatel z Německa a řekl, že ředitel ústavu bioenergie Leonhard Hochenegg mě zve, abych vystoupil před

předními léčiteli Evropy s vyprávěním o Anastasii. Ústav hradil cestu, ubytování a byl připraven platit tisíc marek za každou hodinu výstupu. Nejel jsem tam kvůli penězům, nýbrž kvůli hledání pádných a většině lidí srozumitelných argumentů „pro“ nebo „proti“ Anastasiinu projektu, jejím tvrzením o budoucnu Ruska.

Doktor Hochenegg, jenž mě pozval, abych vystoupil před léčiteli, byl profesionální doktor a pocházel ze známého léčitelského rodu. Jeho dědeček léčil rodinu japonského imperátora a mnohé další vysoce postavené osobnosti. Kromě budovy ústavu do jeho osobního vlastnictví patřilo několik nevelkých útulných hotelů, v nichž se ubytovali početní pacienti, příjíždějící z evropských států, restaurace, park a ještě nějaké budovy v centru města. Je milionář, ale oproti představě o způsobu života západního boháče, jež se vytvořila u mnohých Rusů, jsem se dozvěděl, že všechnu zodpovědnou práci týkající se léčení lidí Leonhard dělal výhradně sám. Osobně přijímal každého člověka, který k nim přijel. A počet pacientů občas sahal až k 50 denně, stávalo se, že pracoval 16 hodin. Pouze občas svěřoval ordinaci... léčiteli z Ruska.

Vystupoval jsem před léčiteli, kteří se sešli v Innsbrucku, a chápal jsem, že se v první řadě zajímají o Anastasii. Tak jsem jim z větší části vyprávěl o ní a na konci jsem pověděl trochu o jejím projektu, tajně jsem doufal, že od nich uslyším potvrzení nebo vyvrácení Anastasiina projektu budoucna Ruska. Ale oni nic nepotvrzovali a nevyvraceli, pouze stále dávali upřesňující otázky.

Večer Hochenegg uspořádal banket v restauraci. Nazval bych ho jednoduše večeří. Každý si mohl objednávat cokoli, ale všichni byli skromní, dávali přednost salátům, nikdo nepil alkohol a nekouřil. Také jsem si neobjednal alkohol. Ne proto, že jsem se bál vypadat mezi nimi jako černá ovce, ale jednoduše jsem z nějakého důvodu nechtěl ani maso, ani alkohol. Na této večeři se opět mluvilo o Anastasii. Tam se zrodila věta, nepamatuji si, kdo ji pronesl první: „Překrásná budoucnost Ruska je spojena se sibiřskou Anastasií.“ Slova byla podchycena, v různých interpretacích je opakovali léčitelé z Itálie, Německa, Francie...

Čekal jsem na nějakou konkretizaci. Proč, díky čemu se stane toto překrásné, ale konkrétní důkazy nikdo nenabízel. Léčitelé se opírali o nějakou svou intuici, ale já jsem potřeboval důkazy: může země žít člověka bez zvláštního úsilí z jeho strany pouze díky tomu, že člověk správně pochopí myšlenku nikým neviditelného Boha ?

Po návratu do Ruska jsem si vzpomněl na slova evropských léčitelů, opět, již bez zvláštní naděje, jsem se pokoušel hledat konkrétní důkazy, pro které jsem byl schopen jít kamkoliv. Ale nemusel jsem jezdit daleko. Neuvěřitelná náhoda, jakoby schválně někým nastrojená, mi předložila nejen teoretické důkazy, ale jevila se jako živé, reálné potvrzení Anastasiiných slov.

Stalo se následující.

(6 .)

VĚČNÝ SAD

Společně se spolupracovníky Vladimírského fondu kultury „Anastasia“ jsem vyjel za město. Rozmístili jsme se na malebném břehu nevelkého rybníka. Ženy připravovaly nějaké saláty k obědu, muži rozdělávali oheň. Stál jsem

na břehu, díval jsem se na vodu a přemýšlel jsem o svém. Bez nálady. A najednou Veronika, obyvatelka nejbližší víscky, říká:

„Vladimíre Nikolajeviči, asi sedm kilometrů odsud mezi loukami se nachází dvě bývalé statkářské usedlosti. Po staveních nezůstala ani stopa, zachránily se pouze ovocné zahrady.

Nikdo se o ně nestará, ale ty dávají ovoce každoročně. Dávají více plodů než vesnické, o které se lidé starají, hnojí je. V roce 1976 byl na těchto místech silný mráz, lidem sady zahynuly, musely se sázet nové, ale těchto dvou sadů uprostřed pole se mráz nedotkl, nezničil žádný stromeček."

„Proč se jich mráz nedotkl ?" ptám se. „Je to nějaká zvláštní, mrazuvzdorná odrůda ?"

„Obyčejná odrůda. Ale v těchto bývalých usedlostech je všechno tak zařízeno, na jednom hektaru tak zasazeno... Rozumíte, tam se všechno podobá tomu, co říká Anastasia ve vašich knihách. Asi před dvěma sty lety kolem těchto sadů lidé zasadili sibiřské cedry a naše duby... A ještě, seno z trávy, která tam roste, je šťavnatější. A dlouho se nekazí... Jestli se chcete podívat, lze se tam dostat přímo teď, vede tam polní cesta, ale dříve tam projede."

Nevěřil jsem svým uším. Kdo ? Jak ? V pravou chvíli, na pravém místě mi dává takový dárek ? Jsou náhodné náhody, jež se nám stávají ?

„Jedeme !"

Kolej vedla přes pole bývalého sovchozu. Řekl jsem - pole, ale ona se více podobala loukám, bujně porostlým trávou.

„Osevní plochy se dnes zmenšily, firma nemá peníze na hnojiva," komentoval Jevgenij, manžel Veroniky. „Zato země odpočívá. A nejen země. Tento rok začali zpívat ptáci. Dříve tak vesele neštěbetali. Z čeho se radují ? Možná z toho, že tráva na polích je teď bez chemie. Před revolucí na těchto polích byly víscky, babička o nich vyprávěla. Teď po nich nezůstala ani stopa. Tady je, podívejte, tam zprava od koleje - bývalá statkářská usedlost."

V dálce, na ploše přibližně jednoho hektaru, hustě rostly vysoké stromy. Toto místo, uprostřed polí a louk, se mi jevilo jako zelený lesní ostrůvek, jenž se náhodně vytvořil. Když jsme přijeli blíž, tak mezi hustě rostoucími dvoustletými duby a křovím jsem uviděl vchod do lesní oázy. Vešli jsme tímto vchodem a... Uvnitř... Rozumíte, uvnitř sadu staré jabloně se zhrubými kmeny natahovaly do prostoru své větve. Větve neobyčejně hustě obsypané plody. Neokopané kolem, rostoucí v trávě, neošetřené před škůdci staré jabloně dávaly plody a jejich plody nebyly červivé. Některé jabloně byly úplně staré, jejich větve se lámaly, přetíženy bohatou úrodou. Úplně staré - zřejmě dávaly plody posledním rokem.

V brzké době odumřou, ale vedle každé příliš staré jabloně již ze země vyrážely výhonky nových stromů. „Zřejmě tyto stromy neumřou," pomyslel jsem, „neumřou, dokud neuvidí čerstvé a zpevněné výhonky svého semene."

Chodil jsem sadem, ochutnával jsem jeho plody, toulal jsem se mezi duby rostoucími kolem a jako bych viděl myšlenky člověka, jenž stvořil překrásnou oázu. Jako bych slyšel, na co myslel: „Tady kolem sadu je třeba zasadit dubový les. Zachrání sad před mrazem a v suchý rok - před horkem. Na vysokých stromech ptáci postaví sváhnízdá, nedovolí housenkám řídit. Tady na břehu rybníka

zasadím stinnou alej z dubů. Doubky, až vyrostou, nahoře spojí své koruny a dole bude rozlehlá a stinná alej."

A najednou nějaká nejasná myšlenka jako by donutila krev rychleji pulzovat v žilách. Co po mně chce, tato myšlenka? A... jako by záblesk... Samozřejmě, Anastasia! Samozřejmě máš pravdu, když říkáš: „Boha lze pocítit, spojující se s Jeho výtvary a pokračující v Jeho tvoření." Jeho přání a své předurčení zřejmě nelze pochopit prostřednictvím pitvoření, skoků a novomódních rituálů, ale bezprostředně se obracejí na Něho, na Jeho myšlenky. Tak teď stojím pod duby na břehu rybníka vytvořeného lidmi a jakoby čtu myšlenky člověka, jenž stvořil živý výtvar. A on, tento člověk, tento Rus, jenž tady žil před dvěma sty lety, zřejmě více než ostatní cítil Stvořitelovy myšlenky, proto se mu také povedlo stvořit rajský výtvar. Svůj sad, své rodové hnízdo.

Tento Rus zemřel, ale ono zůstalo a dává své ovoce, krmí děti ze sousedních vsí, jež sem přijíždějí na podzim, aby si zamlsaly. A někdo je trhá a prodává. A ty, Ruse, jsi zřejmě chtěl, aby tady žila tvá vnoučata a pravnoučata. Samozřejmě, že jsi to chtěl! Protože jsi stvořil ne nějakou pomíjivou vilu, ale něco věčného. Jenomže kdepak jsou tví vnuci a pravnuci teď? Tvé rodové sídlo je prázdné, zarůstá trávou, rybníček vysychá a alej z nějakého důvodu neporostla plevem, pouze se pokryla trávou jako kobercem. Zřejmě rajský koutek, jenž jsi vytvořil, tvé rodové sídlo ještě čeká na tvé vnuky. Ubíhají desetiletí, staletí, ale ono čeká. Tak kdepak jsou? Kdo jsou teď? Komu slouží, čemu se klaní? Kdo je odsud vyhnal?

Měli jsme revoluci, možná, že to ona všechno zavinila? Samozřejmě, že ona. Jenomže lidé dělají revoluci, když se něco ve vědomí většiny kvalitativně mění. Copak se stalo v hlavách tvých vrstevníků, Ruse, že zpustlo tvé rodové sídlo?

Místní starousedlíci vypráví, jak starý ruský pán zabránil krvavé řeži na jeho statku.

Když se ze dvou okolních vsí sešli revolučně naladění lidé a zahřátí kvasem vrhli se davem, aby vydrancovali jeho rodový statek, starý pán jim vyšel naproti s košíčkem jablíček a zahynul výstřelem dvojky. Už den předem věděl, že se chystá rabování jeho domu, ale přemluvil svého vnuka, ruského důstojníka, aby opustil statek. Odjel vnuk, frontový voják, nositel řádu sv. Jiřího, odjel společně s příslušníky stejného pluku, na jejichž zádech byly frontové pušky a na voze - kulomet osvědčený v bojích. Zřejmě emigroval a teď mu také rostou vnuci.

Rostou tví vnuci, Ruse, v jiné zemi a v Rusku, ve tvém rodovém sídle, se ve větru chvějí lístečky zahradních stromů a staré jabloně každoročně dávají plody, překvapující okolní obyvatelstvo hojnou úrodou. Dokonce ani stopa nezůstala po tvém domu, po venkovních budovách - všechno rozkradli, ale navzdory všemu sad žije, zřejmě žije nadějí, že se vrátí tví vnuci a ochutnají jablka nejlepší na světě. A vnuci stále nejedou a nejedou.

Proč se to stává a kdo nás nutí hledat vlastní dobro na úkor sobě podobným? Kdo nás nutí vdechovat vzduch nasycený škodlivými plyny a prachem, ne květinovým pylem a blahodárnými étery? Kdo nás nutí pít vodu umrtvenou plyny? Kdo? Kdo jsme teď? Proč se nevracejí tví vnuci, Ruse, do svého rodového hnízda?

A na druhém statku byla jablka ještě chutnější než na prvním. Kolem tohoto sadu byly zasazeny sibiřské cedry-krasavci.

„Dříve bylo více cedrů, teď zůstalo pouze dvacet tři," vyprávěli místní obyvatelé. „Po revoluci, když ještě byly pracovní jednotky, dávali lidem za práci

cedrové ořechy. Ted' je sbírají všichni, komu se zachce. Jenomže občas silně mlátí do cedru dřevěnou palicí, aby padaly šišky."

Třiadvacet sibiřských cedrů zasazených před dvěma sty lety lidskou rukou stálo v řadě, jako vojíni a chránilo překrásný sad před mrazivými větry a škůdci. Bylo jich víc, ale hynuly jeden za druhým, protože na Sibiři kolem cedrových lesů vždy rostou vysoké borovice. Samotný cedr nemůže ustát nárazy větru, jeho kořenový systém není velký. Cedr se vyživuje nejen kořeny, svou korunou do sebe nasává okolní prostor. Právě proto ho chrání borovice nebo dorůstající cedry. A tady stály v řadě. Prvních sto padesát let se držely, potom, když se jejich koruny rozrostly, cedry jeden za druhým začaly padat.

Během padesáti let nikoho nenapadlo zasadit poblíž borovici nebo břízu, a tak sibiřské cedry čelily zlým větrům, ochraňující sad pouze jednou řadou. Jeden z nich, zřejmě loni, začal padat, ale opřel se o korunu svého souseda. Díval jsem se na silně nakloněný kmen stromu, jehož koruna se proplétala se stojícím vedle. Spletly se korunami a padající strom nezahynul. Oba byly zelené a dávaly plody. Zůstalo jich dvacet tři. Zatím ještě stojí, přidržují se navzájem, dávají plody a chrání sad.

Vydržte to, prosím, ještě trochu, Sibiřané. Já napíši...

Ech, Anastasie, Anastasie, naučila jsi mě psát knihy, ale pročpak jsi mě nenaučila taková slova, aby to, co píši, bylo srozumitelné pro mnohé lidi ? Pro velmi mnohé ! Proč se mi nedaří psát srozumitelně pro mnohé ? Proč se mi pletou myšlenky ? Proč padají cedry a lidé se na ně pouze dívají a nic nedělají ?

Nedaleko od bývalých statků, jež i dodnes zachránily své překrásné sady a stinné ale je, jsou vísky. Vzhled těchto vsí kazí celý okolní krajinný obraz. Když se na ně díváme z dálky, vytváří se dojem, jako by se objevil nějaký červ a všechno zmrzačil, zbrázdil kvetoucí louky. Takový dojem vytváří zchátralé šedivé vesnické domy, stavení při usedlostech, jež jsou slepená z různých rozkládajících se materiálů, špína na cestách rozbitých koly aut a traktorů. Ptal jsem se místních obyvatel:

„Byli jste v sadech rozmístěných mezi duby a cedry ?"

Mnozí tam byli, ochutnávali jablka, mládež tam jezdí na pikniky.

„Je to tam hezké..." říkají jak mladší, tak i starší lidé.

Na otázku: „Tak pročpak nikdo nezařídil svou usedlost podle stejného obrazu a podoby ?" následovala přibližně stejná odpověď: „Nemáme ty peníze, co měli páni, jež stvořili takovou krásu." Staří lidé vyprávějí, že pán přivezl sazenice cedrů až ze Sibiře. A na otázku: „Kolikpak je třeba peněz, aby se vzal cedrový oříšek z těch, co dávají tyto cedry, a zasadil se do půdy ?" - mlčení.

Právě toto mlčení mě přivádí k následující myšlence. Vinou našeho nepořádku není neexistence vnější možnosti, prostředků, ale právě naše nějaké vnitřní zakódování.

Ted' lidé, kteří mají peníze, nastavěli mnoho vil. Země vedle těchto domů je zbrázděná a zavalcována do betonu. Za dvacet až třicet let bude vila potřebovat opravu, její vzhled již nebude zářit novotou. A děti nebudou potřebovat tuto starou ruinu. Nebudou potřebovat takový rodový statek, takovou vlast, proto se také rozjedou hledat novou. Ale odvezou s sebou stále stejné tajemné zakódování, jež dostaly od rodičů, a zopakují život prozatímců na zemi, ne ale tvůrců

něčeho věčného. Kdo a jak nás může zbavit toho tajemného zakódování na bezvýchodnost ?

Možná, že tomu alespoň nějak napomůže to, co mi Anastasia ukázala a pověřila o budoucnu Ruska. A abych rozptýlil pochybnosti skeptiků, umístil jsem na vnitřní strany přebalu fotografie úžasných ruských sadů, jež natahují své větve, obsypané plody, k budoucímu Rusku.

(7 .)

ANASTASIINO RUSKO

Když mi Anastasia vyprávěla o budoucích osadách, skládajících se z rodových statků, poprosil jsem:

„Anastasie, ukaž mi, prosím, budoucí Rusko. Vždyť tohle dokážeš udělat.“

„Můžu. Které město budoucího Ruska chceš vidět, Vladimíre ?“

„No, například Moskvu.“

„Chceš v budoucnu pobýt sám, Vladimíre, nebo společně se mnou ?“

„S tebou je to lepší, jestli uvidím něco nepochopitelného, tak mi to vysvětlíš.“

Teplý dotyk Anastasiiny dlaně mě ihned začal ponořovat do spánku a - uviděl jsem...

Budoucnost Ruska mi Anastasia ukázala stejným způsobem, jehož pomocí ukazovala život na jiné planetě. Zřejmě vědci někdy pochopí, jak to dělá, ale v tomto případě samotný způsob nemá žádný význam. Podle mého názoru, nejdůležitější je informace o tom, pomocí jakých konkrétních činů je možné dosáhnout tohoto překrásného budoucna.

Moskva budoucna byla úplně jiná, než jsem předpokládal. Plocha města se nezvětšila. Nebyly tam očekávané mrakodrapy. Zdi starých domů byly pomalované veselými barvami, na mnohých byly namalované obrázky, krajiny, květiny. Jak se potom ukázalo, tomu se věnovali zahraniční pracovníci. Nejdříve pokrývali zdi nějakou zpevňující maltou a potom malíři, také zahraniční, je zdobili kresbami. Ze střech mnohých domů se podél stěn spouštěly stonky vinoucích se rostlin, lístečky se hýbaly ve větru a zdálo se, že vítaly kolemjdoucí.

Skoro všechny ulice a třídy byly osázeny stromy a květinami. Přímo uprostřed jízdní části Kalininského prospektu, jenž se nachází na Novém Arbatu, se táhlo zelené pásma. Jeho šířka byla kolem čtyř metrů. Betonový obrubník se vyvyšoval nad asfaltem přibližně půl metru a byl zasypán zeminou, na které rostla tráva a luční květiny. V nevelké vzdálenosti se střídaly stromy: jeřabina s červenými hrozny, břízky, topoly, keře rybízu a maliny a množství jiných rostlin, s kterými se setkáte v přirozeném lese.

Stejná zelená pásma rozdělovala mnohé moskevské prospekty a široké ulice. Na zmenšených jízdních částech ulic a tříd skoro nebyla osobní auta. Většinou to byly autobusy, v nichž seděli lidé, kteří se navenek nepodobali Rusům. Po chodnících také chodilo mnoho lidí podle zevnějšku neruských. Dokonce se mi hlavou mihla myšlenka, zdali se Moskvy nezmocnily státy technicky vyvinutější. Ale

Anastasia mě uklidnila, když řekla, že vidím ne uchvatitele, ale zahraniční turisty.

„A copak je tak přitahuje k Moskvě ?“

„Atmosféra stvoření něčeho velkého, životadárný vzduch a voda. Dívej se, kolik lidí podél břehu řeky Moskvy stojí a čerpá vodu, z vysokého nábřeží na šňůrách spouštějí k vodě nádoby a s velkou radostí pijí říční vodu.“

„Ale jakpak je možné přímo z řeky pít nepřevařenou vodu ?“

„Podívej se, Vladimíre, jak je čistá a průhledná voda v řece Moskvě. Voda v ní je živá, ne umrtvená plynem, jako v láhvích, jež se prodávají v obchodech po celém světě.“

„Fantazie, v toto není možné uvěřit !“

„Fantazie ? Ale stejně tak za tvého mládí ty, nebo tví vrstevníci by mohli považovat za výmysl, kdyby od někoho uslyšeli, že vbrzku se voda bude prodávat.“

„No ano, za mého mládí by tomu sotva někdo uvěřil. Ale jak bylo možné v tak velkém městě, jako je Moskva, udělat vodu v řece čistou ?“

„Neznečišťovat, nevylévat do ní škodlivé odpadky, nedělat smetí na břehu řeky.“

„Všechno tak jednoduše ?“

„Právě, ve skutečnosti je všechno jednoduché. Ted' je řeka Moskva ochráněna dokonce od stružek vody tekoucích po asfaltu a plavba po ní je zakázaná pro všechny špinavé lodě. Řeka Ganga, jež teče v Indii, se považovala za posvátnou, ted' se celý svět s úctou sklání před řekou Moskvou, před její vodou, před lidmi, kteří vrátili vodě její životadárnost a původnost. A jezdí lidé z různých států, aby pohlédli na tento zázrak, ochutnali ho a vyléčili se.“

„A kdepak jsou Moskvané, proč v ulicích skoro nejsou osobní auta ?“

„Ted' v hlavním městě nastalo žije přibližně půldruhého milionu Moskvanů a více než deset milionů turistů přijíždí z různých zemí světa,“ odpověděla, Anastasia a dodala: „Aut je málo proto, že Moskvané, kteří zůstali ve městě, programují svůj den racionálněji a snížila se jejich potřeba pohybu. Práci zpravidla mají poblíž bydliště, lze se tam dostat pěšky. Turisté se pohybují pouze metrem a autobusy.“

„A kam se poděli ostatní Moskvané ?“

„Žijí a pracují na svých překrásných rodových statcích.“

„A kdopak pracuje v továrnách, ve fabrikách, kdo obsluhuje turisty ?“

A Anastasia pověděla následující.

„Když byl u konce rok 2000, podle kalendářního letopočtu přijatého na zemi, vláda Ruska se ještě stále rozhodovala ohledně zvolení cesty vývoje státu. Větší část Rusů nebyla nadšena cestou, kterou se vyvíjely západní státy, jež se považovaly za úspěšné.“

Rusové již ochutnali potraviny z těchto států a ty se jim nelíbily. Všem bylo jasné, že zároveň s vývojem takzvaného vědecko-technického pokroku se v těchto státech objevují různé nemoci těla a duše. Roste zločinnost a narkomanie, ženy stále méně pociťovaly přání rodit děti.

Podmínky, v kterých žili lidé západních států, jež se považovaly za úspěšné, nepřitahovaly Rusy, vracet se ke starému sociálnímu zřízení se jim také

nechtělo, novou cestu zatím také neviděli. Ve státě přibývalo depresí, zmocňovaly se větší části lidského společenství. Obyvatelstvo Ruska stárla a umíralo.

Začátkem nového tisíciletí bylo z iniciativy prezidenta Ruska schváleno nařízení o bezplatném přidělení každé ruské rodině, která si to přála, jednoho hektaru půdy pro uspořádání svého rodového statku. V tomto nařízení se mluvilo o tom, že půda se přiděluje na doživotí s právem na dědění. Produkce vyrobená na rodovém statku se vůbec nezdaňovala.

Zákonodárci podpořili iniciativu prezidenta a do Ústavy státu byla přijata odpovídající oprava. Hlavním cílem nařízení, jak si myslel prezident a zákonodárci, bylo snížení nezaměstnanosti ve státě, zabezpečení existenčního minima málo majetným rodinám, řešení problému uprchlíků. Ale důsledky nikdo z nich nedokázal v plné míře ani předpokládat.

Když byla přidělena první půda pro organizaci osady s počtem 200 rodin, pozemky pro uspořádání rodového statku si začali brát nejen málo majetní lidé, kteří zůstali bez práce, a přesídlenci, kteří se dostali do nesnází. V první řadě je rozebraly rodiny středně bohaté a majetní podnikatelé z řady tvých čtenářů, Vladimíre. Připravovali se k této události. A nejen čekali, mnozí z nich ve svých bytech již pěstovali rodové stromy ze semínek zasazených do květináčů. Budoucí mohutné cedry a duby dávaly své, zatím malinké, výhonky.

Právě iniciativou podnikatelů a z jejich prostředků byl vytvořen projekt osady s infrastrukturou, charakteristickou pro harmonickou existenci, jak jsi to napsal v knize „Stvoření“. Projekt zahrnoval obchod, zdravotní středisko, školu, klub, silnice a mnoho dalšího. Z celkového počtu lidí, kteří projevíli přání zařídit svoji existenci, svůj život v první nové osadě, podnikatelé činili kolem poloviny...

Každý z nich měl své podnikání, svůj zdroj příjmů. Na realizaci stavby a obhospodařování pozemků potřebovali pracovní sílu. Jako ideální při stavbě a zvelebování se ukázalo zapojení málo majetných sousedů, jakožto pracovní síly. Tímto způsobem část rodin okamžitě dostala práci a jako důsledek i zdroj financování vlastní stavby. Podnikatelé chápali, že nikdo nesplní práci důkladněji a kvalitněji než ti, kteří sami budou žít v osadě, a proto zvenčí se zvali specialisté pouze tehdy, pokud takoví nebyli mezi budoucími obyvateli nové osady.

Jen založení budoucí zahrady, lesa, sázení rodových stromů, živé ohrady se každý snažil uskutečnit samostatně.

Většina lidí ještě neměla dostatek zkušeností a znalostí o tom, jak lépe uspořádat svůj pozemek, a proto mezi budoucími obyvateli osady byli obzvláště v úctě starší lidé, kteří měli tyto znalosti. Zvláštní pozornost se věnovala právě krajinnému uspořádání, ne pomíjejícím stavbám, nejen domům, samotný dům, v němž měli žít lidé, byl pouze nevelkou částí velkého živého Božského domu.

Za pět let byly na všech pozemcích postaveny domy pro trvalé bydlení. Lišily se svou velikostí a architekturou. Ale vbrzku lidé uviděli, že velikost domu vůbec není nejdůležitější. To hlavní bylo v něčem jiném a začalo se rýsovat překrásnými krajinnými rysy každého pozemku zvlášť a osady celkově.

Ještě nebyly velké dubky a cedry zasazené na každém pozemku. Živý plot statku zatím vyrůstal. Ale každým novým jarem v mladých zahradách pečlivě rozkvétaly nevelké jablonky a višně, květiny na záhoncích a tráva se snažily podobat překrásnému živému koberci. Jarní vzduch zaplňovalo blahodárné aroma

a květinový pyl. Vzduch se stal životadárný. A každá žena žijící v nové osadě chtěla rodit děti. Takové přání vznikalo nejen u mladých rodin, ale i lidé, kteří se považovali za starší, si najednou začali pořizovat děti. Lidé chtěli, aby když ne oni, tak alespoň jejich děti, uviděly v budoucnu překrásný kousíček vlasti stvořený jejich rukama, uviděly pro svou radost a pokračovaly ve tvoření, jež začali rodiče.

Na začátku nového tisíciletí jakýkoliv výhonek na každém statku byl jako první zárodek překrásného, šťastného budoucna na celé zemi. Lidé, kteří navěky založili první rodové pozemky, ještě úplně neprocítli závažnost toho, co učinili, jednoduše se radostněji začali dívat na okolní svět. Ještě si neuvědomili, jak velkou radost udělali těmito činy svému nebeskému Otci. Mezi kapičkami deště ronil otec slzičky radosti a dojetí. A usmíval se sluníčkem a potají se větvičkami mladých stromů snažil hladit své děti, jež si uvědomily věčnost a vrátily se k Němu.

O nové osadě se začalo psát v ruském tisku a mnohým lidem se zachtělo uvidět překrásné proto, aby sami také stvořili něco podobného. A možná i něco lepšího.

Miliony ruských rodin byly uchváceny nadšeným přáním stvoření překrásného. Současně se v různých regionech Ruska začaly budovat osady podobné první. Začalo všeobecné hnutí, jež se podobalo dnešnímu zahrádkářskému.

Za devět let od okamžiku vydání prvního Nařízení, které umožnilo lidem samostatně zařizovat svůj život, dělat ho šťastným, více než třicet milionů rodin bylo zaměstnáno tvořením svých rodových osad, svého kousíčku vlasti. Obdělávali své překrásné pozemky a používali při tom živý, věčný materiál stvořený Bohem. Čímž tvořili společně s Ním.

Každý člověk proměňoval svůj hektar, jenž dostal na doživotí, v rajský koutek. Na rozlehlých prostorách Ruska jeden hektar vypadal jako úplně malinký kousíček. Ale takových kousíčků bylo mnoho. Právě z nich se skládala velká vlast.

Prostřednictvím těchto kousíčků, vytvořených dobrými rukama, rozkvétala rajskými zahradami velká Vlast ! Jejich Rusko !

Na každém hektaru půdy se zasazovaly jehličnaté a listnaté stromy. Lidé si již uvědomovali, jak ony budou hnojit půdu a že složení půdy vyváží tráva rostoucí kolem. A nikoho ani nenapadlo použít chemická hnojiva a ochranné chemické prostředky.

V Rusku se změnilo složení vzduchu a vody. Staly se léčivými. Byl úplně vyřešen zásobovací plán. Každá rodina lehce a bez zvláštní námahy nejenže se zabezpečila potravinami díky tomu, co rostlo na jejím statku, ale také mohla prodávat přebytky.

Každá ruská rodina, jež měla svůj statek, se stávala svobodnou a bohatou a celé Rusko, ve srovnání s jinými státy světa, se stávalo nejmohutnějším a nejbohatším státem."

(8 .)

NEJBOHATŠÍ STÁT

„Počkej, Anastasie, nechápu, díky čemu celý stát najednou zbohatl. Vždyť jsi sama

říkala, že se produkce vyrobená na rodových statcích nezdaňovala. Tak z čehopak stát začal bohatnout ?"

„Jakpak z čeho ? Popřemýšlej pozorněji sám, Vladimíre. Vždyť jsi podnikatel."

„Právě proto, že jsem podnikatel, vím: stát se vždy snažil vybrat od každého co největší daň. A tady úplně osvobodil od daní třicet milionů rodin. Tyto rodiny, samozřejmě, mohly zbohatnout, ale za takových podmínek by stát měl bezpodmínečně přijít na mizinu."

„Nepřišel na mizinu. Ze začátku úplně zmizela nezaměstnanost, poněvadž člověk, který si nenašel uplatnění v obvyklém dnešním průmyslu nebo v jiné komerční či státní struktuře, se mohl v plné míře nebo částečně věnovat práci, přesněji řečeno tvoření na svém statku. Nepřítomnost nezaměstnaných lidí ihned uvolnila peněžní zdroje na jejich výživu. Zabezpečení potravinami, díky těmto rodinám, zbavila stát jakýchkoliv výdajů na zemědělský průmysl. Ale toto není hlavní. Ruský stát, díky množství rodin, jež založily své statky podle božského předurčení, dostal značně větší výnos, než mu dnes přináší prodej ropy, plynu a jiných zdrojů, jež se tradičně považují za hlavní zdroje zisku."

„Copak může přinášet větší výnos než ropa, plyn a prodej zbraní ?"

„Mnohé, Vladimíre, například vzduch, voda, blahodárné étery, dotknutí se energie tvoření, pozorování příjemného."

„Není to úplně srozumitelné, Anastasie, konkretizuj to. Odkud se objevily peníze ?"

„Pokusím se. Neobvyklé změny v Rusku přivolaly pozornost mnohých lidí z celého světa. O velké změně způsobu života většiny Rusů se začalo psát v tisku všech zemí světa. Pro většinu lidí planety se toto téma ukázalo být důležité. Do Ruska se začal hrnout obrovský proud turistů. Bylo jich tolik, že všechny zájemce nebylo možno přijmout a mnozí museli čekat po několik let, než přišli na řadu. Vláda Ruska byla donucena omezit také lhůtu pobytu zahraničních turistů na území státu, poněvadž mnozí z nich, obzvlášť starší lidé, se snažili zdržovat v Rusku několik měsíců a někdy i let.

Vláda Ruska určila velké poplatky pro každého turistu, jenž vjížděl do země, ale toto nijak nezmenšilo počet zájemců."

„A proč se jim chtělo právě pobýt u nás, když se na všechno mohli podívat v televizi ? Vždyť jsi říkala, že tisk celého světa popisoval život nového Ruska."

„Lidem z různých států se také chtělo nadýchat vzduchu Ruska, jenž se stal léčivým. Napít se živé vody. Ochutnat plody, které neexistovaly nikde ve světě. Chtělo se jim chvíli komunikovat s lidmi, kteří vkročili do božského tisíciletí, a díky tomu oblažit svou duši, vyléčit trpící tělo."

„A jaképak se to objevily plody, neobyčejné ? Jaký mají název ?"

„Názvy jsou stejné, ale kvalita je úplně jiná. Vždyť už víš, Vladimíre, jak se liší, v lepším slova smyslu, rajče nebo okurka vypěstovaná na otevřené půdě pod přímými paprsky sluníčka, od skleníkových. Ještě chutnější a zdravější je ovoce a zelenina vypěstovaná na půdě, do níž se nepřidávají škodlivé chemikálie. Ještě léčivější jsou tehdy, když poblíž nich rostou stromy a různé byliny. Také má význam nálada a chování člověka, jenž pěstuje plody. Velice prospěšné pro člověka jsou étery obsažené v plodech."

„Co jsou to étery ?“

„Étery - to je vůně. Její existence určuje přítomnost éteru, jenž živí nejen tělo, ale také neviditelnou součást člověka.“

„Nechápu, mozek, nebo co ?“

„Je možné říci, že étery zrychlují myšlenkovou energii a živí duši. Pouze na ruských statcích se pěstovaly takové plody a nejvíce prospívaly zdraví, když je člověk požíval v den sklizně, právě proto lidé z různých zemí jeli do Ruska, aby mimo jiné ochutnali tyto plody.“

Produkty vypěstované na statcích okamžitě vytlačily nejen zahraniční ovoce a zeleninu, ale i ty, které rostly na velkých společných polích. Lidé začali chápat, pociťovat rozdíl v kvalitě produktů. Místo dnes populární Pepsi Coly a jiných nápojů přišly mošty z přírodních plodů. A dnešní, dokonce nejelitnější a drahé alkoholické nápoje, nevydržely konkurenci s ovocnými likéry, které byly připravené na statcích z naturálních plodů.

Tyto nápoje také obsahovaly blahodárné étery, poněvadž lidé, kteří je připravovali na svých statcích, věděli, že doba od okamžiku sklizně plodu do jeho naložení do alkoholu nebo ovocného likéru trvá pouze několik minut.

Ještě větším zdrojem příjmů rodin žijících na svých statcích byly léčivé byliny, které sklízely ve svých lesících, na zahradách a na okolních loukách.

Léčivým bylinám z Ruska se dávala přednost před nejdražšími léčivými preparáty vyrobenými v jiných zemích. Ale pouze těm bylinám, které byly sklizené na statcích, ne vypěstovaným na speciálních hospodářstvích, na velkých polích. Bylinka rostoucí na velkém poli mezi stejnorodými nemůže vzít ze země a prostoru všechno potřebné, užitečné pro člověka. Cena produkce ze statku několikanásobně převyšovala cenu produktů vypěstovaných takzvaným průmyslovým způsobem, ale lidé z celého světa stejně dávali přednost právě jí.“

„A proč vlastníci statků tak nadsazovali ceny ?“

„Dolní hranice cen byla určena ruskou vládou.“

„Vládou ? A co na tom záleželo vládě ? Vždyť daně z realizace těchto produktů nepobírala. Proč by měla usilovat o zbohatnutí každé jednotlivé rodiny ?“

„Ale vždyť stát, Vladimíre, se skládá právě z jednotlivých rodin, které, jestli bylo zapotřebí, také financovaly budování infrastruktury ve svých osadách - například školy pro děti silnice. Občas vkládaly peníze do celostátních projektů. Politikové, ekonomové publikovali své programy, ale schvalovaly se pouze ty, do nichž lidé souhlasili vkládat své peníze.“

„A jaké programy například byly považovány většinou lidí za nejvíce přijatelné ?“

„Koupě chemických koncernů za hranicemi Ruska, továren na výrobu zbraní, vědeckých center.“

„To je ale obrat. Vždyť jsi říkala, že se u těchto rodin objevila božská uvědomělost, láskyplnost. Díky nim se celá země začala proměňovat v rajskou zahradu, a najednou - výkup chemických továren a koncernů vyrábějících zbraně.“

„Ale cílem těchto projektů nebylo vyrábění škodlivých chemikálií a zbraní, ale zničení továren, jež je produkovaly. Ruská vláda se zabývala

přesměrováním toků světových financí. Energie peněz, jež živila všechno smrtelné pro lidstvo, teď směřovala na jeho likvidaci."

„A copak ruské vládě stačily peníze na takové marnotratné projekty ?"

„Stačily, Rusko se stalo nejen nejbohatší zemí světa, bylo ale nepoměrně bohatší než všechny ostatní země. Celý světový kapitál se směřoval do Ruska. I průměrně majetní lidé i bohatí se snažili chránit svůj kapitál v ruských bankách. Mnozí majetní lidé jednoduše odkazovali své úspory na rozvoj ruských programů: byli to ti, kteří chápali závislost budoucna celého lidstva na jejich realizaci. Zahraniční turisté, kteří navštívili Rusko a viděli nové Rusy, již nemohli žít starými hodnotami. S nadšením vyprávěli svým známým o tom, co viděli a proud turistů se zvětšoval, přinášel ruskému státu stále větší zisk."

„Řekni mi, Anastasie, a ti lidé, kteří žijí na Sibiři, čím se mohli zaměstnat, aby byli stejně bohatí, jako lidé v centrálním pásu ? Vždyť na Sibiři je léto kratší a z toho, co se vypěstuje na zahrádce, se moc nezbohatne."

„Na Sibiři, Vladimíre, rodiny také začaly zakládat své statky. Na své půdě Sibiřané pěstovali to, co bylo vlastní jejich podnebí, měli ale také velkou výhodu oproti lidem žijícím v jižnějších oblastech. Sibiřským rodinám stát přiděloval půdu v tajze a každá rodina se starala o své lesní pozemky a sklízela na nich dary. A přicházely ze Sibiře plody a byliny. A olej cedrového ořechu..."

„A jaká byla cena cedrového oleje v dolarech v zahraničí ?"

„Jedna tuna - čtyři miliony dolarů."

„To je ale, konečně ho náležitě ohodnotili, cena vyrostla osmkrát ve srovnání s předchozí. Zajímalo by mě, jaké množství tohoto oleje vyráběli Sibiřané za sezónu ?"

„V tomto roce, který teď vidíš, bylo vyrobeno tři tisíce tun."

„Tři tisíce ?! Vždyť pouze na sklizni cedrového ořechu měli dvanáct miliard dolarů."

„Víc, zapomněl jsi, že z vylisovaného ořechu se také vyráběla úžasná mouka."

„Tak jakýpak průměrný roční příjem v dolarech měla sibiřská rodina ze své činnosti ?"

„V průměru tři až čtyři miliony dolarů."

„Oho ! A copak také neplatili daně ?"

„Neplatili."

„A na co mohli používat takové peníze ? Ještě když jsem pracoval na Sibiři, viděl jsem, že na sibiřských vesnicích ten, kdo nelenil, se mohl zabezpečit díky lovu a rybaření. A najednou tak velké peníze."

„Oni, stejně jako ostatní Rusové, se zúčastňovali financování celostátních programů. Například, ze začátku, když se lidé v Rusku ještě nenaučili korigovat pohyb mraků, Sibiřané dávali hodně peněz na koupi letadel."

„Letadel ? Proč potřebovali letadla ?"

„Aby nepouštěli oblaka, mraky obsahující škodlivé zplodiny. Tato oblaka se vytvářela v zemích, v nichž ještě zůstaly škodící podniky. Letectvo Sibiřanů jim čelilo."

„A lovili také pouze na přidělených rodových pozemcích ?“

„Sibiřané úplně přestali lovit, zabíjet zvířata. Mnozí z nich na svých přidělených pozemcích vystavěli obydlí, v nichž se ubytovali v létě, po dobu sklizně bylin, plodů, hub a ořechů. Rodící se zvířata, ještě jako malá, viděla lidi, kteří jim neubližovali a zvykala si na ně, jako na neoddělitelnou část svého teritoria, začala s lidmi komunikovat, přátelit se. Mnoha zvířata Sibiřané naučili a vycvičili, aby jim pomáhala. Například veverky házely na zem cedrové šišky se zralými ořechy, což jim dělalo obrovskou radost. Někteří lidé naučili medvědy, aby tahali koše a pytle s ořechy, uvolňovali cesty od polomů.“

„To je teda, dokonce medvědi začali pomáhat.“

„Na tom není nic zvláštního, Vladimíre. V dobách, které dnešní člověk považuje za starodávné, byl právě medvěd jedním z nejvíce nenahraditelných pomocníků. Svými tlapami dobýval ze země jedlé hlízy, skládal je do koše a sám je vlekl za šňůru k jamce-sklepu, jež byla vyhloubena nedaleko lidského obydlí. Sundával z lesních stromů klády s medem a nosil je k lidskému obydlí, vodil děti do lesa na maliny a dělal v hospodářství spoustu dalšího.“

„No to jsou věci, nahrazoval pluh i traktor, i úlovek přinášel, i chůvou byl !“

„A v zimě spal, nevyžadoval opravu a péči. Na jaře opět přicházel k lidskému obydlí a člověk medvěda hostil plody podzimu.“

„Chápu, o co tady jde, u těchto medvědů byl vypracovaný takový reflex, že se jim zdálo, jako by člověk uchovával zásoby pouze pro ně.“

„Možná, že reflex, jestli tento pojem je pro tebe srozumitelný, a možná, že je to tak vymyšleno Otcem. Řeknu jen to, že na jaře pro medvěda nebyly hlavní hlízy.“

„A co ?“

„Medvěd, jenž o samotě spal v brlohu, vzbudil se na jaře a ihned pospíchal k člověku, aby pocítil lásku, uslyšel povzbuzení, a lidskou lásku potřebují všichni.“

„Kdybychom soudili podle psů a koček, tak ji potřebují. No a co dělala jiná zvířata tajgy ?“

„Postupně se našlo využití i jiných obyvatel tajgy. A nejvyšší odměnou pro ochočená zvířata bylo laskavé slovo, gesto nebo pohlazení, podrbání mimořádně úspěšného. Jenom občas trochu žárlila, když člověk někomu dával větší přednost, a mohla se kvůli tomu zneprátnit.“

„A čím se Sibiřané zabývali v zimě ?“

„Zpracováním ořechu. Neloupali šišky hned po sklizni, jak se to dělá teď pro usnadnění přepravy, ale uchovávali ořech ve smolnatých šiškách. Tak může vydržet několik let. V zimě se ženy ještě zabývaly ručními pracemi. Například velice drahá je teď ručně vyrobená košile, utkaná z vláken kopřivy a ručně vyšitá. V zimě Sibiřané přijímali lidi z různých států, léčili je.“

„Anastasie, ale když se Rusko stalo tak blahodárným krajem pro život člověka, tak v mnoha státech mělo vzniknout přání podmanit si Rusko. Tím spíše, že, jak jsi říkala, továrny vyrábějící zbraně byly zastaveny. Takže se Rusko fakticky stalo agrárním státem, nechráněným před vnějšími agresory.“

„Rusko se nestalo agrárním státem, stalo se světovým vědeckým centrem. A továrny, jež vyráběly zbraně, se v Rusku začaly likvidovat až poté, co byla vynalezena energie, před níž nejmodernější zbraň byla bezmocná, ale která představovala nebezpečí pro ty státy, jež ji vlastnily.“

„Co je to za energii ? Z čeho se získává a kdo ji vynalezl ?“

„Tuto energii vlastnili Atlantáné. Ovládli ji předčasně, právě proto Atlantida zmizela z povrchu zemského. A opět ji vynalezly děti nového Ruska.“

„Děti ?! Raději všechno pověz popořádku, Anastasie.“

„Dobře.“

(9 .)

A NA ZEMI BUDE DOBRO

„Na jednom ruském statku žila svorná rodina. Manžel s manželkou a dvě děti. Chlapec Konstantin, asi osmiletý, a holčička Dáša, tak pětiletá. Jejich otec byl považován za jednoho z nejtalentovanějších programátorů Ruska. Ve své pracovně měl několik moderních počítačů, na nichž sestavoval programy pro vojenskou správu. Občas, ponořený do práce, vysedával u počítače i večer.

Členové rodiny, zvyklí scházet se večer, šli za ním do pracovny a tam se tiše zabývali každý svým. Manželka si sedala do křesla a vyšívala. Syn Konstantin četl nebo si kreslil, zobrazuje krajiny nových osad. Pouze pětiletá Dáša si ne vždy nacházela činnost pro duši a tehdy si sedala do křesla tak, aby viděla na všechny své blízké a dlouho si každého pozorně prohlížela. Občas zavírala oči a tehdy její tvář vyjadřovala celou škálu pocitů.

V ten večer, navenek obyčejný, seděla rodina v otcově pracovně, kde se každý zabýval tím svým. Dveře pracovny byly otevřené, a proto z dětského pokoje, jenž se nacházel vedle pracovny, všichni slyšeli kukání starožitných hodin s mechanickou kukačkou. Obvykle kukačka kukala pouze ve dne, ale již byl večer. Proto se otec odtrhl od své práce a podíval se na dveře, ostatní členové rodiny se udiveně dívali tam, odkud se před chvílí donesl zvuk. Pouze malinká Dáša seděla v křesle se zavřenýma očima a ničeho si nevšímalá. Na jejích rtech hrál úsměv jednou sotva viditelný, podruhé zřetelný. Najednou se zvuk opět zopakoval, jako by se někdo nacházel v dětském pokoji, nařizoval ručičky hodin, donucuje mechanickou kukačku neustále kukat a zvěstovat další hodinu. Ivan Nikiforovič, tak se jmenoval otec rodiny, se otočil se svým křeslem směrem k synovi a řekl:

„Kostě, jdi tam, prosím, zkus zastavit hodiny, nebo je oprav. Tolik let nám sloužil dědečkův dárek. To je nějaká divná porucha... Divná... Zkus ji opravit, Kostě.“

Děti vždycky poslouchaly. Nedělaly to z bázně před trestem, nikdy také nebyly trestány. Kostě a Dáša milovali a uctívali své rodiče. Největší radostí pro ně bylo dělat něco spolu s rodiči nebo plnit rodičovskou prosbu. Kostě, když slyšel otcovu prosbu, se ihned zvedl, ale do dětského pokoje nešel k údivu matky a otce. Stál a díval se na mladší sestru sedící v křesle se zavřenýma očima. Z dětského pokoje se stále neslo kukání. Ale Kostě stál a ustavičně se díval na svou mladší sestru. Galina - matka rodiny - se znepokojeně dívala na ztuhlého syna. Najednou se zvedla a polekaně vykřikla:

„Kostó... Kostó, co je to s tebou ?“

Osmiletý syn se otočil k matce, udivený jejím leknutím, a odpověděl:

„Se mnou je všechno v pořádku, maminko, chtěl bych splnit otcovu prosbu, ale nemohu.“

„Proč ? Nemůžeš se hýbat ? Nemůžeš vejít do svého pokoje ?“

„Mohu se hýbat,“ a na důkaz toho zamával Kostá rukama a zadupal nohama, „ale jít do pokoje je zbytečné, vždyť ona je tady a je silnější.“

„Kdo je tady ? Kdo je silnější ?“ stále více se znepokojovala matka.

„Dáša,“ odpověděl Kostá a ukázal na mladší sestru, jež seděla v křesle se zavřenýma očima a usmívala se. „To ona přeřazuje ručičky. Pokoušel jsem se je vrátit na původní místo, ale mně se to nedaří, když ona...“

„Co to říkáš, Kostěňko ? I ty i Dášenka jste před námi, vidím vás, jakpak můžete být tady a zároveň hýbat ručičkami hodin v jiném pokoji ?“

„No ano, tady,“ odpověděl Kostá, „ale myšlenka je tam, kde jsou hodiny. Jenomže její myšlenka je silnější. Proto také kukají, dokud její mysl zrychluje ručičky. Poslední dobou si tak často hraje. Říkal jsem jí, aby to nedělala. Věděl jsem, že se můžete znepokojit, ale Dáša stejně, jakmile se zamyslí, ihned začne něco vyvádět...“

„Nad čím se Dáša zamýšlí ?“ vstoupil do rozhovoru Ivan Nikiforovič. „A proč jsi nám o tom nic neřekl dříve, Kostó ?“

„Vždyť to sami vidíte, jak se zamýšlí. Ručičky hodin - to není podstatné, takhle se jenom baví. Také to mohu dělat - hýbat ručičkami, když mi nikdo nepřekáží. Jenom se neumím zamýšlet jako Dáša. Když přebývá v zamyšlení, její myšlenky nelze zabránit.“

„Nad čím se zamýšlí ? Víš o tom, Kostó ?“

„Nevím. Tak se jí zeptejte sami. Já teď přeruším její zamyšlenost, aby neprovedla ještě něco.“

Kostá se přiblížil ke křeslu, v kterém seděla jeho mladší sestra, a trochu hlučněji než obvykle, zřetelně pronesl:

„Dášo, přestaň dumat. Jestli nepřestaneš, tak s tebou nebudu mluvit celý den. A vůbec, polekala jsi mámu.“

Řasy malinké holčičky se zachvěly, hodnotícím pohledem přešla všechny přítomné v pracovně a jako by se vzpamatovala, vyskočila z křesla a omluvně sklonila hlavu. Kukání se zastavilo a nějakou dobu bylo v pracovně naprosté ticho, které přerušil tichý, omlouvající se hlas malinké Dáši. Zvedla hlavičku, podívala se na mámu a otce zářícíma laskavýma očima a pronesla:

„Maminko, tatínku, promiňte mi, jestli jsem vás polekala. Ale já musím, moc, moc to musím domyslet. Teď to nemohu nedomýšlet. Zítra to také budu domýšlet, až si odpočinu.“ Rty holčičky se zachvěly, zdálo se, že se hned rozpláče, ale ona pokračovala: „Ty, Kostó, se mnou nebudeš mluvit, ale já se stejně budu zamýšlet, dokud to nedomyslím.“

„Pojď ke mně, dceruško,“ pronesl, snaže se být zdrženlivý, Ivan Nikiforovič, natáhl

ruce k dceři a rozpřáhl je pro obejmutí.

Dáša se vrhla k otci. Poskočila a objala otce kolem krku, a chvíli se přitiskla k jeho tváři, potom sklouzla z kolenou, postavila se vedle a přitiskla se k němu hlavičkou.

Ivan Nikiforovič, z nějakého důvodu těžce skrýváje dojetí, začal mluvit s dcerou:

„Nerozrušuj se, Dášenko, máma se už nepoleká, když se zamyslíš. Jenom pověz, o čem přemýšlíš. Co musíš rozhodně domyslet a proč se ručičky hodin hýbou rychleji, když myslíš?“

„Chci, tatínku, udělat, aby všechno příjemné trvalo dlouho a nepříjemné málo a neznatelně, nebo vůbec, tak to chci domyslet, aby ručičky přeskakovaly nepříjemné a aby to nebylo.“

„Ale vždyť všechno příjemné a nepříjemné nezáleží na hodinových ručičkách, Dášenko.“

„Ne na hodinových ručičkách, tatínku. Pochopila jsem, že ne na hodinových ručičkách. Ale já s nimi zároveň hýbu, abych pocítovala čas. Kukačka odpočítává rychlost mé myšlenky, protože já to musím stihnout... Proto také hýbu ručičkami.“

„Jak to děláš, Dášenko?“

„Jednoduše. Krajíčkem myšlenky si představuji ručičky hodin, potom si pomyslím, že je třeba, aby se hýbaly rychleji, pohybují se rychleji, když začínám rychle myslet.“

„Čeho chceš dosáhnout, dceruško, posouvajíc čas? Čím se ti nelíbí daný?“

„Líbí se mi. Nedávno jsem pochopila, že čas není vinen. To lidé sami kazí svůj čas. Ty, tatínku, sedíš u svého počítače a potom na dlouho odjíždíš. Ty, tatínku, kazíš čas, když odjíždíš.“

„Já? Kazím? Jak?“

„Čas je dobrý, když jsme spolu. Když jsme spolu, pak bývají velice příjemné minutky a hodiny, a dokonce i dny. Tehdy se všechno kolem raduje. Pamatuješ se, tatínku, když jabloňka teprve začínala rozkvétat... Uviděli jste s mámou první kvítečky a ty jsi mámu popadl a začal s ní kroužit. Maminka se smála tak zvonivě, že se radovalo všechno kolem, lístečky a ptáčekové se radovali. A vůbec jsem se neurazila, že jsi nekroužil se mnou, ale s maminkou, protože moc miluji naši maminku. Společně se všemi jsem se radovala z takového času. Ale potom nastal jiný čas. Ted' jsem pochopila, že ty jsi ho udělal jiný. Odjel jsi od nás na dlouho. Na jabloňce se už začala objevovat malinká jablíčka. Stále jsi byl pryč. A maminka chodila k této jabloňce a stála tam sama. Ale nikdo s ní nekroužil a nesmála se zvonivě a všechno kolem nemělo proč se radovat. A maminka má úplně jiný úsměv, když tu nejsi. Smutný úsměv. A tento čas je špatný.“

Dáša mluvila rychle a s rozechvěním. Najednou se jako by zarazila z něčeho uvnitř a vypálila:

„Nesmíš ho zhoršovat, když je krásný... čas... Tatínku!“

„Dášo... V něčem máš pravdu... Samozřejmě... Ale nevíš všechno o době, v které my všichni... V které žijeme...“ popleteně mluvil Ivan Nikiforovič. Byl rozrušený. Potřeboval nějak objasnit nutnost svých odjezdů. Srozumitelně to objasnit své

malinké dceři. Ale nenašel nic lepšího, než vyprávět jí o své práci a ukazovat na počítači schémata a modely raket.

„Pochop to, Dášenko. Je nám tady, samozřejmě, dobře. I těm lidem, kteří žijí s námi v sousedství, je také dobře. Ale ve světě jsou jiná místa, jiné státy. A tam je mnoho různých zbraní... Abychom ubránili náš překrásný sad, sady a domy tvých kamarádek, tátové občas odchází. Náš stát také musí mít mnoho moderních zbraní, aby se ubránil... A nedávno... Dášenko... Rozumíš, nedávno v jiném státě, ne v našem, byla vynalezena nová zbraň... Zatím je silnější než naše... Tady se podívej na monitor, Dášenko,“ Ivan Nikiforovič ťukl na klávesnici a na monitoru se objevilo zobrazení rakety neobvyklého vzhledu.

„Tady, Dášenko, podívej se. Je to velká raketa a na jejím trupu je padesát šest malých raket. Na povel člověka velká raketa vzlétá a směřuje k určenému bodu, aby tam zničila všechno živé. A ještě je velice těžké tuto raketu sestřelit. Pokud se k ní přiblíží jakýkoliv předmět, aktivuje se palubní počítač, od trupu se odděluje jedna z malinkých raket a ničí předmět.

Malinká raketa má větší rychlost než velká, poněvadž na začátku startu využívá setrvačnost velké. Aby se dalo sestřelit jedno takové monstrum, je třeba nasměřovat proti němu padesát sedm raket. Země, jež vyrobila nosnou raketu, má zatím pouze tři vzorky. Jsou důkladně schované na různých místech, v dolech, hluboko pod zemí, ale na povel vyslaný pomocí radiových vln mohou vzletět. Nevelká skupina teroristů již vydírá řadu států, vyhrožujíc jim velkým zničením. Musím rozluštit program palubního počítače nosné rakety, Dášenko.“

Ivan Nikiforovič se zvedl a začal chodit po pokoji. Dál rychle mluvil a stále více se nořil do svých myšlenek o programu, jako by zapomněl na svou dceru stojící u počítače. Najednou se rychle přiblížil k monitoru, na němž byl zobrazen vnějšek rakety, ťukl na klávesy a na obrazovce monitoru se objevilo schéma palivového systému raketového komplexu, potom schéma radarového zařízení, opět celkový pohled.

Ivan Nikiforovič měnil zobrazení a již si nevšímal své malinké dcerky. Uvažoval nahlas:

„Zjevně zásobili každý segment lokálním zařízením. Ano, samozřejmě, každý. Ale program nemůže být různý. Program je stejný...“

Najednou vedlejší počítač vydal poplašný zvuk, jako by vyžadoval okamžitou pozornost. Ivan Nikiforovič se otočil k monitoru vedlejšího počítače a ztuhl. Na monitoru blikalo a stále se opakovalo sdělení následujícího obsahu: „Poplach X“, „Poplach X“. Rychle ťukl na klávesy a na obrazovce se objevil člověk ve vojenské uniformě:

„Co se stalo?“ zeptal se ho Ivan Nikiforovič.

„Byly zaznamenány tři podivné výbuchy,“ odpověděl voják. „Je vydán povel uvést celý obranný komplex do pohotovosti číslo jedna. Pokračují výbuchy menší síly. V Africe je zemětřesení. Nikdo to není schopen vysvětlit. Podle údajů informační služby všechny vojenské bloky planety jsou uvedeny do pohotovosti číslo jedna. Útočící strana není určena. Výbuchy pokračují, pokoušíme se objasnit situaci. Všem pracovníkům našeho oddělení bylo nařízeno přistoupit k analýze situace,“ rychle a vojensky přesně mluvil člověk z obrazovky monitoru a na konci dodal již ne nevzrušeně, ale s nějakým zvoláním:

„Výbuchy pokračují, Ivane Nikiforoviči, výbuchy pokračují, přepínám...“

Obraz člověka ve vojenské uniformě zmizel. A Ivan Nikiforovič se stále díval na zhaslou obrazovku a usilovně přemýšlel. V zamýšlení se pomalu otočil ke svému křeslu, vedle kterého pořád stála malinká Dáša a zachvěl se díky neuvěřitelné domněnce. Uviděl, jak jeho malinká dcera přimhouřila oči a bez mrknutí se dívala na obrazovku s vyobrazením moderní rakety. Najednou její tělíčko sebou trhlo, Dáša s úlevou vydechla, zmáčkla klávesu „Enter“, a když se objevilo zobrazení další rakety, opět přimhouřila oči a začala se na něj soustředěně dívat. Ivan Nikiforovič stál jako ochrnutý, neměl sílu se pohnout z místa a pouze si v duchu horečně opakoval tutéž otázku: „Skutečně je vyhazuje do povětří? Vyhazuje je do povětří svou myšlenkou, protože se jí nelíbí. Ona je vyhazuje do povětří? Opravdu? Jak?“ Chtěl zastavit svou dceru a obrátil se na ni, ale nedokázal pronést ani slovo nahlas, pouze šeptal: „Dášo, Dášenko, dceruško, zastav se!“

Kostík, jenž pozoroval celou tuto scénu, se najednou rychle zvedl, přiběhl k mladší sestře, lehce ji plácl na zadeček a rychle pronesl:

„Tak ty jsi teď, Dášo, polekala i tátu. Teď s tebou nebudu mluvit dva dny. Jeden den za mámu, druhý - za tátu. Slyšíš? Slyšíš, říkám, že jsi polekala tátu.“

Pomalu vycházejíc ze svého soustředěného stavu, Dáša se otočila k bratrovi a již nepřimhouřeným pohledem, ale prosícím a omluvným, se mu začala dívat do očí. Kostík uviděl Dášiny oči, jež se naplňovaly slzami, položil ruku na její ramínko a méně přísně než dříve pronesl: „Tak dobře, ohledně mluvení jsem to přehnal, ale teď si své mašle ráno budeš uvazovat sama, nejsi malá.“ A se slovy: „Jen aby tě nenapadlo brečet,“ laskavě objal Dášu. Holčička se tvářičkou zabořila do Kostíkovy hrudi, její ramínka se škubala, s hořkostí opakovala: „Opět jsem vás vylekala. Jsem nemožná. Chtěla jsem to udělat co nejlépe, ale vylekala jsem vás.“

Galina se přiblížila k dětem, přisedla na bobek a pohládila Dášinu hlavičku. Holčička se hned vrhla matce kolem krku a začala tiše plakat.

„Jak to dělá, Kostík? Jak?“ zeptal se syna Ivan Nikiforovič, jenž přicházel k sobě.

„Stejně tak, jako s ručičkami na hodinách, tati,“ odpověděl Kostík.

„Ale hodiny jsou tady a rakety - daleko, a jejich poloha je přísně utajena.“

„Tati, Dáša je úplně jedno, kde se nachází. Stačí jí, aby uviděla vnější formu předmětu.“

„Ale výbuchy... Aby se vyhodily do povětří, je třeba spojit kontakty... A nejen jeden kontakt. Vždyť tam je ochrana, kódy...“

„Vždyť Dáša, tati, spojuje všechny kontakty, do té doby, než nastane zkrat. Dříve to dělala velice dlouho, kolem patnácti minut a poslední dobou asi půl druhé minuty.“

„Dříve?!“

„Ano, tati, nejen s raketami. My jsme si tak hráli. Když začala přemísťovat hodinové ručičky, ukázal jsem jí své staré elektrické auto, kterým jsem rád jezdil, když jsem byl malý. Otevřel jsem kapotu a poprosil jsem ji, aby spojila drátky se světly, protože pro mě bylo těžké se tam dostat. Ona je spojila. A když poprosila o svezení, řekl jsem jí, že je ještě malinká a neví, jak je třeba startovat a brzdit, ale potom jsem souhlasil, protože ona naléhala. Vysvětlil jsem jí, co a jak

je třeba zapnout, ale Dáša všechno udělala po svém. Dáša se, tatínku, posadila, chytla se za volant a jela, nic nezapínala. Ona si myslela, že zapíná, ale já jsem viděl, že nic rukama nedělá.

Přesněji řečeno, zapínala, ale dělala to myšlenkami. A ještě se, tati, kamarádí s mikroby. Oni ji poslouchají.'

„S mikroby ?! S jakými mikroby ?'

„S těmi, kterých je mnoho, kteří žijí všude kolem nás a uvnitř nás. Nejsou vidět, ale oni jsou. Pamatuješ se, tati, na kraji našeho pozemku v lese trčely ze země kovové opěry od starého dálkového elektrického vedení ?'

„Trčely, a co ?'

„Byly rezavé, na betonových pilířích. Když jsme s Dášou chodili na houby, uviděla tyto pozůstatky, řekla, že je to moc špatné, že překáží růstu jahůdek a hub. Potom řekla: „Musíte je rychle, rychle sníst.“'

„A co ?'

„Za dva dny tyto rezavé pozůstatky a betonové pilíře nebyly. Zůstala jen pustá zem, zatím bez trávy... Mikroby snědly kov a beton.'

„Ale proč ? Proč jsi, Kostó, dříve neřekl o všem, co se děje s Dášou ?'

„Bál jsem se, tati.'

„Čeho ?'

„Četl jsem z historie... V nedávné minulosti byli lidé s neobvyklými schopnostmi izolování. Chtěl jsem všechno říci tobě a mámě, ale nevěděl jsem, jaká slova mám najít, abyste pochopili, uvěřili...'

„Kostó, vždy ti věříme, a navíc jsi mohl předvést... Přesněji řečeno, poprosil bys Dášu, aby předvedla své schopnosti na něčem neškodném.'

„Já jsem se, tati, bál něčeho jiného... Mohla by předvést...'. Kostá zmlkl, a když začal mluvit, jeho řeč byla vzrušená a vášnivá. „Tati, mám vás s mámou rád... Na Dášu jsem občas přísný, ale také ji mám moc rád. Je hodná. Dáša je přátelská ke všemu v okolí. Neublíží ani broučkovi. A oni neubližují jí. Přiblížila se k úlu, posadila se přímo u česna a dívala se, jak létaly včely... Mnoho včel lezlo po jejích ručičkách, nožkách a po tváři, ale nebodaly. Dášenka nastavovala přilétajícím včeličkám dlaň, sedaly na ni a něco zanechávaly. Potom olízla svou dlaničku a zasmála se. Je hodná, tatínku...'

„Uklidni se, Kostó. Nerozrušuj se. Pojd', klidně zhodnotíme situaci. Ano, je třeba si všechno v klidu promyslet. Dáša je ještě dítě. Vyhodila do povětří několik moderních raketových komplexů. Mohla začít světová válka. Strašná válka. Ale i kdyby nebyla válka... Kdyby prolistovala stránky nejen s vyobrazením nepřátelských raket, ale i našich. Jestliže by začaly explodovat všechny existující rakety ve všech státech, svět by se mohl octnout na hranici všeobecné katastrofy. Mohly by zahynout stovky milionů lidí. Také mám rád naši malinkou Dášu. Ale miliony... Je třeba se poradit. Je třeba najít východisko. Ale prozatím, nevím... Je třeba Dášu nějak izolovat. Nějak... Ano. Možná, že je třeba ji na nějakou dobu uspat. Možná... A jaké je východisko ? Jaké ještě lze najít východisko ?'

„Tati, tati... Počkej. Možná, že všechny smrtonosné zbraně, jež se jí nelíbí, lze odstranit ze světa ?“

„Odstranit ? Ale... Proto je zapotřebí souhlas všech států. Všechny vojenských bloků. Ano... Ale toho není možné dosáhnout rychle. Jestli je to vůbec možné. A zatím...“ Ivan Nikiforovič sebou najednou škubl, rychle se přiblížil k počítači, na monitoru ještě svítilo vyobrazení rakety, kterou Dáša zabránili zničit.

Vypnul monitor s vyobrazením rakety, přesedl k počítači spojení a začal posílat text: „Základně. Toto sdělení je třeba okamžitě předat všem vojenským blokům a mezinárodním hromadným sdělovacím prostředkům. Příčinou řady výbuchů raketových komplexů jsou bakterie, schopné způsobit zkrat, jsou řízené. Je třeba zničit všechna vyobrazení munice, jež má schopnost explodovat. Všechna !!! Od nejmenší kulky po nejmodernější raketový komplex. Ten, kdo řídí bakterie, nepotřebuje vědět polohu předmětu s nebezpečím výbuchu, stačí mu pouze vidět jeho zobrazení.“

Ivan Nikiforovič se podíval na usmívající se Dášu, jež si vesele povídala s mámou, a přidal ke sdělení následující text: „Lokalizace zařízení, které řídí výbuchy, není známa.“ Potom poslal na základnu šifrované sdělení.

Příští ráno se konalo mimořádné zasedání Vojenské rady Ruska. Kolem osady, v níž se nacházel statek Ivana Nikiforoviče, byla umístěna ochrana. Snažila se být nenápadná, vojáci byli převlečeni jako silničáři.

Pět kilometrů od osady se jako by začala budovat okružní cesta a „budovali“ ji současně na každém metru, ve dne v noci. Na statku Ivana Nikiforoviče byly instalovány televizní kamery, které sledovaly každou minutu života malinké Dášy. Obraz se přenášel do centra, jenž se podobalo základně řízení kosmických letů. Desítky odborníků, psychologů, vojáků, kteří byli připraveni vydat potřebné příkazy v případě extrémní situace, na směny hlídaly monitory. Odborní psychologové pomocí speciálního spojení doporučovali rodičům malinké Dášy, jak ji mají něčím upoutat, jen aby opět neupadla do zádumčivosti.

Ruská vláda vydala mezinárodní prohlášení, jež mnohým připadalo divné, v němž sdělila, že v Rusku jsou síly schopné vyházet do povětří jakoukoliv municí, na jakémkoliv místě. Tyto síly nejsou úplně kontrolované ruskou vládou, ale že se s nimi jedná. Nepravděpodobnost tohoto prohlášení potřebovala důkazy. Mezinárodní rada přijala rozhodnutí vyprodukovat sérii střel neobvyklé formy. Vyrobili je se čtvercovými nábojnicemi. Každá ze zemí účastnících se experimentu si vzala dvacet takových střel a schovala je na různá místa na svém teritoriu.“

„A proč udělali střely se čtvercovými nábojnicemi, proč nevzali obyčejné ?“

„Báli se, že mohou vybuchnout nejen všechny střely existující na světě, ale i všechny náboje v zásobnících pistolí policie a vojáků, všech lidí, jež měli u sebe zbraň s náboji.“

„Ano, samozřejmě. A jak dopadl pokus se čtvercovými nábojnicemi ?“

„Ivan Nikiforovič pozval k sobě do pracovny svou malinkou dceru Dášu, ukázal jí fotografii čtvercové nábojnice a poprosil, aby ji vyhodila do povětří. Dáša se podívala na fotografii a řekla:

„Mám tě moc ráda, tatínku, ale nedokážu splnit tvou prosbu.“

„Proč ?“ divil se Ivan Nikiforovič.

„Protože se mi to nepodaří.“

„Jakpak, Dášenko, dříve se ti dařilo, vyhodila jsi do povětří celou sérii moderních raket a teď se to nepovede ?“

„Vždyť jsem se tehdy rozrušila, tatínku. Nechtěla jsem, abys odjížděl, mnoho hodin seděl u svého počítače. Když sedíš u svého počítače, s nikým nemluvíš a nic zajímavého neděláš. Teď jsi stále nablízku. Stal ses moc hodným, tatínku, a proto se mi nepodaří žádné výbuchy.“

Ivan Nikiforovič pochopil - Dáša není schopná vyhodit do povětří hranaté nábojnice, protože jí není jasný cíl výbuchu, jeho smysl. Začal znepokojeně chodit po pracovně, horečně přemýšleje, jak má najít východisko. Začal vzrušeně přesvědčovat Dášu. Obracel se k dceři, ale jako by rozmlouval sám se sebou:

„Nepovede se... Ano... Je to smutné... Po tisíciletí se ve světě válčilo. Končily války mezi jedněmi státy, začínaly válčit jiné. Hynuly miliony lidí, hynou i teď. Na zbrojení se utrácí obrovské prostředky... A byla možnost zastavit tento nekonečný ničivý proces, ale bohužel...“ Ivan Nikiforovič se podíval na Dášu sedící v křesle.

Dceřina tvář byla klidná. Se zájmem se dívala, jak chodí po pracovně a mluví. Ale smysl slov, jež pronášel, ji nevzrušoval. Nechápala úplně, co je to války, jaké prostředky a kdo je utrácí.

Přemýšlela o něčem jiném: „Proč táta vzrušeně chodí po své pracovně mezi nevládnými počítači, jež nedávají žádnou energii ? Proč nechce vyjít do zahrady, kde kvetou stromy a zpívají ptáci, kde každá bylinka a větvička něčím neviditelným laskají celé tělo. Teď jsou tam máma a bráška Košta. Už aby táta co nejdřív ukončil svůj nezajímavý rozhovor a šli by společně do zahrady. Máma a Košta se ihned zaradují, jen co je uvidí. Máma se bude usmívat a Košta jí už včera slíbil povědět o tom, jak se lze dotknout daleké hvězdičky, dotýkaje se kamínku nebo květiny. Košta vždy plní své sliby...“

„Dášenko, tebe nezajímá mě poslouchat ? Nerozumíš tomu, co jsem řekl ?“ obrátil se k dceři Ivan Nikiforovič. „Myslíš na něco jiného ?“

„Já, tatínku, přemýšlím: proč jsme tady a ne na zahradě, kde na nás všechno čeká ?“

Ivan Nikiforovič pochopil, že s dcerou je třeba mluvit více upřímně a konkrétněji. A začal mluvit:

„Dášenko, když jsi vyhodila do povětří rakety, dívajíc se na jejich zobrazení, zrodila se idea prověřit tvé schopnosti ještě jednou. Přesněji řečeno ukázat celému světu schopnost Ruska zničit všechny zbraně na světě. Pak bude zbytečné je vyrábět. Bude to nesmyslné a nebezpečné. Lidé budou sami likvidovat ty, co jsou již vyrobené. Začne všeobecné odzbrojení. Čtvercové nábojnice jsou vyrobené speciálně proto, abys mohla předvést své schopnosti a aby při tom nikdo nezahynul. Vyhod' je do povětří, Dášenko.“

„Teď to udělat nemohu, tatínku.“

„Proč ? Dříve jsi mohla, teď nemůžeš.“

„Dala jsem si slovo, že již nikdy nebudu nic vyhazovat do povětří. A když jsem si takové slovo dala, schopnost vyhazovat do povětří již nemám.“

„Nemáš ? Ale proč sis dala takové slovo ?“

„Bráška Kostá mi ve své knížce ukazoval obrázky: jak se od výbuchů roztrhávají na kousky lidská těla, jak se lidé lekají výbuchů, jak padají a umírají stromy a dala jsem si slovo...“

„Dášenko, takže již to nikdy nedokážeš ? Alespoň ještě jednou... Pouze jednou. Tyto čtvercové nábojnice.“ Ivan Nikiforovič podal dceři fotografii čtvercové nábojnice. Jsou vyrobené speciálně pro pokus a schované na různých skrytých místech. Ani vedle, ani poblíž nich nejsou lidé. Všichni čekají, jestli vybuchnou, nebo ne. Vyhod' je do povětří, dcerko, tohle nebude porušením slibu. Nikdo nezahyne. Naopak...“

Dáša se ještě jednou lhostejně podívala na fotografii čtvercové nábojnice a klidně odpověděla:

„I kdybych zrušila dané slovo, tyto nábojnice stejně nevybuchnou, tatínku.“

„Ale proč ?“

„Protože ty, tatínku, moc dlouho mluvíš. A já, když jsem se podívala na fotografii, ihned se mi znelíbily tyto čtvercové obludy. Nejsou hezké. A teď...“

„Co teď ?... Dášenko... Co ?“

„Promiň mi, tatínku, ale potom, co jsi mi ukázal fotografii, jsi mluvil tak dlouho, že za tuto dobu je oni skoro snědli.“

„Snědli ? Co snědli ?“

„Tyto čtvercové nábojnice. Jakmile se mi tyto nábojnice znelíbily, pocítila jsem - oni se dali do pohybu a začali je rychle-rychle jíst.“

„Kdo, oni ?“

„No, takoví malinci. Jsou všude kolem nás a uvnitř nás. Jsou dobří. Kostá říká, že jsou to bakterie nebo mikroorganismy. A já jim říkám „po svém“, lépe: „mé malinké, miloučké“. To se jim líbí víc. Občas si s nimi hrají. Lidé si jich skoro nevšímají, ale oni se vždy snaží udělat dobře každému člověku. Když se člověk raduje, je jim také dobře od radostné energie, když se člověk zlobí a ničí něco živého, oni hynou ve velkém množství. Namísto těch, kteří zahynou, pospíchají další. Občas nestíhají vystřídat ty, které zemřeli a lidské tělo je nemocné.“

„Ale ty jsi zde, Dášenko. A nábojnice jsou schované daleko, v různých státech pod zemí. Jak se mohli, no, tito tví „malinci“, v jiných zemích tak rychle dozvědět o tvém přání ?“

„Vždyť oni si řetězově velice rychle všechno vyprávějí, mnohem rychleji, než běhají elektronici ve tvém počítači...“

„Počítač... Spojení... Hned... Hned všechno prověřím, na našem teritoriu jsou kolem každé nábojnice instalované videokamery. Hned.“

Ivan Nikiforovič se otočil k počítači. Na obrazovce monitoru svítilo zobrazení čtvercové střely. Přesněji řečeno toho, co po ní zbylo. Trup střely byl rezavý, celý dřevý, vedle se válela hlavice a byla značně zmenšená. Ivan Nikiforovič přepnul

monitor, ale s ostatními střelami se děly stejné věci. Na monitoru se objevil člověk ve vojenské uniformě.

„Dobrý den, Ivane Nikiforoviči, již jste sám všechno viděl.“

„Jaké závěry udělala Rada?“ zeptal se Ivan Nikiforovič.

„Členové Rady se rozdělili na dvě skupiny a radí se. Ochrana se pokouší vypracovat dodatečná opatření pro bezpečnost objektu.“

„Neříkejte mé dceři objekt.“

„Nerozčilujte se, Ivane Nikiforoviči, v dané situaci je to nepřípustné. Za deset minut u vás bude expertní skupina skládající se z předních odborníků, psychologů, biologů, radioelektroniků. Již jsou na cestě. Zajistěte jim kontakt s vaší dcerou. Připravte ji na to.“

„K jakému názoru se přiklání většina členů Rady?“

„Prozatím k úplné izolaci vaší rodiny v prostoru statku. Je nutné, abyste okamžitě odstranil všechna zobrazení technických prostředků. Zůstávejte poblíž dcery a pokuste se ji stále kontrolovat.“

Skupina odborníků Vojenské rady, která přijela na statek Ivana Nikiforoviče, besedovala v průběhu půldruhé hodiny s malinkou Dášou. Holčička trpělivě odpovídala na otázky dospělých, ale po půldruhé hodině se stala událost, jež přivedla do naprostých rozpaků odborníky přítomné na statku a také ty, kteří pozorovali všechno, co se odehrávalo, na svých obrazovkách na ústředí Rady bezpečí. Po půldruhé hodině komunikace s malinkou Dášou se otevřely dveře prostorné pracovny Ivana Nikiforoviče. Do pracovny vešel Kostja, bratr Dáši. Nesl hodiny s kukačkou, která neustále kukala. Položil hodiny na stůl. Ručičky hodin byly na čísle jedenáct, a když mechanická kukačka měla ukončit určený počet kukání, velké ručičky se rychle otáčely na ciferníku a kukačka všechno začínala znova. Přítomní dospělí se překvapeně dívali jednou na podivné „chování“ hodin, podruhé na Dášu a mlčeli.

„Oh,“ najednou vykřikla Dáša, „vždyť jsem úplně zapomněla. Mám důležitou práci. To má kamarádka Verunka točí ručičkami hodin. Tak jsme se domluvily. Pro případ, že na to zapomenou. Musím jít.“

Dva ochránci zablokovali východ z pracovny.

„Na co zapomeneš, Dášenko?“ zeptal se dcery Ivan Nikiforovič.

„Zapomenou jít na statek, na kterém žije má kamarádka Verunka, abych pohladila a zalila její malinkou květinu. Vždyť bez lásky je jí smutno. Má ráda, když se na ni dívají s láskou.“

„Ale vždyť květina není tvá,“ poznamenal Ivan Nikiforovič, „proč ji tvá kamarádka nemůže pohladit sama, svou květinu?“

„Tatínku, vždyť Verunka odjela s rodiči na návštěvu.“

„Kam na návštěvu?“

„Někam na Sibiř.“

Ze všech stran zazněly výkřiky přítomných, pronášené šepem:

„Není jediná!“

„Jaké schopnosti má její kamarádka ?“

„Není sama !“

„Kolik jich je ?“

„Jak je máme určit ?“

„Je třeba okamžitě udělat opatření ohledně každého podobného dítěte !“

Všechny výkřiky utichly, jakmile se ze svého místa zvedl starší šedivějící muž, jenž seděl stranou. Tento člověk měl vyšší hodnost a postavení nejen mezi přítomnými v pracovně Ivana Nikiforoviče. Byl předsedou Rady bezpečnosti Ruska. Všichni se k němu otočili a zmlkli. Šedivý člověk se díval na Dášu sedící na malém dřevěném křesílku a po jeho tváři tekla slzička. Potom se pomalu přiblížil k Dáše, klekl si před ní na jedno koleno a natáhl ruku směrem k ní. Dáša se zvedla, udělala krok, chytla se volánu svých šatů, předvedla poklonu a položila na jeho dlaň svou malinkou ručičku. Šedivý muž se na ni nějakou dobu díval, potom sklonil hlavu, s úctou políbil Dášinu ruku a řekl:

„Odpusť nám, prosím, malinká Bohyně.“

„Jmenuji se Dáša,“ odpověděla holčička.

„Ano, samozřejmě, říkají ti Dáša. Pověz nám, co bude na naší Zemi ?“

Holčička se udiveně podívala do tváře staršího muže, přiblížila se k němu a svou dlaničkou opatrně utřela slzu na jeho tváři, dotkla se prstíkem kníru. Potom se otočila ke svému bratrovi a řekla:

„Ty jsi mi, Kostó, ještě slíbil pomoci s komunikací s liliemi ve Verunčině rybníčku. Pamatuješ se, jak jsi to sliboval ?“

„Pamatuji,“ odpověděl Kostá.

„Tak pojďme.“

„Pojďme.“

Ve dveřním otvoru Dáša obešla ochránce, kteří se před ní rozestoupili, otočila se k muži, jenž stále klečel na jednom koleně, usmála se na něj a s jistotou pronesla:

„A na Zemi bude... Bude dobro !“

Po šesti hodinách šedivý předseda Rady bezpečnosti Ruska vystoupil na rozšířeném zasedání:

„Ve světě je všechno relativní. Ve srovnání s naší generací se ta nová jeví podobná bohům. Ne ona si má brát příklad z nás, ale my z ní. Celá vojenská moc planety s jejími unikátními technickými vymoženostmi se ukázala být bezmocná před jednou jedinou malinkou holčičkou nové generace. A naším úkolem, naší povinností před novou generací je uklízení špíny. Máme vynaložit všechno úsilí, abychom očistili zem od všech druhů zbraní. Naše technické úspěchy a vynálezy, vtělené do nejmodernějších, jak se nám zdálo, unikátních vojenských komplexů, se před tváří nové generace ukázaly nepotřebným krámem. Máme ho uklidit.“

HOREČNÉ ODZBROJENÍ

„Konalo se mezinárodní zasedání Rad bezpečností vojenských bloků různých států a kontinentů. Na něm se propracovávaly plány rychlého zpracovávání vojenské techniky a střeliva. Vědci různých států si vyměňovali zkušenosti v oblasti technologie zpracovávání. Ve sdělovacích prostředcích neustále vystupovali psychologové ve snaze předejít panice mezi obyvatelstvem, jež vlastnilo různé druhy střelných zbraní. Panika vznikla, když do sdělovacích prostředků pronikla zpráva o ruském fenoménu. Fakta byla trochu překroucená.

Řada západních informačních zdrojů mluvila o tom, že Rusko mimořádně zpracovává všechno střelivo, jež se nachází na jeho teritoriu, a připravuje se v době „X“ vyhodit do povětří vojenskú zásoby jiných států a při tom zničit větší část obyvatelstva. Lidé začali vyhazovat do řek své střelné zbraně a munici, zakopávat je na pustých místech, protože oficiální výkupní střediska zužitkovávání je nestačila přijímat.

Byly ustanovené pokuty za svévolné zpracovávání. Zprostředkovatelské firmy vybíraly vysoký poplatek za příjem každého náboje, ale to nezastavovalo lidi, jež si přáli zbavit se toho, co představovalo nebezpečí pro celé rodiny. Lidé z měst, v jejichž blízkosti byly rozmístěné vojenské základny, žádali po vládě okamžitou likvidaci vojenských objektů. Ale vojenský průmysl, přeorientovaný na zužitkovávání zbraní, které dříve sám vyrobil, i bez toho pracoval na hranici svých možností. V tisku západních států se usilovně začaly šířit zvěsti o tom, že světu hrozí katastrofa ze strany Ruska. Že svět není schopen se rychle zbavit nastrádaných zbraní, že množství podniků, jež jsou zaměstnány zpracováním vojenského zařízení a střeliva, pracuje na hranici svých možností, ale nemohou během několika měsíců zlikvidovat to, co se produkovalo celá léta.

Ruská vláda byla obviněna z toho, že prý dávno věděla o objevení dětí s neobvyklými schopnostmi a již se dobře připravila na zpracování smrtelné zbraně. Jako důkaz se uváděl fakt, že se Ruská vláda zabývala výkupem a demontáží ekologicky nespolehlivých továren nejen na svém teritoriu, ale i na teritoriu zemí nacházejících se poblíž ruských hranic. A jestli Rusko dokáže jako první očistit svoje území od zbraní s nebezpečím výbuchu, bude mít možnost zničit státy, jež zaostávají v horečném odzbrojení.

Úmyslně se přeháněly různé škody a následky světové katastrofy. Pro firmy, jež se zabývaly zužitkováním střeliva, bylo tohle velice výhodné, jelikož vzrůstala cena jejich služeb. Kupříkladu člověk, který odevzdával náboje své pistole na zpracování, musel platit 20 dolarů za každý náboj. Svévolné zakopání nebo vyhození zbraně se považovalo za záškodnický čin. Panika narůstala i z toho důvodu, že nikdo nemohl navrhnout účinnou ochranu před schopnostmi, jež byly odhalené u ruských dětí. Ruský prezident udělal riskantní a nepromyšlený, jak se tehdy všem zdálo, krok - rozhodl se vystoupit v přímém vysílání na všech světových programech, obklopený dětmi s neobvyklými schopnostmi. A když byl oznámen den a čas vystoupení prezidenta Ruska v přímém vysílání, u televizních obrazovek se sešlo skoro celé obyvatelstvo planety. Den předtím se zastavilo mnoho podniků, zavřely se obchody, vyprázdnily se ulice - lidé čekali na informaci z Ruska. Svým vystoupením ruský prezident chtěl uklidnit lidi, ukázat

celému světu, že rodící se generace Rusů není nějaké krvelačné monstrum, ale dobré, obyčejné děti a že se jich není třeba bát. Aby byl více přesvědčivý, požádal ruský prezident své pomocníky, aby shromáždili do jeho pracovny kolem třiceti dětí s neobvyklými schopnostmi a rozhodl se, že zůstane v pracovně s těmito dětmi sám. Všechno bylo právě takto uděláno."

„A copak prezident Ruska řekl světovému společenství ?"

„Jestli chceš, můžeš tuto scénu vidět a slyšet sám, Vladimíre."

„Ano, chtěl bych."

„Dívej se."

Prezident Ruska stál u nevelké tribuny vedle jeho pracovního stolu. Z obou stran na malých židličkách seděly děti různého věku, přibližně od tří do deseti let. Na protější straně pracovny se rozmístila skupina novinářů s televizními kamerami. Prezident začal mluvit:

„Vážené dámy a pánové, občané ! Schválně jsem na setkání pozval děti. A jak se můžete přesvědčit, nacházím se v této pracovně s nimi sám, bez ochranky, bez psychologů a rodičů. Tyto děti nejsou monstra, jak se je snaží podat řada informačních prostředků na západě. Sami vidíte, že jsou to obyčejné děti. V jejich tvářích a činech nejsou přítomné příznaky agresivity. Některé jejich schopnosti považujeme za neobvyklé. Ale je tomu tak ve skutečnosti ? Možná, že schopnosti, jež se začaly objevovat u dospívající generace, jsou pro lidské individuum běžné. A neobyčejnými, nepřijatelnými pro lidskou existenci jsou naše výtvořky. Lidské společenství vytvořilo systém komunikace a vojenský potenciál, který je schopný přivést planetu ke katastrofě.

V průběhu tisíciletí se vedla mírová jednání mezi státy vlastníci největší vojenský potenciál, ale horečné zbrojení se nezastavovalo. Dnes máme reálnou možnost skoncovat s tímto nekonečným ničivým procesem. Teď mají větší výhodu ty státy, na jejichž teritoriu nejsou zkoncentrovány smrtonosné zbraně. Takovýto stav nám připadá nepřírozený. Ale pojďme se zamyslet, proč se v našem vědomí zakotvilo přesvědčení, že pro lidské společenství je přirozené vyrábět prostředky na zničení člověka, jež jsou hrozbou celým národům ?

Nová generace změnila priority, donutila nás konat opačným směrem - odzbrojovat se. Strach, panika, horečnost činů, jež provází tyto procesy, se ve velké míře vytváří díky překroucenému podávání informace. Ruská vláda je obviňována z toho, že dávno věděla o objevení dětí s neobvyklými schopnostmi. Tato obvinění nejsou opodstatněná. Na teritoriu Ruska se dosud uchovává velký vojenský potenciál a my, stejně jako i mnohé státy, děláme všechno možné pro jeho zpracování.

Ruská vláda je obviněna z toho, že se nezabývá odhalováním všech dětí s neobvyklými schopnostmi a nepodniká nic pro jejich izolaci, čímž se rozumí násilné uspání až do úplného ukončení procesu odzbrojení. Ruská vláda takový krok neudělá. Děti Ruska jsou rovnoprávními občany našeho státu. A pojďme se zamyslet, proč vzniká přání izolovat ty, kteří neuznávají zbraň, ale ne ty, kteří ji vyrábějí ?

Ruská vláda činí opatření, aby zabránila náhodnému emocionálnímu vzplanutí

u dětí, jež jsou schopny poslat impuls a vyhodit do povětří druh zbraně pro ně nepřijatelný.

Z programů ruských televizních kanálů jsou úplně odstraněny filmy, v kterých se předvádí vražedné zbraně. Jsou zničené hračky, jež imitují zbraň. Rodiče se stále nachází vedle svých dětí a snaží se předejít jejich negativní reakci. Rusko..."

Prezident přerušil svou řeč. Asi pětiletý blondatý chlapeček se zvedl ze svého místa a přiblížil se ke stojanu, na němž byla videokamera. Ze začátku si jenom prohlížel šrouby stojánku, ale když se jich dotkl rukou, kameraman nechal svou kameru a polekaně ustoupil za záda novinářů. Prezident se rychle přiblížil ke chlapečkovi, který polekal kameramana, vzal ho za ruku a odvedl k židličce, na níž předtím klidně seděl, a cestou říkal:

„Vydrž prosím chvilku klidně sedět, než skončím.“

Ale nepovedlo se pokračovat v řeči. U stolu, na němž se nacházela spojovací technika, dva tři až čtyřletí chlapečci rejdlili se spojovacími přístroji. Děti, jež na začátku výstupu tiše seděly, se teď rozptýlily po pracovně a zabývaly se každý svým. Pouze trochu starší děti, a těch nebylo mnoho, seděly na svých místech a prohlížely si novináře s televizními kamerami. Mezi nimi byla holčička s mašličkami v copech, poznal jsem ji. Dáša, jež vyhodila do povětří současné raketové komplexy, s nedětskou inteligencí a pozorně hodnotila to, co se dělo kolem, pozorovala reakci novinářů.

Lidé celého světa, kteří se shromáždili u televize, uviděli trochu rozpačitou tvář ruského presidenta. Přejel pohledem děti rozptýlené po pracovně. Uviděl dva chlapečky, jež rejdlili s aparaturou vládního spojení, podíval se na dveře, za kterými se nacházeli jeho pomocníci a rodiče pozvaných dětí, ale nikoho si na pomoc nepřivolal. Prezident se omluvil za přerušovaný proslov, rychle se přiblížil k dvěma chlapečkům, kteří již stahovali ze stolu jeden z aparátů a chytl je pod paží se slovy:

„Vždyť tohle nejsou hračky.“

Jeden z chlapečků, jenž se octl pod prezidentovou paží, uviděl svého kamaráda, visícího na druhé straně a zvonivě se zasmál. Druhý chlapeček šikovným pohybem škubl prezidentovou kravatou a pronesl:

„Hračky !“

„Tohle si myslíš ty, ale to nejsou hračky.“

„Hračky," vesele zopakoval usmívající se chlapeček.

Prezident uviděl, jak se k aparatuře přiblížilo ještě několik dětí, přilákaných míháním barevných světél a zvuky, a začalo se dotýkat sluchátek. Tehdy postavil na podlahu dva neposedy, rychle se přiblížil ke stolu, zmáčkl nějaké tlačítko a řekl:

„Okamžitě vypněte všechna spojení v mé pracovně.“

Potom rychle rozložil na svém stole čisté listy papíru. Na každý položil tužku nebo propisku a pronesl, obraceje se k dětem shromážděným kolem něho:

„Tady máte. Můžete si kreslit, co je libo. Až to nakreslíte, společně se podíváme, komu se to lépe povedlo.“

Děti obklopily stůl, začaly si brát papír, tužky a propisky. Těm, co byly menší a nemohly dosáhnout na stůl, začal prezident podávat židle a usazovat je, neboje stavit na malinké židličky. Když se ujistil, že se mu povedlo zaujmout děti kreslením, opět šel ke své tribuně, usmál se na diváky, nadechl se, odhodlaný pokračovat v řeči, ale nepovedlo se mu to. Přiblížil se k němu malinký chlapeček a začal ho tahat za kalhoty.

„Co se děje ? Co potřebuješ ?“

„Či..." řekl chlapeček.

„Co ?“

„Či..."

„Či, či. Takže ty chceš na záchod ?“ a prezident se opět podíval na dveře pracovny.

Dveře se otevřely a hned dva pomocníci nebo ochránci prezidenta rychle namířili k němu. Jeden z mužů s přísnou a trochu napnutou tváří se naklonil a vzal chlapečka za ruku. Ale dítě, nepouštějíc nohavice prezidentových kalhot, šikovně vytrhlo svou ruku z ruky přísného muže, jenž ho odváděl z pracovny, a udělalo protestní gesto k dalším mužům, kteří se přiblížili. Muži, kteří vešli, znejistěli. Chlapeček opět zvedl hlavičku a dívaje se zezdola na prezidenta, opět ho zatahal za nohavice a řekl:

„Či..." a trochu si přisedl.

„To tvé „či“ je teď nevhodné. A k tomu si ještě vybíráš," řekl prezident, rychle vzal chlapečka do náruče, omluvil se novinářům, namířil k východu a dodal: „Hned jsme zpátky.“

Na obrazovkách sta milionů televizí ukazovaly televizní kamery, měníce obrazy, děti, jež si mezi sebou povídaly, hrály si a kreslily. Nejčastěji ukazovaly prezidentovu tribunu, na které nikdo nebyl. A tehdy se ze svého místa zvedla malinká Dáša. Vzala si židli, přitáhla ji k prezidentově tribuně, vylezla na ni, podívala se na novináře, do objektivů kamer, jež byly nasměřovány na ni, upravila mašle ve svých copech a začala mluvit:

„Jmenuji se Dáša. A náš strýček prezident - je dobrý. Ihned se vrátí. Přijde a všechno vám poví. Trochu se vzrušuje. Ale dokáže vám povědět, jak bude dobře všude-všude na zemi. A že se nás nemá nikdo bát. Můj bráška Košta vyprávěl, jak se teď všichni bojí dětí, protože jsem vyhodila do povětří velké, nové rakety. Ale já jsem je nechtěla jen tak ničit, pouze jsem chtěla, aby táta od nás neodjížděl na dlouho a aby tolik nemyslel na ty rakety. A aby se na ně nedíval. Raději ať se dívá na mámu. Vždyť je lepší než všechny rakety. A také se raduje, když se táta na ni dívá a povídá si s ní. A když na dlouho odjíždí nebo se dívá na rakety, maminka je smutná. Ale já nechci, aby máma byla smutná. Košta, můj bráška, je velice chytrý a rozvážný, řekl mi, že jsem polekala mnoho lidí. Víc už vyhazovat do povětří nebudu. To vůbec není zajímavé. Existují jiné velmi důležité a zajímavé činnosti. Přináší radost všem. A rakety si rozmontujete sami. Rozmontujete, aby je nikdo nikdy nevyhazoval do povětří. A nás se nebojte, prosím.

Přijedte k nám na návštěvu. Všichni přijedte. Dáme vám všem napít živé vody. Máma mi vyprávěla, jak u nás lidé žili dřív. Dělali, dělali svou práci, budovali různé továrny a závody a tak se tím zaujali, že náraz nebylo živé vody. Voda se udělala špinavá. A prodávala se pouze v lahvích v obchodech. Ale voda v lahvích

je mrtvá, udušená a lidé začali být nemocní. Tak bylo dříve a já jsem si nemohla nijak představit, jak je to možné, aby lidé zašpinili vodu, kterou právě sami pijí. Ale táta říkal, že i teď jsou na zemi celé státy, v kterých není živá, čistá voda, a lidé v těchto státech umírají na mučivé nemoce. A že v těchto zemích nejsou chutná jablka ani jiné plody, protože všechno živé je nemocné a člověk, který jí nemocné, se trápí.

Přijedte k nám všichni, všichni přijedte. A my vás pohostíme zdravými jablky, rajčaty, hruškami a dalšími plody. Vyje ochutnáte, a když se vrátíte domů, tak si řeknete - není třeba dělat špínu, je lepší žít v čistotě. Potom, až u vás také všechno bude čisté, přijedeme k vám na návštěvu s dárky."

Prezident, jenž se vrátil s chlapečkem v náručí, stál u dveří a poslouchal, jak mluvila Dáša. A když zmlkla, přiblížil se k tribuně a nepouštěje chlapečka, který se pohodlně uvelebil v jeho náručí, dodal:

„Ano, samozřejmě... Přijedte, opravdu, u nás je možné si trochu vylepšit zdraví. Ale to není hlavní. Důležitější je, abychom všichni pochopili sebe a své předurčení. Tohle je třeba pochopit, abychom nebyli odstraněni z lůna země jako nějaké smetí. Všichni společně máme po sobě uklidit tu špínu, kterou jsme nashromáždili. Děkuji všem za pozornost."

Scéna v prezidentově pracovně zmizela. A Anastasiin hlas pokračoval:

„Těžko říci, co zapůsobilo na lidi, kteří poslouchali přímý přenos z Ruska, proslov prezidenta, nebo malinké Dášy. Ale lidé již nechtěli věřit šířící se zvěsti o agresivitě Ruska. Lidé chtěli žít a žít šťastně, uvěřili v takovou možnost. Po přímém přenosu z Kremlu se mnohokrát zvýšil počet lidí, kteří si přáli navštívit Rusko a nějaký čas tam žít. Po návratu z Ruska již nemohli žít dřívějším životem. V každém se začínalo probouzet uvědomění, jako první sluneční paprsek za úsvitu."

(1 1 .)

VĚDA A PAVĚDA

„Anastasie, ale jak Rusové mohli přijímat tak velký počet hostů ? Zřejmě to bylo pro ně náročné. Umím si to představit: žiješ s rodinou na svém statku a zpoza plotu na tebe každou chvíli civí dav zevlounů."

„Turisté a cizinci, kteří přijeli do Ruska na léčení, byli ubytováni ve městech v uvolněných bytech. Produkty se dodávaly ze statků a turisté se tam nevozili. Pouze někteří jedinci měli tu možnost navštívit místo stálého pobytu nových Rusů. Psychologové stále varovali hospodáře statků, že jejich pohostinnost vyvolává u návštěvníků, obzvlášť ze států, jež se dříve považovaly za vysoce vyvinuté, psychickou skleslost. Odpovídalo to skutečnosti. Přibližně čtyřicet procent cizinců, kteří navštívili osady, po návratu domů upadalo do depresivního stavu, jenž hraničil se sebevraždou."

„Jakpak ? Proč ? Vždyť jsi říkala, Anastasie, že v osadách je všechno překrásné, okolní krajina a jídlo a vzájemné porozumění v rodinách."

„Všechno je tak, ale pro mnohé cizí hosty bylo uviděné příliš překrásné.. Představ si, Vladimíre, staršího člověka, jenž větší část svého života prožil ve velkém městě. Člověka, jenž se snažil za každou cenu vydělat co nejvíc peněz, a tím být,

jak si to myslel, ne horší než ostatní. Výměnou za peníze dostal ubytování, oblečení, auto, jídlo. A tak sedí člověk v zařízeném bytě, v garáži stojí auto, v ledničce -jídlo."

„No, představil jsem si to, všechno má v pořádku a copak dál ?"

„Tak na to sám odpověz, Vladimíre: „A copak dál ?"

„Dál... Možná, že si tento člověk někam zajede, možná koupí nový nábytek nebo auto."

„A potom ?"

„Potom ? Nevím, co potom ?"

„Potom tento člověk zemře. Zemře navždy, nebo na miliony pozemských let. Jeho druhé Já, jeho Duše, nebude moci opět získat pozemskou úroveň bytí. Nebude moci proto, že za celý svůj život na zemi nestvořil nic dobrého. Intuitivně to každý chápe, právě proto je smrt pro lidi hroživá. Pokud se většina lidí snaží o totéž a žije stejným způsobem, ostatní si myslí, že je možno a je třeba žít pouze tak, jako všichni. Ale najednou člověk uviděl úplně jiný život na zemi. Uviděl pozemský ráj, Prostor Lásky, tvoření lidské ruky podle božského obrazu a svůj život považuje za uplynulý a prožitý v pekle. Tak takový člověk umírá v mukách a jeho muka trvají miliony let."

„A proč po zhlédnutí nového způsobu života Rusů neupadli do deprese všichni lidé ?"

„Ostatní intuitivně chápali, že dokonce i v stáří slábnoucí rukou, jakmile začnou tvořit na zemi Prostor Lásky, Stvořitel prodlouží jejich život. A staří lidé se narovnali, ozářili svou tvář úsměvem a šli na pomoc mladým."

„Ale přece, Anastasie, nevypadá to moc dobře, že se turisté, kteří přijeli do Ruska zdaleka, nemohli alespoň projít uličkami osad nových Rusů, nadýchat se čistého vzduchu."

„Turisté žijící ve městech měli také možnost pocítit svěží dech země, napít se životadárné vody. Města byla ovanuta větříkem, který přinášel ze statků, jež se utápěly v zeleni, čistotu, étery a pyl. A turisté pozorovali tyto rajske oázy z uctivé vzdálenosti, když vyjížděli na exkurze, a snažili se neobtěžovat rodiny, které tam žily. Podívej se, jak to všechno probíhalo."

A opět vznikl nový obraz budoucna. Uviděl jsem silnici, která spojovala města Vladimír a Suzdal, jež byly třicet kilometrů od sebe. Dříve jsem jezdíval touto silnicí. Tehdy se na ní zřídka potkávaly autobusy s turisty, kteří si přáli podívat se na Suzdalské starodávné chrámy a kláštery. Většinou silnice byla zaplněna osobními auty s místními značkami. Ale teď to bylo jiné. Po dvojnásobně rozšířené silnici se pohybovaly krásné autobusy. Zřejmě elektrické: neviděl jsem žádné výfuky, neslyšel jsem šum motorů, pouze svištění pneumatik.

V elektromobilech seděly skupiny turistů různých národností. Mnozí si prohlíželi okolí dalekohledem.

Přibližně kilometr od cesty, za špičkami různých stromů se rýsovaly střechy vlastních domů. Tam, za rovným živým plotem, se nacházely rodové statky Rusů. Z obou stran silnice, v intervalu přibližně dvou kilometrů, se tyčily krásné dvoupatrové obchody a jídelny. Před nimi - nevelká asfaltovaná plocha,

na níž se zastavovaly elektromobily, pokud byla volná. Z elektromobilů vycházela další skupina turistů a každý se snažil získat do zásoby nebo ochutnat na místě to, co se prodávalo.

Všechny obchody a kavárny se zásobovaly produkty vypěstovanými na statcích. Také byly v obchodech vyšívané ruské košile, ručníky, výrobky ze dřeva a mnoho dalších věcí, vyrobených řemeslníky. Anastasia objasnila, že lidé ochotně kupují tyto výrobky proto, že vědí: košile, vyšitá dobrými rukama šťastné ženy, je nepoměrně cennější než vyrobená na mechanickém běžícím pásu.

Jestliže bychom se dívali na to, co se nacházelo za viditelným lesním pásmem seshora, uviděli bychom stinné aleje a statky lemované zelenou ohradou. Lesní pásmo obklopovalo osadu, v které se nacházelo přibližně devadesát usedlostí. Potom - pole, za kilometr - opět osada, obklopená lesním pásmem, a takhle v délce třiceti kilometrů. Pozemky stejné svou velikostí se sobě vůbec nepodobaly. Na jedněch převažovaly sadové kultury, na druhých - stromy z divoké přírody, urostlé borovice, košaté cedry, duby a břízy.

Na každém statku byl rozhodně rybníček nebo bazén. Domy, obklopené květinovými záhony, také byly různé: velké dvoupatrové vily a malinké jednopatrové. Byly různého slohu: jedny - s plochou střechou, jiné - špičaté. A několik domků bylo bílých jako chatky ukrajinské vísky. V ulicích-alejích. jež rozdělovaly pozemky, jsem neviděl žádná auta. I na hospodářstvích jsem nepozoroval žádné zvláštní oživení nebo práci. Měl jsem dojem, že se všechna neobyčejná krása tvoří někým seshora a že lidé si pouze vychutnávají tvořené. Uprostřed každé osady byly velké, krásné dvoupatrové budovy, vedle nichž se živě pohybovaly děti. Takže uprostřed osad jsou vystavěny Školy a kluby.

Řekl jsem Anastasii:

„Uprostřed osady, kde je škola a klub, je ještě vidět nějaký život, ale na statcích je zřejmě nuda. Jestli jejich majitelé dokázali rozmístit porost tak, že není třeba hnojit půdu, zápasit s plevem a škůdci, co jim zbývá dělat? Přece si myslím, že pro člověka je radostnější intenzivní práce, tvoření, vynalézání a tady nic takového není.“

„Vladimíre, tady na těchto překrásných statcích se lidé věnují právě tomu, co jsi vyjmenoval, a jejich činy jsou významné. Tohle vyžaduje značně větší intelekt, promyšlenost a nadšení, než mají umělci a vynálezci světa, na něž sis zvykl.“

„No, když jsou všichni umělci a vynálezci, tak kdepak jsou plody jejich práce?“

„Vladimíre, myslíš si, že umělec je ten člověk, který vzal do rukou štětec a namaloval na plátně překrásnou krajinu?“

„Samozřejmě, že si to myslím. Lidé se budou dívat na jeho obraz a jestli se jim zalíbí, tak si ho koupí nebo dají do obrazárny.“

„Ale proč v tom případě nepovažuješ za umělce člověka, jenž místo plátna vzal hektar půdy a stvořil na něm stejně překrásnou krajinu nebo ještě lepší? Vždyť pro to, aby se dalo stvořit překrásné z živého materiálu, se od stvořitele vyžaduje nejen umělecká představa a vkus, ale také znalost vlastností mnoha živých materiálů. I v prvním, i v druhém případě stvořené je předurčeno k tomu, aby vyvolávalo v lidech pozitivní emoce, potěšilo oko. Ale na rozdíl od namalovaného na plátně, živý obraz je navíc multifunkční. Očišťuje vzduch, produkuje

pro člověka blahodárné étery, živí jeho tělo. Živý obraz mění odstíny svých barev a lze ho nekonečně zdokonalovat. Neviditelnými nitěmi je spojen s vesmírem. Je nesrovnatelně významnější než namalovaný na plátně, tudíž je větší i umělec, jenž ho stvořil."

„Ano, samozřejmě, je těžké s tím nesouhlasit. Ale proč myslíš, že majitelé těchto statků jsou také vynálezci, vědci? Copak mají aspoň nějaký vztah k vědě?"

„Mají vztah k vědě."

„Jakýpak, například?"

„Například ty, Vladimíre, myslíš si, že člověk, jenž se zabývá šlechtěním rostlin, genovým inženýrstvím, je vědec?"

„Samozřejmě. Tito lidé jsou všemi považováni za vědce, pracují ve vědecko-výzkumných ústavech. Pěstují nové druhy ovoce a zeleniny, no a také jiných rostlin."

„Ano, samozřejmě, pěstují, ale vždyť důležitý je výsledek jejich činnosti, jeho významnost."

„Mají i výsledek -jsou vyšlechtěny druhy mrazu vzdorné a dlouho uchovávané zeleniny, brambor, které nepožírá mandelinka. Ve vysoce vyvinutých státech dokonce z buňky vypěstovali živého tvora, teď se chystají pěstovat orgány pro transplantaci nemocnému člověku, například ledviny."

„Ano, je to tak. Ale ty ses nezamýšlel, Vladimíre, proč se v těchto státech objevují stále nové a nové nemoci? Proč jsou na prvním místě v nádorových onemocněních? Proč potřebují stále větší množství léčivých preparátů? Proč stále větší počet lidí trpí neplodností?"

„Proč?"

„Protože mnozí lidé, kterým říkáš vědci, vůbec nejsou rozumné bytosti. Jejich lidská podstata je paralyzovaná a prostřednictvím jejich pouze navenek lidské tváře, konají síly ničení. Popřemýšlej sám, Vladimíre, tito, jakoby vědci, začali pozměňovat rostliny existující v přírodě, a tedy i jejich plody. Začali pozměňovat a při tom nestanovili předurčení plodů. Ale vždyť v přírodě a ve vesmíru je všechno v těsné součinnosti. Jestli například ve tvém autě mechanik odstraní nebo vymění nějakou součástku, no, řekněme filtr, auto ještě nějakou dobu pojede, ale co se vbrzku stane?"

„Bude vyřazen celý palivový systém, zastaví se motor."

„Takže každá součást auta plní svou funkci a dříve, než se jí dotkneme, je třeba určit její předurčení."

„Samozřejmě! Na tohle ani není třeba být mechanikem."

„Ale vždyť příroda je také dokonalý mechanismus a zatím nikým úplně nepoznaný. Každá součást tohoto velkého živého mechanismu má své předurčení, je v těsné vzájemné souvislosti s celým vesmírem a změna vlastností nebo odstranění jedné součásti rozhodně způsobí na fungování celého přírodního mechanismu. Příroda má hodně obranných funkcí. Ze začátku bude signalizovat nepřipustné činy. Jestli toto nepomůže, příroda bude muset zničit špatného mechanika. Plody člověk konzumuje, a když začíná používat plody-mutanty, sám se postupně proměňuje v mutanta. Při konzumaci modifikovaných produktů je taková změna

nevyhnutelná. Toto se již děje. Slábne imunitní systém člověka, rozum a city. Člověk začíná ztrácet schopnosti vlastní pouze jemu, proměňuje se v lehce ovladatelného biorobota, ztrácí svou nezávislost. Vznik nových nemocí to potvrzuje, je to signál nepřipustnosti lidských činů."

„Připustíme, že máš pravdu. Mně se také nelíbí tyto rostlinné hybridy. Ze začátku se jim dělala reklama, teď ale vlády mnoha států začaly vydávat pokyny, aby se v obchodech na produkty, jež byly vypěstované pomocí genového inženýrství, nalepovaly speciální etikety. V našem státě bylo také vydáno podobné nařízení. A mnozí lidé se snaží nekupovat produktymutanty. Ale říká se, že se jich úplně zbavit zatím nejde, protože se jich rozmnožilo příliš mnoho a pravých produktů je málo a také jsou dražší."

„Tak vidíš, to ničivé síly dokázaly udělat lidské společenství ekonomicky závislým. Povedlo se jim vsugerovat myšlenku: ‚Jestli nebudete jíst naše produkty - zemřete hladu.‘ Ale není tomu tak, Vladimíre. Člověk zahyne, když je bude jíst."

„Je to možné, Anastasie, ale všichni nezahynou. Mnozí již o tom ví a nejí mutanty."

„Jakýmpak způsobem například ty, Vladimíre, je rozpoznáš ?"

„Nekupuji cizí zeleninu. Mnohem chutnější je to, co prodává na trhu místní obyvatelstvo ze svých soukromých hospodářství."

„A kde berou semena ?"

„Jak to, kde berou ? Kupují. Teď mnoho firem obchoduje se semeny. Prodávají je v krásných barevných obalech."

„Takže lidé kupují semena podle informace na obalu ? Nevědí absolutně přesně, do jaké míry vnitřek obalu odpovídá informaci o něm."

„Chceš říci, že semena mohou také být mutanti ?"

„Ano. Dnes, kupříkladu, na zemi zůstalo pouze devět jabloní, jež dávají původní plody. Jablko je pro člověka jedno z nejzdravějších a chutných Božích výtvorů. Ale jako jedno z prvních se podrobilo mutaci. Už ve Starém zákoně lze spatřit varování, že se nemá provádět křížení. Ale lidé to houževnatě dělali a v důsledku toho nejsou jablka. To, co teď vidíš v zahradách nebo obchodech, neodpovídá Božímu plodu. Těm, kteří ničí, boří původnost Božích výtvorů, říkáš vědci. Ale jak lze nazvat ty, kteří obnovují funkce všech součástí přírodního mechanismu ?"

„Také vědci, ale zřejmě kvalifikovanější, znalejší."

„Ruské rodiny žijící na statcích, které teď vidíš, právě obnovují to, co bylo pokaženo."

„A odkud mají větší znalosti, než vědci-šlechtitelé, genetici ?"

„Tyto znalosti existují v každém člověku od prvopočátku. Cíl, úmysly, promyšlenost svého předurčení jim dávají možnost se otevřít."

„To je ale, vypadá to tak, že lidé, kteří žijí na statcích, jsou výtvarníci a vědci. A kdopak jsme v tom případě my - lidé žijící na planetě dnes ?"

„Každý sám se může definovat, jestli dokáže aspoň na devět dnů osvobodit svou mysl."

JE NAŠE MYSL SVOBODNÁ ?

„Co to znamená „osvobodit“ ? Myšlenky všech lidí jsou i tak svobodné.“

„V podmínkách způsobu života technokratické společnosti je, Vladimíre, lidská mysl uvězněná, zotročená hranicemi a podmíněčnostmi tohoto světa. Technokratický svět může existovat pouze za podmínky likvidace svobody lidské mysli, jejího zotročení a pohlcení energie lidské mysli.“

„Nějak to nechápu. Každý člověk se během svého života hodně napřemýšlí. Například, všechno říci nelze. Jsou státy, v nichž je velká svoboda slova, v jiných - menší, ale každý si může myslet, co je libo.“

„Je to iluze, Vladimíre. Většina lidí je nucena po celý život myslet stále na totéž. Tohle lehce uvidíme, jestli rozdělíme různé myšlenkové okamžiky jednoho typického člověka tvé doby na různé časové úseky a potom sečteme stejné myšlenky. Takovým úplně jednoduchým způsobem určíš hlavní myšlenku lidské společnosti tvé doby.“

„Zajímavé. Pojdme, pokusíme se společně určit tuto myšlenku.“

„Dobře. V tom případě mi řekni, jaká je průměrná délka lidského života ?“

„Je to důležité ?“

„Při stejném myšlení to není důležité, ale číslo je potřebné pro následující výpočty.“

„Dobře, délka života dnešního člověka je osmdesát let.“

„Tak tedy se člověk narodil. Přesněji řečeno získal materiální úroveň svého bytí...“

„Radši jednoduše se narodil, tak je to srozumitelnější.“

„Dobře. Zatím malinké dítě se dívá na svět, který musí poznat. Oblečení, bydlení, jídlo pro něj zabezpečují rodiče. Ale zároveň se rodiče svým chováním, vztahem chtějí nechtějí snaží předat mu své myšlenky a vztah k okolnímu světu. Pozorovatelný proces poznání trvá přibližně osmnáct let a po celá tato léta se technokratický svět snaží vnutit mladému člověku svou důležitost. Potom, po dobu zbylých šedesáti dvou let, lze předpokládat, že člověk může sám určovat směr práce své mysli.“

„Ano, může, a ty jsi říkala, že ji někdo spoutává.“

„Říkala. Tak pojdme spočítat, kolik času má možnost myslet svobodně.“

„Pojďme.“

„Každodenně člověk určitou dobu spí, odpočívá. Kolik hodin člověk každodenně utrací na spánek ?“

„Zpravidla osm.“

„Jako základ jsme vzali šedesát dva roky života člověka, když je znásobíme osmi hodinami každodenního spánku s ohledem na přestupná léta, vyjde, že 587928 hodin svého života člověk spí. Každodenní osmihodinový spánek dělá dvacet dva roků nepřetržitého spánku. Odečteme tyto dvacet dva roků od šedesáti dvou let života a dostaneme čtyřicet let bdění. V době bdění se většina lidí zabývá přípravou jídla. Kolik času podle tebe člověk utrací na přípravu a přijímání potravy ?“

„Většinou vaří ženy, je pravda, že muži utrací více času na to, aby vydělali na potraviny.“

„Tak kolikpak se podle tebe, Vladimíre, spotřebuje každodenně času na přípravu a příjem potravy ?“

„No, jestli vezmeme v úvahu nákup potravin, přípravu snídaně, oběda a večeře, tak zřejmě kolem tří hodin ve všední den. Ale ne všichni členové rodiny se zabývají vařením, ostatní jí, no, možná pomáhají mýt nádobí, takže na každého člověka vychází kolem dvou a půl hodin.“

„Ve skutečnosti víc, ale budiž po tvém, vezmeme pouze dvě a půl hodiny denně, vynásobíme je počtem prožitých dnů a dostaneme 61242,5 hodin nebo 25517 dnů nebo sedm let. Odečteme je od 40 let, zůstane 33. Aby měl možnost získat jídlo, oblečení a bydlení, musí člověk žijící v technokratickém světě plnit jednu funkci potřebnou pro tento svět - pracovat. Chci, aby ses všiml, Vladimíre, člověk musí pracovat, být něčím zaměstnán ne proto, že se mu to líbí, ale v zájmu technokratického světa, jinak bude zbaven něčeho životně důležitého.“

Kolikpak času je většina lidí nucena každodenně trátit na práci ?“

„V našem státě - osm a ještě cesta tam a zpátky zabere přibližně dvě hodiny, ale každý týden jsou dva dny volna.“

„Tak to zkus spočítat sám, kolik let svého života člověk utrací na práci, zdaleka ne vždy oblíbenou.“

„Bez kalkulačky se bude dlouho počítat, řekni to sama.“

„Celkem vzato, za třicet let práce člověk nepřetržitých 10 let dělá pro někoho a přesněji pro technokratický svět. A teď od 33 let života máme odečíst těchto 10 let, zbude 23.“

Čím se člověk ještě každodenně zabývá v průběhu svého života ?“

„Dívá se na televizi.“

„Kolik času každodenně ?“

„Kolem tří hodin, ne méně.“

„Tyto tři hodiny se proměňují v nepřetržitých osm let sezení u televizní obrazovky. Odečteme je od zbylých 23, zůstane 15. Ale i tato doba není ještě volná pro činy vlastní pouze člověku. Lidská mysl je inertní. Nemůže rychle přecházet z jednoho na druhé. Nějakou dobu mysl analyzuje informaci, kterou dostala. Celkem vzato, průměrný člověk za celý svůj život přemýšlí o bytí pouhých 15 až 20 min. Někdo se nad tímto nezamýšlí ani jednou, někdo přemýšlí několik let. Každý si to dokáže určit sám, když proanalyzuje prožité roky. Každý člověk je individuální -je důležitější než všechny galaxie dohromady, poněvadž je schopen je tvořit. Ale každý člověk je také částí lidského společenství, které je možné celkově pokládat za jediný organizmus, jedinou bytost. Velká bytost vesmíru, jež se chytne do želez technokratické závislosti, uzavírá se sama do sebe, ztrácí skutečnou svobodu, stává se závislá, zapíná mechanismus sebezničení.“

Jiný způsob života, odlišný od všedního, vedou lidé, kteří žijí v osadách budoucna. Jejich mysl je svobodná a lidská, je spojena do jediného úsilí, vyvádí lidskou společnost ze slepé uličky. V radostné předtuše se chvějí galaxie před lidskou

touhou, jež splynula v jedno. Brzy vesmír uvidí stvoření a narození něčeho nového. Lidská mysl materializuje novou překrásnou planetu."

„To je ale, jak vznešeně mluvíš o osadnících. A navenek jsou to obyčejní lidé."

„Jejich vzhled se liší i navenek. Září velkou energií. Pozorněji se podívej, tady jedou babička a vnuk..."

(1 3 .)

JEZDKYNĚ Z BUDOUNA

Uviděl jsem, jak z osady vyjel vůz, nebo spíš kočár se sklápěcí střechou, tažený rzavým koníkem. V měkkém křesle kočáru seděla starší žena, před ní stály košíčky s jablky a zeleninou. Vepředu asi sedmiletý chlapec, do pasu svlečený, držel opratě, ale koně neřídil. Zřejmě nekonali svou cestu poprvé a koníček poklusem běžel známou cestou.

Chlapec ze svého sedadla otočil hlavu ke starší ženě, něco jí řekl. Babička se usmála a začala zpívat. Chlapec jí přizvukoval, přidává se při refrénu. Turisté, kteří projížděli v autobusech-elektromobilech, stěží mohli slyšet jejich píseň. Koníček běžel cestou, přibližně kilometr od silnice.

Skoro všichni turisté se dívali se zatajeným dechem dalekohledy na jedoucí v kočáru jako na zázrak nebo na mimozemšťany. A opět jsem si pomyslel, že to nějak špatně vypadá: lidé jedou z dalekých zemí, a normálně si popovídají s těmi, ke komu přijeli, nemohou, jenom tak zdaleka pozorují. A tito dva v kočáru se ani nedívají jejich směrem. Jeden z autobusů zpomalil svou jízdu a pohyboval se rovnoběžně s klusajícím koníkem. V tomto autobusu seděla skupina cizích dětí, mávaly rukama babičce a vnukovi, kteří v dáli jeli v krásném kočáru, nejspíš mávaly chlapečkovi, ale ten se ani jednou nepodíval jejich směrem.

Vtom z krásné brány osady ovinuté živým rostlinstvem přijížděla mladá jezdka. Její hnědý klusák prudkým cvałem začal dohánět kočár. Když se s ním srovnal, začal zpěněný kůň cválat vedle něj. Starší žena s úsměvem poslouchala to, co jí říkala mladá jezdka.

Chlapec, zřejmě nespokojený přerušením zpěvu, ale přece se skrytou radostí, poučeně pronesl: „Ty jsi ale neposeda, maminko, ani na minutku nezůstaneš sama." Mladá žena se zasmála, vytáhla z plátěné tašky přivázané k sedlu pirožek a podala ho chlapci. Vzal ho, nakousl, potom se slovy: „Ochutnej, babičko, je ještě teplý," podal pirožek starší ženě, zatáhl za opratě a zastavil vůz. Potom se naklonil, oběma rukama zvedl košík naplněný krásnými jablky, podal ho jezdce a řekl: „Prosím, mami, odvez jim to." A pohledem ukázal směrem k zastavenému autobusu s cizími dětmi.

Mladá jezdka s lehkostí jednou rukou uchopila košík s jablky, druhou lehce plácla svého předvádějího se klusáka po krku a prudce letěla k autobusu s dětmi. V té době se vedle dětského autobusu zastavilo ještě několik dalších a pasažéři se nadšeně dívali na jezdce s košíkem jablek v rukou letící loukou. Přiblížila se k dětem, jež se vyhrnuly z autobusu, zarazila koně, obratně se naklonila k zemi, aniž by slezla z koně, a postavila před nadšenými dětmi košík s jablky.

Ještě stihla pohladit hlavičku nějakého snědého chlapečka, všem zamávala na pozdrav a pobídla svého klusáka přímo uprostřed široké silnice. Řidič autobusu, v němž jely děti, hlásil vysílačkou: „Letí přímo po dělicím pruhu. Je překrásná !”

Mnohé turistické autobusy sjely na okraj silnice a zastavily. Lidé, kteří rychle vycházeli z autobusů, stoupali si podél silnice a se zatajeným dechem se dívali na mladou krasavici letící prudkým klusem. Ne výkřiky, ale nadšený šepot zazníval z mnohých úst. A bylo co obdivovat. Zpěněný, prudce letící klusák, vysekal kopyty jiskry. Nikdo ho nepoháněl, žena, sedící na něm, neměla žádný bičík ani proutek, ale kůň stále zrychloval svůj prudký běh, jeho kopyta se sotva dotýkala silnice a hříva vlála ve větru. Zřejmě byl velice pyšný na svou jezdkyňi a možná chtěl být důstojný své krasavice sedící na něm.

Její vnější krása byla neobvyklá. Samozřejmě, bylo možné obdivovat pravidelné rysy obličeje, rusý cop a husté řasy. Samozřejmě, bylo možné si pod vyšívanou bílou halenkou a sukní s bílými kopretinami představit pružnou, pravidelnou, nádhernou postavu. Zdálo se, že plavné ženské linie celé postavy rámují nějakou nevyčerpatelnou energii. Pouze ruměnec, hrající na tvářích, prozrazoval velikost a nevyčerpatelné možnosti této neznámé energie. Tato na pohled velmi mladá jezdkyň se nějakým neobvyklým zdravým vzhledem lišila od lidí stojících na kraji silnice. Bez jakéhokoliv napětí seděla na svém uhřátém klusákovi. Dokonce se ani nedržela vyvýšeného okraje sedla, ani otěží. A nestrčila nohy do třmenů, měla je přehozené na jednu stranu trupu koně. Sklopivši oči, pлавnými pohyby rukou za jízdy zaplétala do tuhé copu lehce rozcuchané vlasy. Občas krasavice zvedala oči a tehdy její pohled neviditelným příjemným ohněm jako by ožehoval někoho z lidí stojících v davu a člověk, jenž najednou ožil od tohoto pohledu, se jako by navenek narovnával.

Zdálo se, že lidé svými city chytali světlo a energii vycházející z jezdkyňe a snažili se alespoň částečně se jimi naplnit. Chápala jejich přání a štědře se dělila, letěla kupředu a byla překrásná. Najednou proti letícímu koni vyběhl na silnici temperamentní Ital, rozhodil ruce do stran a nadšeně vykřikl: „Rusko ! I love you Rusko !” Krasavice sebou netrhla a nelekla se toho, že se její kůň vzepjal. Pouze se jednou rukou chytila vyvýšeného okraje sedla, druhou utrhla květinu na věnci, jenž zdobil její hlavu, a hodila ji Italovi. Chytl dárek, starostlivě ho přitiskl k hrudi, jako velký klenot, a stále opakoval: „Mama mia, mama mia.”

Ale krasavice se nedívala na vášnivého Itala, dotkla se otěží svého klusáka a kůň krokem, jako by tancoval, mířil k lidem stojícím u kraje. Dav se rozestoupil, mladá jezdkyň lehce seskočila z koně a postavila se proti ženě, na pohled Evropance, s malinkou holčičkou v náručí. Holčička spala. Lehce nahrbená matka s bledou tváří a unavenýma očima s námahou držela dítě ve snaze nenarušit jeho spánek. Jezdkyň se zastavila proti ženě a usmála se na ni. A střetly se pohledy dvou žen, dvou matek. A bylo možno vidět, jak se liší vnitřní stavy dvou žen. Sklíčenost matky s dítětem v náručí jí dávala podobu odkvetlé, vadnoucí květiny ve srovnání s mladou ženou, která se přiblížila, a jejíž vzhled vyvolával asociace nevyčerpatelné bujnosti tisíců kvetoucích zahrad.

Dvě ženy se mlčky dívaly do očí jedna druhé. A najednou matka držící v náručí spící holčičku se jako by vzchopila uvědoměním něčeho, narovнала se a na její tváři se objevil úsměv. Plavným, nějakým neobvykle graciózním a ženským pohybem rukou Ruska sundala ze své hlavy krásný věnec a nasadila ho na hlavu

matky s dítětem. Neřekly si ani slovo. Krasavice-jezdkyně naskočila do sedla klusáka pokojně stojícího vedle a letěla opět kupředu. Lidé jí z nějakého důvodu začali aplaudovat a hleděla za ní usmívající se, štíhlá žena se svou malinkou dcerou v náručí, jež se vzbudila, a vášnivý Ital, jenž strhl z rukou drahé hodinky, běžel a křičel: „Suvenýro, mama mia.“ Ale ona již byla daleko. andele-nebe.cz

Statečný klusák odbočil ze silnice na plochu, kde u dlouhých stolů seděli turisté, pili kvas a mošty, ochutnávali ještě nějaká jídla, která pro ně číšníci stále nosili z krásného vyřezávaného domu. Poblíž se stavěl ještě jeden dům. Dva muži přidělávali k oknu nového domu, zřejmě obchodu nebo jídelny, krásnou vyřezávanou obrubu. Jeden z mužů uslyšel dusot kopyt a otočil se směrem k přibližující se jezdkyni, něco řekl svému kamarádovi a seskočil z lešení. Temperamentní krasavice-jezdkyně prudce zastavila koně, seskočila na zem, rychle odvázala od sedla plátěnou tašku, běžela k muži a rozpačitě mu ji podala.

„Pirožky... S jablky, jak to máš rád, jsou ještě teplé.“

„Podívejme se, jaká jsi má čiperka, Kateřinko,“ laskavě řekl muž, vytáhl z tašky pirožek, ochutnal ho a s potěšením zamhouřil oči.

U stolu sedící turisté přestali jíst a pít, kochali se pohledem na zamilovaný pár. Muž a mladá krasavice, jež seskočila z koně, stáli proti sobě tak nějak, jako by to ani nebyli manželé, jež mají děti, ale vášniví milenci. Krasavice, která právě ujela patnáct kilometrů před nadšenými pohledy turistů, zdála se všemohoucí a volná jako vítr, tiše stála před svým milovaným, jednou zvedajíc na něj oči, podruhé je rozpačitě klopíc. Muž najednou přestal jíst a řekl:

„Kateřinko, podívej se, na tvé halence se objevil mokrý flíček, takže je na čase kojit Vaněčku.“

Přikryla dlaní mokrý flíček na hrudi přeplněné mlékem a rozpačitě odpověděla:

„Stihnu to. Ještě spí. Všechno stihnu.“

„Tak si pospěš. Také budu brzy doma. Již končíme naši práci. Podívej, líbí se ti?“

Podívala se na okna ozdobená vyřezávanými obrubami.

„Ano. Moc se mi líbí. A ještě jsem ti chtěla říci...“

„Povídej.“

Přiblížila se těsně k muži, stoupla si na špičky, natáhla se k jeho uchu. Sklonil se, aby lépe slyšel, ona ho rychle políbila na tvář, otočila se a skočila do sedla koně stojícího opodál. Šťastný, zvonivý smích krasavice splynul s cvakotem kopyt. Ne asfaltovou silnicí, ale luční trávou ujížděla domů. Všichni turisté se stále dívali za ní. A copak je tak zvláštního na této mladé ženě, jež jede loukou na svém klusákovi, matce dvou dětí? Ano, je hezká. Ano, energie z ní tryská vrchovatě. Ano, je hodná. Ale proč se všichni lidé tak ustavičně za ní dívají? Možná, že to nejen žena letí loukou na koni. Možná, že to materializované štěstí pospíchá k sobě domů, aby nakojilo dítě a uvítalo milovaného manžela? A lidé se kochají pohledem na štěstí, jež spěchá k sobě domů.

MĚSTO NA NĚVĚ

„V Peterburgu se také staly změny stejné jako v Moskvě ?”

„Ve městě, co je zbudováno na řece Něvě, se události odehrávaly trochu jinak. Děti v něm, dříve než dospělí, samy pocítily potřebu jinak budovat budoucnost. A začaly samy měnit město, nečekající na vládní nařízení.”

„No to je ale, opět děti. A čím to všechno začalo ?” „Na rohu pobřeží řeky Fontánky a Něvského prospektu stavitelé vykopali příkop, nečekaně do něj spadl jedenáctiletý chlapec a poranil si nohu. V době, kdy nemohl chodit, dlouho seděl u okna v bytě číslo 25, jenž se nachází u řeky Fontánky. Okna bytu vedla ne na řeku, ale na dvůr. Před oknem byla odřená cihlová zeď, k ní byl přistavěný dům s rezavými fleky na střeše.

Jednou se chlapec zeptal svého otce:

„Zatím se naše město považuje za nejhezčí v celém státě ?”

„Samozřejmě’... odpověděl otec synovi, „není také mezi posledními i v celém světě.’

„A proč je nejhezčí ?”

Jak to proč ? Je v něm mnoho různých pomníků, muzeí, všichni lidé obdivují architekturu v centru města. „Ale vždyť my také žijeme v centru, ale z okna je vidět pouze odřená zeď a rezavá střecha domu.’

„Zeď... No ano, s výhledem z okna nám štěstí příliš nepřálo.’

„Pouze nám ?”

„Možná že i ještě někomu, ale celkově...’

Chlapec vyfotografoval pohled z okna svého bytu, a když opět začal chodit do školy, ukázal tuto fotografii svým přátelům.

Všechny děti z jeho třídy fotografovaly pohledy z oken svých bytů a porovnávaly fotografie. Celkový obraz nepotěšil oko. Právě s kamarády šel chlapec do redakce novin s otázkou, kterou ze začátku dával otcí:

„Proč se naše město považuje za krásnější než ostatní ?”

Snažili se mu vyprávět o Alexandrijském sloupu, o Ermitáži, vyprávěli o Kazanském chrámě, o legendárním prospektu Něvského...

„Co je hezkého na Něvském ?” vyptával se chlapec. „Zdá se mi, že se podobá kamennému příkopu s odřenými kraji.’

Snažili se mu objasnit hodnoty architektury, vyprávěli o plastice na fasádách. O tom, že zatím město nemá dostatečné množství prostředků, aby obnovilo současně všechny budovy, ale že brzy budou peníze a tehdy všichni uvidí, jak je překrásný Něvský prospekt.

„Ale copak může být překrásný kamenný příkop, byť dokonce s obnovenou plastikou ? A navíc, ta se vbrzku opět odře a znovu někdo bude zadělávat dírky a přidělávat to, co se odlomilo.’

Chlapec chodil s přáteli do redakcí, ukazoval již velkou sbírku fotografií různých pohledů a stále dával tutéž otázku. Jeho dotěrnost ze začátku novináře rozčilovala. A jednou na chodbě mu zpravodaj mládežnických novin řekl:

„Opět jsi tady ? A dokonce taháš s sebou i své stoupence, a máš jich stále víc. Nelíbí se vám město, pohled z oken, ale jste schopní sami něco udělat ? Kritizovat může kdekdo i bez vás. Marš odsud domů, nepřekávejte v práci !”

Tento rázný rozhovor s dětmi uslyšel starý novinář a dívaje se za jdoucí skupinou dětí, zamyšleně řekl mladému reportérovi:

„Víš co, z nějakého důvodu mi jejich dotěrnost připomíná jednu pohádku.”

„Pohádku ? Jakou ?” zeptal se reportér.

„V této pohádce jsou taková slova: „Vždyť král je nahý”.”

Chlapec již víckrát neobtěžoval redakce otázkami, neukazoval a nevyndával z batůžku množství fotografií. Skončil školní rok, začal další. Po všech redakcích se roznesla zvěst: opět se objevil chlapec v doprovodu svých přátel. A starý redaktor již po kolikáté s nadšením vyprávěl svým kolegům v Domě novinářů:

„Objevil se... Ano... Představte si, přece se dostal k audienci. A ne sám. Asi tři hodiny všichni společně tiše seděli v čekárně. Přijal jsem je. Řekl jsem jim, aby mluvili rychle a vešli se do dvou minut. Vstoupili a rozložili přede mnou na mém stole list kladívkového papíru. Podíval jsem se na mistrovské dílo a ztuhl jsem. Díval jsem se, neodpoutávaje pohled, a mlčel jsem. A tak zřejmě uběhly dvě minuty, protože chlapec všem sdělil: „Již musíme jít. Náš čas vypršel.”

„Co je to ?” zakřičel jsem, když byli u dveří. Otočil se a já jsem pocítil pohled jiné doby. Ano... budeme toho muset ještě hodně pochopit... Ano... Otočil se...”

„Ale řekl alespoň něco ?”

„Nenatahuj to, chystá se ještě přijít ?” tázali se všichni a starý redaktor jim odpovídal:

„Otočil se a odpověděl na mou otázku: „Před Vámi je náš Něvský. Zatím je pouze nakreslený. Potom celé město bude takové,” a zavřel dveře.”

Již pokolikáté se novináři skláněli nad projektem a obdivovali zázračnou krásu.

Domy na Něvském prospektu již nepřiléhaly k sobě, vytvářejíce nepřetržitou kamennou zeď. Část starých budov zůstala, každý druhý dům byl odstraněn. V prostoru, jenž se vytvořil mezi domy, dýchaly vůněmi nádherné zelené oázy. Na břízách, borovicích a cedrech hnízdili ptáci a zdálo se, že novináři, kteří se dívali na obraz, slyší jejich zpěv. Lidé, sedící na lavičkách pod korunami stromů, byli obklopeni záhonky z květin, keřů malin a rybízu. Zelené oázy trochu vystupovaly na prospekt a Něvský teď nevypadal jako kamenný příkop, ale jako živá zelená alej. Do fasád domů bylo namontováno množství zrcadel. Tisíce slunečních prasátek se v nich odrážely, hrajíce si s kolemjdoucími lidmi, laskaly lístečky květin hrály v potůčcích malinkých fontán, jež byly zřízené v každé zelené oáze. Lidé pili vodu se slunečními prasátky a usmívali se...”

„Anastasie, a ten chlapec se tam nikdy více neobjevil ?”

„Jaký kluk ?”

„No ten, který stále chodil a chodil po redakcích se svou otázkou.”

„Chlapec odešel navždy. Stal se z něj velký architekt. Společně se svými přáteli-stoupenci tvořil překrásná města budoucna. Města a osady, v nichž začali žít šťastní lidé. A jeho prvním překrásným výtvozem na zemi bylo město na Něvě, jež stvořil.“

* * *

„Anastasie, řekni mi, a v kterém roce přijde do Ruska jeho překrásná budoucnost ?“

„Rok, Vladimíre, můžeš určit sám.“ „Jak to sám ? Copak čas je podřízený člověku ?“ „Každému člověku jsou podřízené činy v čase. Všechno, co je stvořené touhou, již v prostoru existuje. Toužení mnoha lidských duší - tvých čtenářů - uskuteční Boží touhu v materiálu. To, co jsi uviděl, se může uskutečnit za tři sta let, ale může se uskutečnit i teď, v tomto okamžiku.“

„V okamžiku ?.. Ale za okamžik se nedá vystavět dům a zahrada nevyroste ani za rok.“

„Ale jestli tam, kde teď žiješ, ve svém bytečku, zasadíš semínko do květináče se zeminou, z něhož vzejde výhonek rodového stromu, který se v budoucnu bude tyčit na rodovém statku...“

„Vždyť sama říkáš, že bude, a ne že je. Znamená to, že se myšlenka nemůže materializovat okamžitě.“

„Jakpak nemůže, vždyť semínko, jež zasadíš, je materiální, právě ono je začátkem materializace. Klíček je ve vzájemném kontaktu s celým prostorem, materializuje tvou touhu, překrásné, světlé energie tě ovinou a sám staneš před Otcem, jako jeho vtělená touha.“

„Ano, je to zajímavé. Takže je třeba konat okamžitě ?“

„Samozřejmě.“

„Jenomže kde mám najít slova, abych všechno lidem srozumitelně vysvětlil ?“

„Slova se najdou, jestli dokážeš být před lidmi upřímný, pravdivý.“

„Uvidíme, jak se to podaří, ale konat budu. Vtiskla se mi do duše tvá touha, Anastasie. A moc chci viděnou budoucnost rychleji zrealizovat.“

(1 5 .)

ABYCHOM VYTVOŘILI REALITU

Především bylo třeba určit, zdali se najdou lidé, kteří by si přáli ujmout se budování a posléze žít a pracovat v ekologických osadách. Poprosil jsem Vladimírský Fond kultury a podpory tvůrčí činnosti „ANASTASIA“, aby rozšířili informaci o stavbě ekologické osady podle Anastasiina projektu. Již za dva měsíce se ozvalo 139 lidí a projevilo přání ujmout se výstavby v budoucí osadě. Byli mezi nimi i Rusové, kteří emigrovali do zahraničí. Při šíření knihy, jež vypráví o budoucnu Ruska a o novém způsobu života Rusů, se může počet zájemců zvětšit stokrát až tisíckrát a budou z různých regionů. Tudíž organizace stavění osad se má začít současně v různých regionech. V této souvislosti Vladimírský Fond, jenž sbírá a zevšeobecňuje informace, s ohledem na existující právní bázi k dané otázce, navrhl čtenářům, jež rozdělují Anastasiiny názory, začít tímto.

Zaprvé: ve svém regionu začít s organizací iniciativní skupiny, které posléze bude přidělen právnícký status odpovídající existujícímu zákonodárství.

Je možné, že v některých regionech jsou již čtenářské kluby nebo společenské organizace spojující čtenáře Anastasie, ony by mohly vzít na sebe počáteční organizaci. Ale pokud ve vašem regionu takové neznáte, obraťte se na Vladimírský Fond „ANASTASIA“, který dostává mnoho korespondence, a tam vám dají adresy. Já vůbec vkládám velkou naději v podnikatele. Mají větší zkušenosti v organizačních otázkách, a proto, pokud už někde existují společenská sdružení, stejně se pokuste spojit s podnikateli.

Je třeba alespoň dočasně nebo na zkušební dobu zvolit zmocněného zástupce - předsedu, který vás bude reprezentovat v orgánech vlády (podávat žádost o přidělení půdy, při potřebě svolávat schůzky atd.). Stanovit svému předsedovi nevelký plat. Roli zástupce může plnit jak fyzická osoba, tak i právníká.

Jako právníkou osobu lze do toho zapojit například nějakou úspěšnou stavební firmu, která posléze bude mít prioritní právo na získání dodavatelské smlouvy na stavbu jak jednotlivých soukromých obytných domů, tak i jiných infrastrukturních budov. Pro stavební firmu bude tak velká dodací smlouva velice výhodná, právě proto může souhlasit s převzetím starostí s přidělením země a zpracováním projektové a rozpočtové dokumentace.

Zadruhé: obraťte se na místní správní úřady a bezprostředně na vedení administrace vašeho regionu s oficiální žádostí o přidělení pozemku jako celku s plochou neméně než 150 hektarů. Velikost pozemku záleží na tom, kolik bude zájemců o přidělení půdy a na možnostech vašeho regionu.

Je třeba vzít v úvahu to, že v budoucí osadě budou mnohé rodiny žít natrvalo, tudíž tam musí být základní škola, zdravotní středisko, klub, pro větší množství lidí bude jejich výstavba snadnější. Malinké osady nebudou schopné vytvořit potřebnou infrastrukturu.

Zatřetí: po získávání půdy je třeba se obrátit na odborníky v organizaci zemědělství, architekty a stavebníky za účelem sestavení projektu osady. Tohle je také důležité, jelikož je nutné mít informaci, v jaké hloubce se nachází voda na přiděleném pozemku, aby se určilo místo hloubení vrtu pro získání vody v každém domě, v jaké hloubce se má položit základ domu, zdali je možnost udělat nevelký rybníček na každém pozemku. Celkový plán je důležitý i pro určení místa výstavby budoucí školy, kulturních zařízení, příjezdových cest.

Na objednávku Vladimírského Fondu již kompetentní odborníci pracují na typovém projektu, a jestli bude hotový do doby vzniku vaší iniciativní skupiny, můžete o něj požádat Fond, bude to levnější. Potom typový projekt přizpůsobit vaší krajině, udělat své úpravy, potom je sdělit jiným iniciativním skupinám. Zdařilé návrhy, jež se zalíbí ostatním, budou přijaty a konec konců vytvoříme všeobecný projekt.

Začtvrté: po ukončení práce na projektu osady, již se můžou zúčastnit nejen odborníci, ale i budoucí obyvatelé, dostanete podrobný výkres, na kterém budou označeny jednotlivé pozemky ne menší než jeden hektar. Pozemek má být přidělen každému oficiálně, například losováním. Používání pozemku má být rozhodně uzákoněno odpovídajícím právním dokumentem a rozhodně vystavené na jméno jeho majitele, ne na jméno organizace, jak to udělali v indickém Aurovilu.

Tak tedy stojíte na svém pozemku, na svém hektaru. Je to váš rodinný statek - místo, kde se budou rodit a žít vaši potomci, vzpomínat dobrým slovem na zakladatele, praotce, a možná, i vyčítat některé chyby v zařízení místa.

Projekt všeho, co bude rozmístěno na daném pozemku, teď záleží pouze na vás. Kde zasadíte rodový strom, například dub nebo cedr, který roste do 550 let, na který se bude dívat možná devět generací vašich potomků a vzpomínat na vás.

Kde se rozhodnete vykopat rybník, založit zahradu, nevelký lesík, postavit dům a vysadit květinové záhonky. Jaký živý plot vytvoříte kolem svého rodového statku? Možná že takový, jaký popsala Anastasia, a možná, že bude pohádkovější a užitečnější, než ten, který jsem popsal v předchozím dílu. Budovat ho lze již teď. Ještě předtím, než dostanete doklady na pozemek, než vznikne iniciativní skupina z vašich společníků. Začít budovat ve svých myšlenkách s promýšlením každého koutku vašeho budoucího rodového statku.

Je třeba si pamatovat: dům, jenž vybudujete, dokonce i dostatečně pevný, vydrží sto let a zchátrá. Živé zařízení, jež založíte, se bude zdokonalovat, nabírat sílu, rozrůstat po staletí. Po staletí a možná i tisíciletí bude předávat vaši živou mysl vašim potomkům.

Budovat lze přímo teď a nejen v myšlenkách. Již teď lze zasadit do květináče na okně semínka budoucích velkolepých rodových stromů vašeho pozemku. Samozřejmě, na sázení lze koupit hotové sazeničky vypěstované ve speciální školce, nebo vykopat v lese mladé výhonky, aniž bychom uškodili lesu. Tam, kde je potřeba ho prořezat. Samozřejmě, že je to možné, ale myslím si, že Anastasia má pravdu - je lepší sazenice vypěstovat sám, obzvláště jestli je to sazenice budoucího rodového stromu. Sazenice ze školky je jako dítě z dětského domova. A je třeba nevypěstovat jednu sazenici, ale několik různých. Předtím, než zasadíte semínko do květináče, nasycíte ho informací o sobě.

Chápu, že pro to, aby se překonaly úřednické překážky, které mohou vzniknout v některých regionech, je potřebná podpora na státní úrovni. Jestliže ne podpora, tak alespoň ne odpor. Je nutná odpovídající politika zákonodárných orgánů. Abych neseseděl s „rukama v klíně“ a nečekal na to, kdy se to stane samo sebou, kdy alespoň jedna z dnes existujících politických struktur dozraje k tomu, aby podpořila daný projekt, poprosil jsem Vladimírský Fond „ANASTASIA“, aby vypracoval návrh stanov nové strany, strany uživatelů země. Tato vznikající nová společenská formace byla nazvaná „STVOŘENÍ“. V jejích stanovách, jež se ještě mají projednávat a dopracovávat, je, podle mě, jeden hlavní bod: „každé rodině, která o to požádá, je stát povinen přidělit do doživotního užívání jeden hektar půdy pro založení vlastního rodového statku.“

Toto hnutí je zatím v začátcích a nikým neřízené, ale časem, myslím si, se v něm objeví i rozumní politici, jež budou schopni vytvořit odpovídající vztah k novému hnutí na úrovni státní politiky. Zatím funkce „Stvoření“ tkví v organizaci informačního centra. Podle finančních možností začne pracovat právní oddělení. Zatím práci „Stvoření“ vykonává sekretariát Vladimírského Fondu kultury a podpory tvůrčí činnosti.

Regionální iniciativní skupiny zabývající se organizací nových osad mohou dosáhnout velkých úspěchů za podpory místního administrativního úřadnictva. Tohle je možné v případě, že administrativa uvidí značný přínos pro region.

A je třeba jej již teď ukázat. On existuje a je značný. Zkuste zorganizovat projednávání projektu v místním tisku, ať odborníci - ekologové, ekonomové, sociologové - vyjádří svůj názor ohledně působení daného projektu na váš region.

Abych ze své strany alespoň nějak pomohl přidělení půdy pro zařízení rodových statků, rozhodl jsem se napsat a publikovat v této knize otevřený dopis prezidentovi Ruska.

(1 6 .)

OTEVŘENÝ DOPIS

***Prezidentovi Ruské Federace
Vladimíru Vladimíroviči Putinovi
od občana Ruské Federace
Vladimíra Nikolajeviče Megreho***

Vážený Vladimíre Vladimíroviči ! Zřejmě právě naší generaci velice přálo štěstí. Nám se naskytla reálná možnost začít budovat šťastný, vzkvétající stát, pevně chráněný před vnějšími agresory, vnitřními konflikty a zločinností. Stát, v kterém budou žít v dostatku šťastné rodiny. Naše generace může nejen začít budování překrásného státu, ale i sama stihne v něm žít, budou-li mít mocní lidé na zákonodárné úrovni dobrou vůli přidělit každé přející si to rodině jeden hektar půdy pro založení svého rodového statku. Dostatečně jednoduchý čin vyvolá u většiny lidí z různých vrstev společnosti tvůrčí nadšení pro budování, tvoření.

Země se má přidělovat bezplatně, na doživotí s právem dědění. Produkce vyrobená na rodových statcích nemá být zatížena žádnými daněmi.

Uznejte, Vladimíre Vladimíroviči, že teď vznikla nenormální, nelogická situace: každý Rus jakoby má vlast, ale nikdo nemůže ukázat, kde je jeho vlastní kousíček této vlasti. Když ho každá rodina dostane a promění v kvetoucí rajský koutek, i celá vlast bude překrásná.

Dnešní plány rozvoje země nepodněcují lidi k tvoření, poněvadž není jasné, kam, k jakému budoucnu nás přivedou. Budování demokratického, ekonomicky rozvinutého státu západního typu většina lidí možná dokonce intuitivně odmítá. A myslím si, že ne bezdůvodně. Pokud rozumně uvažujeme, proč my všichni a každý zvlášť potřebujeme trtit úsilí na to, abychom konec konců vybudovali stát, v němž budou vzkvétat narkomanie, prostituce a zločinnost ? Ale vždyť toto všechno existuje na Západě.

Dříve jsme si mysleli, že v tak zvaných vysoce rozvinutých státech mají hojnost potravinových produktů, ale teď se ukazuje, že tato hojnost je dosažena díky hnojení půdy všemožnými chemickými přísadami, chemikáliemi a také díky genovému inženýrství. Zjistili jsme, že cizí potraviny svými chuťovými vlastnostmi prohrávají s našimi. V Německu s radostí kupují brambory dovezené z Ruska.

V řadě států vlády, znepokojené tímto stavem produktů, již vydaly nařízení o jejich speciálním označení. Požívání potravin, získaných v důsledku genového inženýrství, vyvolává stále větší obavy i u vědců. Amerika a Německo se octly

na prvních místech v množství nádorových onemocnění na jednoho obyvatele. Potřebujeme jít jejich cestou? Myslím si, že taková cesta málokoho nadchne. Ale smířili jsme se s tím, že se propaguje zahraniční zboží a západní způsob života. Smířili jsme se s tím, že se objevují stále nové a nové nemoce, s tím, že se voda dá pít pouze z lahví, koupených v obchodě, s tím, že se obyvatelstvo Ruska každoročně zmenšuje o sedm set padesát tisíc lidí. Všechno jako u nich. Vždyť i ve vysoce rozvinutých státech klesá porodnost. V mnohém se jim snažíme podobat. Ale já jsem nejednou slyšel od lidí žijících v těchto státech o jejich naději. O naději, že Rusko hledá a rozhodně musí najít svou cestu vývoje, ukázat celému světu šťastnější způsob života.

Pane prezidente, nepochybně Vám byly předkládány k posouzení různé programy rozvoje státu. Jestliže se Vám daná nabídka bude zdát pochybná mezi ostatními, prosím Vás, abyste ji schválil jako pokus v regionech, jejichž guvernéři v ní dokážou uvidět racionální jádro...

Podrobněji se o těchto návrzích mluví v knihách ze série „Zvonící cedry Ruska“, jejichž jsem autorem. Stěží se mohu domnívat, že nacházejí se ve víru státních záležitostí, jste je mohl osobně přečíst. Avšak příslušné úřady jsou s nimi seznámeny a již si udělaly svůj úsudek. Rozhodly se, že tyto knihy nastolují v Rusku nové náboženství, které se šíří „rychlostí lesního požáru“. Takový názor je vyjádřen i v řadě tiskových publikací. Pro mě je takový úsudek úplným překvapením. Vyjádřil jsem v knihách svůj vztah k Bohu, ale nemyslel jsem na vytvoření nějakého náboženství. Jednoduše jsem psal knihy o neobyčejné, krásné poustevnici sibiřské tajgy a její nadšené touze po překrásném. Je možné, že bouřlivá reakce lidí různého sociálního postavení, popularita knih v Rusku a zahraničí, se podobá náboženství. Ale myslím si, že tady jde o něco jiného. Idea, filozofie, informovanost sibiřské poustevnice, jazyk, kterým komunikuje, znepokojuje lidské duše.

Zřejmě analytici ještě dlouho nedospějí ke stejnému názoru na to, kdo je Anastasia, a co znamenají knihy s jejími vyjádřeními, jak ohodnotit reakci na ně, ať to projednávají. Hlavně, aby se v těchto projednáváních neutopily návrhy, jež předkládá Anastasia.

Vladimíre Vladimíroviči, aby bylo možné se přesvědčit o efektivnosti Anastasiin nabízeného ohledně země, lze udělat pokus, bez ohledu na to, kdo je Anastasia nebo V. Megre. Lze vyzkoušet její méně důležité tvrzení.

Zaprvé: myslím si, že pro pracovníky Vašeho aparátu nebude těžké nařídít příslušnému vědecko-výzkumnému ústavu, aby udělal jednoduchou analýzu efektivnosti Anastasiiny nabídky týkající se očištění vzduchu od škodlivého prachu ve velkých městech. Podstata této nabídky je vyložena již v mé první knize.

Zadruhé: nařídít, aby se udělala analýza oleje z ořechu sibiřského cedru jako léčivého, celkově posilujícího prostředku. Informace ze starodávných pramenů, dnešní výzkumy vědců Tomské univerzity potvrzují Anastasiina tvrzení, že tento přírodní produkt při dodržování určité technologie jeho výroby je jedním z nejefektivnějších prostředků na světě při léčení velkého spektra nemocí. Ve světě neexistují rozlehlejší plantáže cedru, dávajícího plody, než na Sibiři.

Dodáváním tohoto produktu na mezinárodní trh by měl ruský státní rozpočet značný zisk. Je nutný státní program na využití sibiřských divoce

rostoucích plodů. Program, který by nepředpokládal organizaci velkých výrobních podniků, ale rozvíjení sítě drobných, se zapojením lidí žijících v odlehlých sibiřských regionech. Pro uskutečnění tohoto programu nejsou zapotřebí velké kapitálové vklady, pouze je potřebné zákonodárné rozhodnutí, jež by dávalo možnost místním obyvatelům dlouhodobě najímat pozemky v taj ze.

A vůbec, Vladimíre Vladimíroviči, život neustále potvrzuje i na první pohled neuvěřitelnější tvrzení.

Osobně jsem naprosto přesvědčen o překrásném budoucnu našeho státu. Otázka je pouze v tom, zdali dnes žijící lidé ho budou zrychlovat nebo brzdit. Upřímně přeji Vám, Vladimíre Vladimíroviči, a také všem nám žijícím dnes, abychom se stali budovateli překrásného budoucna.

S úctou Vladimír Megre

(1 7 .)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Anastasiin projekt mě plně zaujal. Chtěl jsem na něj myslet a mluvit o něm denně. Chtěl jsem jej za každou cenu ubránit, uhájit před výsměchem, rozptýlit pochybnosti skeptiků. Vyprávěl jsem o něm na čtenářských konferencích v Gelendžiku, v Ústředním domě spisovatelů v Moskvě. Většina zúčastněných z různých států SNS a vzdálené ciziny, bylo jich celkově více než dva tisíce, podpořila tento projekt, projevila zájem. A já tady předložím hlavní otázky, poznámky těch pochybovačů, kteří pochybují, a své odpovědi na ně, opřené o Anastasiina tvrzení, o své vlastní přesvědčení a o ty informace, které se mi podařilo shromáždit.

Otázka: V současném světě ekonomika kteréhokoliv státu nemůže žít mimo světový ekonomický systém. Současné ekonomické procesy svědčí o nutnosti utvoření velkých průmyslových struktur, speciálních znalostí zákonů současného trhu jeho struktury, prioritních směrů, finančních toků. Je znát, že nemáte ekonomické vzdělání. Váš návrh spočívá ve zdůraznění malovýroby, což může odvést od podstatného a otřást ekonomikou státu.

Odpověď: Ekonomické vzdělání skutečně nemám. Ale s tím, že mohutné koncerny a továrny mají velký význam pro ekonomiku státu, s vámi úplně souhlasím. Myslím si, že také souhlasíte s tím, že velká továrna je ekonomicky výnosná pro stát pouze tehdy, když pracuje, vyrábí produkci, po které je poptávka. Když velký podnik zastavuje výrobu, a takové případy nejsou vzácností v našem státě, ba stávají se i v jiných, přináší to ztrátu.

Stát musí platit pracovníkům podporu v nezaměstnanosti. Státisíce lidí jsou nuceny živořit, dostávajíce tuto mizernou podporu. Nevědí, co mají dělat, jsou zvyklí se živit pouze prací ve svém podniku. Právě v takových případech by mohli využívat uvolněný čas na intenzivnější práci na svém hospodářství.

Rodový statek není jen místo pro bydlení, trávení volného času, může se stát i výnosným pracovním místem, a dokonce výnosnějším než v mnohých velkých podnicích. Co se týká státu celkově, ten se v podstatě skládá nejen z velkých a drobných koncernů, jeho základní stavební buňkou jsou právě rodinné jednotky.

Státek se může pro každou rodinu stát základem, pojistkou při všemožných ekonomických kataklyzmatech ve státě. Myslím si, že není nic špatného na tom, že každé rodině bude poskytnuta možnost si samostatně zabezpečit slušnou existenci. Takže si myslím, že svoboda osoby není možná bez ekonomické svobody. Zaměstnaná rodina, jež žije dokonce v moderním městském bytě, nemůže být svobodná. Je závislá na zaměstnavateli, jenž určuje plat, na komunálních službách, dodávajících či nedodávajících jí teplo, vodu, elektřinu, na dodávce potravin, na cenách za služby a potraviny. Je otrokem tohoto všeho a děti v takové rodině se rodí s psychikou otroka.

Otázka: Rusko je průmyslově vyspělá země a jaderná velmoc. A pouze v takovém stavu může zabezpečit bezpečnost svých občanů. Jestli se všichni obyvatelé státu začnou zabývat pouze zemědělstvím, stát se promění v čistě agrární a bude bezbranný vůči agresorům.

Odpověď: Nemyslím si, že rozhodně všichni najednou budou chtít pracovat pouze na svých pozemcích. Proces se bude konat postupně, ukáže se, že situace je přirozeně regulovaná. Moc státu nezáleží pouze na dostatečném množství jaderných hlavic, jež má k dispozici, ale i na celkové ekonomické situaci, která zahrnuje, jak dostatek, tak i kvalitu produktů. A jestliže je ve státě nedostatek potravin potřebných pro člověka, je nucen prodávat své nerostné suroviny, své zbraně, čímž posiluje svého možného nepřítele.

Navrhovaný projekt je schopen zpevnit ekonomický stav státu a jako důsledek dát možnost pracovat vědě a průmyslu úspěšněji, udržovat bojeschopnější armádu. Ale v nedalekém budoucnu, při rozsáhlém zavádění daného způsobu života, myslím si a jsem o tom přesvědčen, že rozhodně zaujme mnohé občany jiných států, počítaje i ty, jež teď jsou vůči nám nepřátelské. Lidé těchto států budou také chtít zařídit svůj život stejně tak, jako mnoho Rusů. Počátek realizace projektu v různých státech bude počátkem mírové spoluexistence národů.

Otázka: V některých úspěšnějších regionech Ruska lze samozřejmě uskutečnit daný projekt. Ale nezdá se Vám naivní předpokládat, že jeho realizace je možná v takové od věků zločinné republice, jako je Čečensko ?

Odpověď: Značné snížení sociálního napětí, obzvláště v tak zvaných konfliktních oblastech, a plné zastavení konfliktů pomocí daného projektu se mi nezdá naivní, ale absolutně reálné. Jestli vezmeme Severní Kavkaz a jeho nejbolestivější bod - Čečensko, tak v dnešní době již je jasné a mluví se o tom v tisku, že podstatu konfliktu vytváří nevelká skupina lidí, jež usiluje o vlastnictví naftových zásob republiky, o vládu, o peníze. Takový stav je charakteristický pro většinu konfliktních oblastí a vůbec pro konflikty různých dob. V tom případě proč do válečných akcí v Čečensku je zataženo velké množství obyvatelstva a obzvláště mužského ?

V Čečensku existovaly stovky ilegálních podniků na zpracování nafty, jež vlastnila nevelká skupina lidí. V těchto podnicích pracovaly desetitisíce lidí z místního obyvatelstva. Při pokusu dát to do pořádku se tito lidé ocitají nezaměstnaní, a tudíž jejich rodiny - bez existenčních prostředků. Tato kategorie obyvatelstva se postavila na stranu bojových skupin, ve skutečnosti bráníc své pracovní místo a, byť minimální, blahobyt své rodiny. A k tomu, jak je známo, ne zadarmo, ale dostávajíc za bojové akce nemalou odměnu v porovnání s podporou v nezaměstnanosti. Tedy pro většinu řadových bojovníků je účast v akcích

bojových jednotek stejná práce, jako pro policajta nebo důstojníka ruské armády, jenom více placená. Proto mnozí členové bojových skupin zjevně považují zastavení válečných akcí za neperspektivní pro blahobyt svých rodin.

Jakýmpak způsobem je možné likvidovat nezaměstnanost v Čečensku, jestli jsme ji nedokázali úplně zlikvidovat v žádném regionu, dokonce úspěšném? Předpokládejme, že vláda přidělí Čečensku obrovské prostředky a začne tam budovat všemožné podniky, aby zabezpečila práci každého zájemce. Ale při tom vznikne ještě jeden problém - výše mzdy. Jestliže se zvýší speciálně pro čečenské obyvatelstvo, pak celé Rusko bude pracovat na Čečensko, vždyť peníze v tomto případě bude možné vzít pouze od plátců daní. Ale i tehdy se jejich větší část nedostane na místo určení, protože problém předání přidělených peněz těm, kteří trpí nouzí, je zatím nevyřešen. V důsledku budeme mít totéž při značném zvětšení výdajů. Čečenská republika je region vhodný pro zemědělství.

Představme si, že v našem státě již existuje zákon o zemi pro založení rodových statků. Představme si, že stát brání rodové statky před jakýmkoliv útoky. Čečenská rodina dostává svůj rodový pozemek, kde všechna vyrobená produkce je výhradně jejím vlastnictvím a bude vlastnictvím budoucích generací, zabezpečujíc pro ně slušnou existenci a ne život pod bombami, ne jako běženci, ale v překrásném koutku na kousíčku své vlasti, jež si sami zařídili. Jsem přesvědčen, že se taková rodina nebude stavět proti státu, jenž jí poskytl tuto možnost, ona bude bránit takový stát s ještě větší horlivostí, než teď odporuje. Bude bránit takový stát se stejnou odvahou, s kterou by bránila své rodové hnízdo. Bude zabraňovat jakýmkoliv pokusům podněcovatelů o oddalování od takového státu, jakýmkoliv pokusům rasové diskriminace.

Jsem přesvědčen, že při dostatečně velké akci na zorganizování podobných osad na území Čečenska, byť jako pokus, konfliktní oblast pod názvem Čečensko se promění v jeden z nejspolehlivějších regionů Ruska, stane se jedním z významných duchovních center na zemi. Všechno se otočí o sto osmdesát stupňů. Když Anastasia mluvila o faktorech, s jejichž pomocí lze likvidovat zločinnost, pro mě také bylo těžké uvěřit jejím slovům. Ale potom život stejně neustále potvrzoval oprávněnost jejích slov. A co se týká Čečenské republiky...

Na čtenářskou konferenci do města Gelendžik přijelo více než tisíc lidí z různých regionů Ruska a států SNS. Nejvíce mě ohromilo to, že tam byla delegace z Čečenska. Nikdo na konferenci nikoho speciálně nezval. Čečenci přijeli sami. Potom jsem s některými z nich mluvil zvlášť.

Teď se mluví o Čečensku, ale copak na jiných místech našeho státu není zločinnost? Ona existuje a v nejrozumnějších podobách. Jednou z příčin, které rodí zločinnost, je nezaměstnanost, situace, která nedává možnost člověku, jenž vyšel z vězení, včlenit se do naší společnosti. Anastasiin projekt je schopen vyřešit i tento problém.

Otázka: Jestli se v Rusku každé rodině, která si to přeje, dá hektar, půda nebude stačit pro všechny. A rozhodně jí nebude dost pro novou, rodící se generaci.

Odpověď: V dnešní době nás více tíží, že půdu nemá kdo obdělávat. Mám na mysli nejen pustiny a neúrodná místa, ale i ornou půdu. Co se týká nové generace, bohužel teď u nás každoročně umírá víc Rusů, než se rodí. Podle Státního statistického úřadu se obyvatelstvo Ruska každoročně snižuje o sedm set

padesát tisíc lidí, problém též spočívá v tom, aby se vůbec objevila nová generace.

Původně jsem také měl iluzorní představu o tom, že rodina nebo jeden člověk, který žije řekněme v pětipatrovém domě, zabírá méně půdy, než člověk, který má vlastní dům se záhumnkem. Ukázalo se, že toto všechno je úplně jinak. Jakýkoliv člověk, ať žije v kterémkoliv patře, každodenně konzumuje všechno to, co roste na zemi. Aby se mu toto rostoucí dodalo, využívají se silnice, auta, sklady a obchody, které jsou rozmístěné také na zemi. Tedy člověku slouží jeho část země každou minutu. Slouží nehledě na to, že se jí člověk vzdal nebo na ni nemyslí.

Samozřejmě že ihned odpovědět na tuto otázku, abych se opíral o konkrétní čísla, jsem nedokázal, ale později jsem našel tyto údaje a teď je mohu uvést i v této knize.

Země Ruska: celková plocha Ruské Federace činí 1709,8 milionů hektarů. Pro zemědělství může být využito pouze 667,7 milionů hektarů. Podle stavu na začátku roku 1996 celková plocha zemědělských pozemků činila 222 miliony hektarů, nebo 13 % celkových půdních zásob státu, z toho ornice 130,2 milionů hektarů (7,6 %).

Počet obyvatel Ruska byl v tomto roce 147 milionů lidí. Problém přidělení půdy pro každou rodinu, která si to přeje, jak ukazují čísla, neexistuje. A nejen to, problém je právě v něčem jiném - obyvatelstvo našeho státu katastroficky klesá. A podívejte se, jaké předpovědi do budoucna dělají analytici: zobecněné charakteristiky obyvatelstva Ruska v letech 2000 až 2045 (*předpověď je sestavená na základě existujících tendencí*) - počet dětí do 15 let klesne o polovinu, starších lidí ale bude jedenapůlkrát více. Reprodukční potenciál obyvatelstva bude prakticky vyčerpán.

A ještě jeden problém - kvalita orné půdy našeho státu.

Na velkých plochách probíhá narušení půdní vrstvy. Odborníci si myslí, že tyto procesy již nabyly regionálního a meziregionálního charakteru. 117 milionů hektarů (neboli 63 %) zemědělských pozemků Ruska je postiženo erozí. Za posledních 50 let se rychlost erozních procesů zvýšila 30krát, obzvláště rychle - od začátku 90. let. Podle hodnocení expertů FAO (OSN) se náš stát nachází v desítce světových lídrů v rychlosti šíření eroze a do roku 2002 jí bude pohlceno 75 % zemědělských pozemků. Lze uvést i podrobnější statistické údaje o půdě našeho státu, jsou smutné. Umístím je na konci této knihy.

Teď, po seznámení s výše uvedenými čísly, mohu s jistotou říkat: Anastasiin projekt je schopen zastavit hýření, jež se děje s půdním potenciálem našeho státu. V dnešní době je jediný efektivní a reálně uskutečnitelný. Předpokládá obnovení úrodnosti půdy přirozenými přírodními procesy. Nevyžaduje dodatečné státní investice, přitom řeší problém ekologie, uprchlíků a nezaměstnanosti, odstraňuje problémy, jež připravujeme našim dětem svým dnešním zacházením se zemí.

Možná že v přírodě existuje efektivnější a reálně uskutečnitelný projekt, ale v tom případě, ať ho někdo zveřejní. Zatím určité struktury pouze vyžadují velké peníze na obnovení zemědělství starým způsobem. Požadované peníze stát nemá. Ale nejsmutnější bude, jestli se najdou, řekněme pomocí zahraničních kreditů, a začnou cpát do země chemická hnojiva a ještě více ničit půdu, vždyť přírodní hnojivo v potřebném množství nemáme.

Peníze se potom budou muset vracet s úroky, stav země se zhorší ještě víc a toto břemeno ponese na svých bedrech dorůstající generace. Budu vynakládat

všechny síly, abych ubránil Anastasiin projekt. Samozřejmě, poustevnice z tajgy není autoritou pro většinu úředníků a já nejsem odborník-agrárník a bude pro mě těžké dokázat přemoudřelým politikům jeho efektivitu, stejně ale budu konat všemi pro mě možnými způsoby.

Budu také vděčný těm čtenářům, kteří se vyznávají ve složitostech státního mechanismu a dokážou odbornějším jazykem objasnit odpovědným státníkům efektivitu Anastasiina projektu. Možná, že se tato kniha dostane do vládních struktur, jež jsou schopné řešit podobné úkoly, proto je ještě jednou oslovuji jménem všech zájemců. Nevím, kolik jich je, ale jsem přesvědčen, že jich budou miliony, jejich jménem se obracím s prosbou:

Vyřešit pozemkovou otázku na zákonodárné úrovni a bezplatně přidělit každé rodině našeho státu, která si to přeje, po jednom hektaru půdy. Dát možnost každé rodině zařídit svůj rodový statek, zvelebit ho a s láskou se starat o svůj kousíček vlasti, tehdy i velká vlast bude krásná a šťastná, vždyť se skládá právě z malinkých kousíčků.

Otázka: V mnohých regionech našeho státu je složitá ekologická situace. Lze říci, že v současné době je katastrofická, nebylo by lépe nejdříve vynaložit úsilí na zlepšení ekologické situace celkově, jak to dělají mnohé ekologické organizace, a teprve potom se zabývat individuálními statky ?

Odpověď: Vždyť to říkáte sami, že ekologickou situací jsou znepokojeny mnohé organizace, ale ta se zhoršuje. Copak to neznamena, že samotné znepokojení tady nestačí, když se zhoršuje, a dokonce se stává katastrofickou ? Pojdte si představit překrásný sad a jiné stromy rostoucí pouze na jednom překrásně zařízeném statku. Pouze jeden rajský koutek. O velikosti jednoho hektaru. Toto samozřejmě nestačí pro globální změny ekologie státu nebo planety. Ale pojďte si představit milion takových koutků a uvidíme celou zem jako kvetoucí rajskou zahradu. A začít se zařizováním svého koutečku stejně musí každý sám. Možná, že tehdy dokážeme přejít od masového znepokojení k masovým, konkrétním činům.

Otázka: Myslíte si, že nezaměstnaná rodina může zbohatnout pomocí jednoho hektaru vlastní půdy ? Jestli si to myslíte, tak proč v tom případě je nečinná dnešní ves ? Na vesnici lidé mají půdu, ale hladoví.

Odpověď: Pojdme společně popřemýšlet o tomto fenoménu, ale napřed k zadané otázce přidám ještě několik.

Proč miliony lidí říkají, že se pro ně 4 až 5 arů půdy zahrádkářského pozemku staly podstatnou podporou v materiálním smyslu, podstatně zlepšily jejich jídelníček a lidé na vesnicích, kteří mají 15 až 25 arů říkají: „Jsme hladoví, chudí“ ?

Proč ? Zdalipak nezáleží náš blahobyť, mimo jiné, i na úrovni uvědomění ? Větší část vesnického obyvatelstva si myslí, že dobře žít je možné pouze ve městech, mládež odchází z vesnic. Myslím si, že za to může i naše nedávná propagace. Vzpomeňme si na nadšené články v médiích padesátých až šedesátých let: kdo byli hrdinové ? Horníci, lesní dělníci, strojní dělníci, letci, námořníci...

Dokonce obrazy městských krajín malíři malovali s množstvím kouřících komínů průmyslových gigantů. Občas se shovívavě zmiňovali i o kolchozníkovi, ale člověka, který se věnoval půdě na svém pozemku, představovali jako negativního. Dokonce byly pokusy vybudovat na vesnicích domy na způsob městských, čímž byli lidé připraveni o vlastní pozemek, nuceni pracovat pouze na tak zvané společné

půdě. Všechno jako v indickém Aurovilu - můžeš žít na zemi a pracovat, ale stejně nebude tvá - právě toto všechno vede k ubohým výsledkům.

O všeobecném úpadku dnešní vesnice, jako i většiny obyvatelstva, neustále mluví politici a média. Mluví se tolik, až vzniká nějaké masové přesvědčení - obyvatel venkova může být pouze chudý. Skoro vůbec se neuvádějí příklady toho, že blahobyt z velké části záleží na samotném člověku. Pro někoho je výhodné vytvářet následující situaci: „Nespoléhej na sebe, pouze já tě udělám šťastným." Tak říkají mnozí vůdci duchovních spolků, mnozí politici, získávají pro sebe publikum. Kdo chce být chudý a nuzák, věřte jim dál. Já nechci mluvit o tom, jak být chudý, ale jak být bohatý. Na otázku, jeli možné slušně žít, maje svůj kousíček půdy, odpovídám -je ! A uvedu konkrétní příklad.

V roce 1999 jeden můj známý moskevský podnikatel přečetl „Anastasii" a pozval mě k sobě na návštěvu. Vzbudil mou zvědavost, když řekl, že může prostřít stůl skoro stejný jako Anastasia v taj ze. Když jsem přišel k němu, stůl byl zatím prázdný. Seděli jsme, povídali jsme si a Andrej, tak se jmenoval podnikatel, pokukoval na hodinky, omlouvaje se, že se někdo zdržel.

Vbrzku vešel jeho řidič s dvěma velkými košíky. Na stole se objevily rajčata, okurky, chléb a mnoho jiného. Pokoj se naplnil lákavou vůní. Za několik minut ženy prostřely překrásný stůl. Nepili jsme Pepsi-Colu, ale výtečný, vonící ruský kvas. Nepili jsme francouzský koňak, ale domácí víno a ještě navíc připravené z nějakých bylin. Rajčata a okurky nebyly tak chutné jako ty, co jsem ochutnal u Anastasie v taj ze, ale byly podstatně chutnější než ty, které se prodávají v supermarketech, a dokonce i na trzích. „Odkud toto všechno máš ?" udiveně jsem se zeptal a dozvěděl jsem se následující.

Jednou při návratu z Rjazaně do Moskvy zastavil Andrejův řidič džíp vedle nevelké tržnice u cesty. Koupil litrovou sklenici kyselých okurek a sklenici rajčat. Zastavili u nevelké restaurace a rozhodli se naobědvat. Otevřeli koupenou sklenici, ochutnali. Po obědě Andrej nařídil svému řidiči, aby otočil a jel opačným směrem od Moskvy k tržnici u silnice. Skoupil u starší ženy všechno, co měla, a nabídl odvézt ji domů svým džípem. Žena žila sama ve velice starém domku s malinkou zahrádkou. Její pozemek se nacházel v nevelké vísce asi patnáct kilometrů od silnice. Andrejův podnikavý mozek rychle zapracoval a dále bylo všechno takhle...

Andrej koupil dům ve vísce na kraji lesa s 12 ary půdy asi 120 kilometrů od Moskvy. Dům zapsal na jméno té ženy, položil před ni doklady a smlouvu, podle které se jí zavazoval vyplácet 300 amerických dolarů měsíčně a žena zase měla odevzdávat jeho rodině produkci vypěstovanou na zahrádce, vyjma toho, co sní sama. Žena se jmenovala Naděžda Ivanovna, šlo jí na dvaasedesát. A papírům moc nerozuměla nebo nevěřila. Tehdy ji Andrej odvezl na úřad a poprosil starostu, aby jí to přečetl a objasnil právoplatnost dokladů. Starosta se seznámil s papíry a řekl ženě: „A co vlastně ztrácíš, Ivanovno, vždyť tvou barabiznu jako náhradu nikdo nežádá. Když se ti to nebude líbit, vždy se můžeš vrátit." Naděžda Ivanovna nakonec souhlasila.

Ted' již tři roky žije v solidním domě. Andrej najal pracovníky, kteří udělali vrt, topení a samostatnou kotelnu, vykopali a zřídili sklep. Celé hospodářství oplotili, přivezli všechen inventář, koupili kozu, kuřata, krmné směsi. No a mnoho dalšího, potřebného v hospodářství.

K Naděždě Ivanovně se nastěhovala dcera s malinkou vnučkou. Andrej, jenž si přečetl to, co říkala Anastasia o pěstování zeleniny, pěstuje sadbu sám, ale semena si bere pouze u Naděždy Ivanovny. Andrejův otec, bývalý ředitel restaurace a nyní důchodce, přiváží v létě sadbu a s radostí pomáhá ženám v hospodářství. A tak Naděžda Ivanovna společně s dcerou mají byt a práci. Andrejova rodina - on, manželka, otec a dvě děti - je po celé léto zabezpečená čerstvou, doopravdy ekologicky čistou zeleninou, ovocem a v zimě - výbornými zavařeninami a po celý rok, pro případ potřeby, léčivými bylinami.

Někdo si bude myslet, že příklad, jenž jsem uvedl, je výjimkou. Nic takového ! Už před deseti lety, když jsem byl prezidentem Meziregionální asociace podnikatelů Sibíře, mnozí podnikatelé, její členové, se snažili podobným způsobem organizovat vedlejší hospodářství, někdo pro firmu a někdo pouze pro svou rodinu. Teď v novinách můžete číst inzeráty, v nichž se nabízejí podobné služby. Ale je tady jeden háček - je velice těžké najít člověka schopného pracovat, nebo spíše takového, který by uměl dělat to, co dělá Naděžda Ivanovna. A když je to těžké, vzpomeňme si sami, jak je třeba zacházet se zemí. Pojďme si vyměňovat zkušenosti, jak se na své zemi stát bohatým a šťastným, ale ne jak být chudý.

Otázka: Vladimíre Nikolajeviči, jsem podnikatel, také to vím, že mnozí majetní lidé používají služby venkovských obyvatel, kteří jsou schopni rozumně pěstovat a uchovávat zemědělskou produkci, která skutečně chuťově převyšuje tu vyprodukovanou na velkých hospodářstvích. Ale při hromadné výrobě poptávka klesne. Díky čemu pak bude existovat rodina, jež má příjem pouze ze svého hektaru půdy, jestli vypěstovaná rajčata a okurky nikdo nebude potřebovat ?

Odpověď: Na zemi nerostou pouze rajčata a okurky, ale také mnoho jiného. Avšak, i když polovina ruských rodin bude mít své statky, stejně nejbližších dvacet až třicet let nedokáže uspokojit poptávku po své produkci, poněvadž ji budou potřebovat nejen Rusové, ale i mnohé, obzvlášť bohaté cizí státy. Jde o to, že se zemědělci ve většině států natolik nadchli pro šlechtění, pro chemické ošetřování rostlin, až naprosto zničili jejich původní podobu, tím nemyslím vnějšek, ale plnohodnotné složení. A jestli mluvíme o okurkách a rajčatech, na tomto příkladu se každý sám může přesvědčit o následujícím.

Zajděte do průměrného nebo spíš do dobrého supermarketu, teď ve velkých městech nejsou vzácností. Na policích uvidíte velice krásná cizí rajčata a okurky. Nejnižší cena zajeden kilogram je třicet rublů. Jsou stejná svou velikostí, krásná, dokonce se někdy prodávají se zelenou větvičkou. Ale nemají vůni a jsou bez chuti. Jsou to mutanti ! Je to iluze, maketa, která navenek připomíná to, co má být. Takovými mutanty se stravuje větší část světa. Tohle není můj objev, tímto jsou znepokojení lidé mnohých západních států, jež považujeme za vysoce vyvinuté.

Například v Německu je učiněno rozhodnutí: uvádět na potravinových etiketách, že zelenina je vypěstovaná s používáním určitých přísad, a majetnější lidé se vyhýbají jejich nákupu. Produkce, vypěstovaná v ekologicky čistých oblastech s použitím omezeného množství chemických hnojiv, stojí na západě podstatně víc. Jenomže farmářský systém zemědělského zabezpečení existující na Západě nedovoluje vypěstovat ekologicky úplně čistou produkci. Západní farmář je nucen používat práci námezdních pracovníků, všemožnou techniku a chemická hnojiva, chemikálie pro zničení plevelu.

Snaží se dosáhnout většího zisku. Dejme tomu, někdo ze západních farmářů, a takoví již jsou, bude chtít vypěstovat ekologicky čistou produkci k tomu ještě s ohledem na to, o čem mluvila Anastasia. Jestli si pamatujete, mluvila o tom, že nelze odstraňovat všechny plevel, jelikož plní svou funkci. Ale předpokládejme, že nějaký farmář se přece rozhodne vypěstovat takovou produkci pro svou rodinu a známé. Vystane před ním těžko řešitelný problém - osivo. Šlechtění udělalo svou práci - původní druhy na Západě nezůstaly. V Rusku je jich také velice málo. Obzvláště potom, co byl povolen prodej cizích semen. Jestli se budou používat semena z vlastního pozemku, zeleninová kultura se bude snažit postupně obnovit své původní vlastnosti, vzít ze země všechno potřebné pro člověka, ale pro úplné obnovení bude potřebovat desetiletí. V Rusku, možná právě díky chudobě a množství nevelkých vedlejších hospodářství, mnozí lidé používají svá semena a v tomto je jejich převaha, jež se vbrzku stonásobně oplatí i v materiálním smyslu.

Mluvíme o semenech, o nutnosti pěstovat zemědělskou produkci v ekologicky čistých zónách, o nepoužívání chemických hnojiv - tohle všechno je správné, mluví se o tom v různých zemích světa, jenomže říkají: nemáme dostatečné množství chutné a zdravé zemědělské produkce. A v první řadě ve vysoce vyvinutých státech.

Ale tohle ještě není všechno ! Zpracovávání ! Konzervace !

Při všem úsilí našeho technokratického světa kombináty, vysoce technicky vybavené, nemohou vyrobit nakládaná rajčata, okurky, zelí, jež by chuťově převyšovaly ty, které dělají mnohé ruské babičky. V čem je tajemství ? Mimo jiné moudrosti málokdo ví, že od okamžiku utrnutí právě toho rajčete nebo okurky do jejich konzervace má uběhnout ne více než patnáct minut. Čím je tato doba kratší, tím je to lepší. Tehdy se uchovávají úžasné vůně, étery, aura. Týká se to i přísad, například kopru.

Obrovský význam má voda. Ale co dobrého můžeme získat používáním chlorované, mrtvé vody ? Vaříme ji, sterilujeme sklenici párou, ale jsou lidé, kteří berou pramenitou vodu, přidávají do ní mimo jiné brusinky a... Chcete to vyzkoušet ? Vezměte pramenitou vodu, hodte do ní třetinu brusinek a s chutí budete tuto vodu pít dokonce i po půlroce.

Značně se liší, v lepším slova smyslu, ručně konzervovaná zelenina a ovoce, připravená mnohými ruskými mistry. O tom, že chuťově převyšují produkci dokonce nejznámějších světových firem, se můžete přesvědčit sami, když je porovnáte. Teď si představme, že rodina žijící na svém statku naložila rajčata a okurky do tisíce litrových sklenic. Získali jsme prvotřídní produkci, převyšující ostatní v mnoha parametrech. Produkci, která kvalitou chuti a ekologickou čistotou nemá sobě rovnou ve světě. Produkci, kterou budou chtít mít na stole mnozí lidé z různých států světa, i americký miliardář, i turisté odpočívající v lázních na Kypru. A na nálepkách sklenic bude zaznamenáno: „Z Ivanovova statku“, „Z Petrovova statku“, „Ze Sidorovova statku“.

Samozřejmě, že podnikatelé nemají zájem se zabývat prodejem jednoho tisíce litrových sklenic. Ale jestli v osadě bude řekněme 300 hospodářství, připraví 300 tisíc sklenic a toto už je zajímavý byznys, dokonce i pro velkou firmu. Předpokládám, že zaváděcí cena jedné sklenice bude stejná, jako je teď v supermarketu, do jednoho dolaru, ale když to lidé pořádně ochutnají, zvedne se třeba i desetkrát.

Čerstvé okurky a rajčata jsem uvedl pouze jako příklad. Je ještě mnoho toho, co se může vyrábět na statcích, například víno, ovocné likéry - rybízový, malinový, ostružinový, ze sladké jeřabiny a mnoho dalšího. „Buket“ bude každý sestavovat sám, dosahuje stále větší dokonalosti. A žádná superdrahá značková vína se jim nevyrovnají. Ve světě neexistují takové suroviny pro výrobu vína, jaké je možno získat v Rusku. A navíc lze vyrobit víno podle starodávných receptů, s použitím bylin, vyrábět léčiva, vitaminizovaná vína.

Anastasia říká, že se v brzké době za nejmodernější ve světě bude považovat ručně vyšívaná ruská kosovorotka */ruská košile se zapínáním na straně nebo na ramení/*. I v tomto směřuje možné přemýšlet. A v zimě je možné vyrábět ručně vyřezávané výrobky ze dřeva. Zkrátka existuje lidová moudrost: „Chceš být šťastný - buď jím.“ Stejně tak lze říci: „Chceš být bohatý - buď jím.“ Důležité je neprogramovat se na chudobu, ale naladovat se na bohatství. Je podstatně racionálnější myslet na to, jak se stát bohatý, nevnučovat si, že to není možné...

Otázka: Anastasia tvrdí, že udržet lásku pro novomanžele je značně lehčí v podmínkách takového statku, který popisujete, než v obyčejném bytě. Odpovězte prosím, zdali jste o tom mluvil s psychology, vědci, kteří se zabývají rodinnými problémy, a pokud ano, tak co říkají na toto téma, díky čemu se to může stát ?

Odpověď: S vědci jsem o tom nemluvil. Díky čemu se udržuje láska, to mě moc nezajímá. Důležité je, aby se udržela. A o tom, že se to stane, se možná dokážete přesvědčit sami, když se zeptáte sebe. Popřemýšlejte, kde byste chtěli vidět vašeho syna nebo dceru: žijící v bytě jako v kamenném pytli, nebo v domě obklopeném překrásnou zahradou ?

Popřemýšlejte, čím byste chtěli krmit dceru, syna nebo vnoučata: konzervovanými produkty nebo čerstvými, ekologicky čistými ? A konec konců chtěli byste vidět své děti zdravé, nebo žijící díky lékárně ? Zeptejte se mladé ženy: při stejném vztahu ke dvěma mužům, koho by si vybrala pro společné žití - toho, jenž si zařídil život, jejich budoucí rodové hnízdo v bytečku panelového domu nebo v domě s překrásnou zahradou ? Myslím si, že většina si vybere to druhé.

Poznámka: Obrození státu může začít pouze jeho duchovním utvářením. Toto pochopili a začali mluvit o duchovnosti někteří členové naší vlády, prezident. Většina čtenářů hodnotí Anastasii jako vysoce duchovní bytost, která žije podle zákonů Boha-Tvůrce. Mluví o duchovních hodnotách, vy ale odvádíte pozornost lidí na maličkosti, vyzýváte k byznysu na svém vlastním pozemku, čímž odvádíte lidi od duchovnosti.

Odpověď: Konec konců, myslím si, že nikdo a nikdy nedokázal odvést lidi od skutečných hodnot. Je dobře, že dnešní vládcí mluví o duchovnosti. Anastasiina prohlášení pro mě nejsou vždy pochopitelná ihned, ale posléze stejně přecházejí do konkrétnosti. Konkrétnost je mi více srozumitelná, než filozofické výmysly, proto také mluví o konkrétních věcech, považuji je za důležitější i z duchovního hlediska. Pravděpodobně ve světě existuje nemálo pojetí duchovnosti, Boha.

Po komunikaci s Anastasií a po pochopení smyslu toho, co se stalo, jsem k nim dospěl i já. Pro mě je Bůh jedinečnost. Jedinečnost dobrá, rozumná a život potvrzující. Jedinečnost, která se snaží o šťastné bytí lidí - svých dětí, všech a každého jednotlivého člověka. Otec, jenž miluje a dělá si starost

o všechny. Jenž poskytl každému člověku plnou svobodu volby. Bůh je nejmoudřejší jedinečnost, která se každým okamžikem snaží pro své děti dělat jen to dobré. A každodenně vychází Jeho slunce, roste tráva a květiny. Rostou stromy, plují oblaka a zurčí voda, jež je v jakémkoliv okamžiku připravena uhasit žízeň kteréhokoliv člověka.

Nevěřím a za nic neuvěřím, že náš moudrý Otec může považovat za dosažení duchovnosti pouze neustálé rozhovory o ní bez konkrétních činů.

Od okamžiku, kdy zmizela tak zvaná železná opona, do naší země se začaly valit houfy všemožných, jakoby duchovních kazatelů a i domácích se objevilo nemálo.

A všichni se nám snaží říci, co od nás chce Otec. Jedni říkají, že je třeba se nějak zvláště stravovat, druzí učí, s jakými slovy je lepší se obracet k Bohu, třetí, například krišnovci, tvrdí, že je třeba poskakovat a od rána do večera vyzpívávat mantry. A pro mě je to prostě blouznění. Jsem přesvědčen, že pro Boha nelze vymyslet větší bolest, než podobné grimasy, poskoky a vyzpěvování. Každý milující rodič usiluje o to, aby jeho syn nebo dcera pokračovali v rodičovském díle, zúčastnili se tvoření společně s ním. Konkrétní výtvoř Boha jsou kolem nás. A co může být větším projevem lásky k Bohu, než šetrné chování k nim, uspořádání vlastního života, vlastního žití a žití svých dětí s pomocí těchto Božích výtvořů ?

Ani celý stát, ani každý z nás jednotlivě se nestal šťastnějším díky všemožným grimasám a meditacím. Nestal se šťastnějším proto, že právě ony nás odvádí od Pravdy, od Boha. Odvádí, usilovně a neustále podvrhují stále nové varianty grimas jako Pravdu. Učení přichází a odchází. Některá z nich existují po staletí, potom vyvolávají pouze smích, jiná se objevují na několik let a mizí beze stopy jako záblesk. Po nich pozorujeme pouze smetí, špínu a rozvrácené lidské osudy.

Na otázku: „Proč jsme nuceni stále poslouchat různá slova o Bohu z úst všemožných kazatelů, proč k nám Bůh nemluví svými slovy?“, Anastasia odpověděla: „Slova? Tak mnoho slov a s různým smyslem mají pozemské národy. Tolik nepodobných jazyků a nářečí. Ale je jeden jazyk Božích výzev. A je utkáno z šelestu listí, ze zpěvu ptáků a vln. Má vůni a barvu Boží jazyk. Tímto jazykem každému člověku Bůh dává modlitebnou odpověď.“

Bůh s námi mluví každý okamžik, ale není to naší duchovní leností, že Ho nechceme slyšet? Zazpívám mantru, zaskáču a posype se z nebe nebeská mana a udělá mě šťastným, vyvoleným nade všemi. Raz dva - a hotovo! A tady je třeba roky vytvářet svůj ráj, čekat, než vyrostou tyto stromy dávající plody, vypučí květy... Ale neděláme-li to, nejenže odmítáme Boha, my Ho urážíme. Ponižujeme svým krasořečením a grimasami.

Je možné neposlouchat Anastasii, a tím spíše mě. Ale konec konců zajděte do jarního lesa nebo zahrady a mlčky se zaposlouchejte do svého srdce. Srdce mnohých jistě uslyší hlas Otce, který podle slov Anastasie na otázku: „Co může On, Bůh, udělat, když na zemi nade vším převládají energie ničení, když lidé zneužívají Jeho jméno ve svůj prospěch, se rozhodnou podmanit jeden druhého?“ odpověděl: „V nadcházející den se objevím jako červánek. Paprsek sluníčka, laskající všechny pozemské výtvoř bez výjimky, mým dcerám a synům pomůže pochopit, že každý sám, svou duší může mluvit s duší mou.“ On věřil a věří v nás, potvrzuje: „Velké množství příčin vedoucích do slepé uličky, nikam, je hlavní překážka - bude zábranou všemu, co nese lež. Snaha

o uvědomění Pravdy je u mých dcer a synů. Lež vždy má své meze, ale bezmezná je Pravda - ona jediná se vždy bude nacházet v uvědomělosti duše mých synů a dcer."

Tak ať každý nelení získat ze své duše uvědomění syna Božího a ne otroka nebo šílence, biorobota poskakujícího při bubnování. Tak jak dlouho lze prosit svého Otce: dej, podej, osvobod' ? Není na čase, abychom sami udělali alespoň něco příjemného pro svého Otce ? A co pro Něj může být příjemné, udělat Mu radost ? Anastasia, odpovídajíc na podobnou otázku, pověděla o jednoduchém testu, pomocí kterého je možné prověřit množství duchovních koncepcí a směrů: „Když se tvá duše znepokojí tvrzením, jdoucím z něčích úst jakoby jménem Otce, tak si všimni, jak žije sám kazatel a potom si představ, co by bylo se světem, kdyby všichni začali takhle žít." Pomocí tohoto jednoduchého testu je možno mnohé prověřit. Zkusil jsem si představit, co bude s lidstvem, jestli lidé na zemi všichni do jednoho začnou od rána do večera vyzpěvovat mantry, jak to dělají krišnovci, brzy nastane konec světa. Ted' si představte, že každý člověk na světě vypěstuje svůj sad a zajistí celá země se promění v kvetoucí rajskou zahradu.

Jsem podnikatel, ať zatím bývalý, ale přece podnikatel, samozřejmě, že je mi blízká konkrétnost, a možná proto si myslím: duchovním se může nazývat člověk schopný konat pro dobro země, své rodiny, svých rodičů a to znamená i Boha. Jestliže ten, co se považuje za duchovního, nemůže učinit šťastným sebe, svou milovanou ženu, svou rodinu, své děti, tak je to lživá duchovnost.

Otázka: Anastasia mluvila o kvalitativně nové výchově dětí, o nové škole. Je možná pouze v podmínkách osad, jež nastínila, nebo také ve velkých současných městech ? Co o tom hovoří Ščetinin ? Už v první knize jsou uvedena Anastasiina slova o tom, že výchovu dětí pokládá za to hlavní a vždy se snaží mluvit o výchově, ale vy ustavičně obcházíte tuto otázku, ve vašich knihách se skoro neobjasňuje, proč ?

Odpověď: Michail Petrovič Ščetinin založil svou školu, internát v lese. Jakmile začne budování první osady sestavené z vlastních rodových statků, bude třeba poprosit Michaila Petroviče, aby vypracoval speciální program pro budoucí školu. A já ho poprosím, jestli sám v ní nebude přednášet, aby do ní poslal své nejlepší žáky, vybral vhodné učitele z těch, co pracují dnes.

Založení podobné školy v dnešních městech považuji za nemožné. Pojdme sami, bez Anastasie, si vzpomenout na své školní roky. Ve škole se povídá jedno. Na ulici druhé, v rodině třetí. Zatímco se snažíš pochopit, kde je pravda, pokoušíš se získat celostní vnímání světa, zjistíš, že uběhlo půl života. Myslím si, že je třeba se snažit, abychom se sami začali učit žít normálně, než začneme vychovávat své děti. A zřídíme-li svůj život důstojný lidské existence, pak se společně se školou budeme starat o děti, konající v souladu a doplňující jeden druhého.

Anastasia skutečně často mluví o výchově dětí, ale to, co vypráví, se nepodobá nějakému systému rozvrženému do dnů, hodin a minut. Dosti často její výroky vůbec nejsou moc srozumitelné. Například říká, že výchova dítěte má začínat výchovou sebe sama, zřizováním vlastního šťastného bytí, vlastními pokusy dotknout se myšlenek Boha. Jeden z hlavních aspektů výchovy je právě překrásný rodový statek.

FILOZOFIE ŽIVOTA

U tohoto člověka jsem byl na návštěvě třikrát. Bydlí v prestižní vilové čtvrti blízko Moskvy. Jeho dva synové, kteří zaujímají nějaké dosti vysoké funkce ve státních strukturách, postavili pro svého starého otce velkou dvoupatrovou vilu, najali pomocníci v domácnosti, aby se starala o dům a otce. Navštěvují otce v nejlepším případě na narozeniny.

Jmenuje se Nikolaj Fjodorovič, je mu víc než sedmdesát. Má nemocné nohy, a proto skoro všechn svůj čas tráví na svém zahraničním pojízdném vozíku. Polovinu přízemí velké vily, která je upravena v nejlepším evropském stylu, zaujímá jeho knihovna s velkým množstvím knih v různých jazycích. Knihy jsou většinou na filozofická témata, v drahých vazbách. Nikolaj Fjodorovič před odchodem do důchodu přednášel filozofii na prestižní moskevské univerzitě, měl vysoký vědecký titul. Když zestárnul, nastěhoval se do vily a téměř celou dobu trávil ve své knihovně, četl a přemýšlel.

Seznámil jsem se s ním díky naléhání jeho pomocnice v domácnosti Galiny, která navštívila jednu z mých čtenářských konferencí. Teď jsem jí vděčný za tuto známost. Nikolaj Fjodorovič přečetl knihy o Anastasii, povídat si s ním bylo zajímavé. Nehledě na své vědecké tituly tento starý člověk mohl jednoduchým, přístupným jazykem objasnit ne vždy srozumitelné Anastasiiny výroky nebo objevovat v nich nové aspekty.

Po vydání třetí knihy „Prostor Lásky“ mi sekretariát Fondu předal několik dopisů, v nichž se různí vůdci nějakých duchovních spolků ve velice agresivní formě vyjadřovali o Anastasii. Nazývali ji hloupou, ničemnou a jeden z nich napsal velký dopis dokonce se sprostými slovy.

Nemohl jsem pochopit: proč Anastasia najednou začala vyvolávat u některých vůdců náboženských spolků přímo agresi a poslal jsem několik takových dopisů Nikolaji Fjodomviči, aby vyjádřil své mínění. Za dva měsíce mě našla v hotelu jeho domácí pomocnice Galina, začala vzrušeně a naléhavě prosit, abych okamžitě jel za Nikolajem Fjodorovičem a promluvil si s ním, protože si dělala starosti o jeho zdraví. Odolat nátlaku Galiny bylo těžké.

Domácí pomocnice Nikolaje Fjodoroviče je žena silné a kypré postavy, není tlustá, ale jednoduše je to velká a fyzicky silná ruská žena, čtyřiceti až pětáctiletá. Celý život prožila v nějaké ukrajinské vesnici, byla traktoristkou, řidičkou a ošetřovatelkou skotu. Umí dobře vařit, vyzná se v bylinách a je velice pečlivá. Když se vzrušuje, mluví se zřetelným ukrajinským přízvukem.

Není známo, jak ji našli synové Nikolaje Fjodoroviče a dali ji jako ošetřovatelku k otci, bylo ale divné, jak inteligentní, starý profesor filozofie komunikuje s málovzdělanou vesnickou ženou. Galina žila v jednom z pokojů jeho vily.

Kdyby se zabývala pouze hospodářstvím, šlo jí to dobře, ale ona určitě musela poslouchat, o čem jsme si s Nikolajem Fjodorovičem povídali. Rozhodně si vedle nás vymýšlela nějakou práci, utírala prach nebo začínala na jednom místě něco vytírat a ještě i nahlas komentovala, jakoby pro sebe, to, co uslyšela.

Tentokrát Galina přijela za mnou „Nivou“, kterou jí koupili synové Nikolaje Fjodoroviče, aby v případě potřeby mohla jezdit do města na nákupy, do lesa pro byliny a pro léky jejich otci. Odložil jsem práci a jel snít. Když jsme jeli Moskvou, Galina mlčela, protože ve městě řídila napjatě, dokonce jí na čele vystoupily kapky potu, než jsme se dostali na okruh. Když vyjela na známou trasu, řekla: „Och, zvládli jsme to.“ Dále již řídila více uvolněně a začala rychle vyprávět o své úzkosti, smíchávajíc ukrajinskou a ruskou řeč:

„Byl to tak klidný člověk. Po celé dny seděl na svém vozíku, četl knihy, přemýšlel. Ráno jsem mu vždy uvařila pohankovou nebo ovesnou kaši, nakrmila ho a mohla jsem jet do tržnice nebo i do lesa nasbírat léčivé byliny pro zdraví. S klidným srdcem jsem mohla jet, věděla jsem, že bude ve svém křesle přemýšlet nad svými výmysly nebo si číst. Teď všechno probíhá jinak. Přinesli mu dopisy, co jsi poslal. Četl je. Uběhly pouze dva dny po přečtení a říká mi: ‚Vezměte peníze, Galino Nikiforovno, jedte a kupte knihy o Anastasii, potom, když půjdete do tržnice, nespíchejte s návratem domu. Stoupněte si na tržnici a chvíli pozorujte lidi. Jen co uvidíte smutného člověka, nebo chorobného, darujte mu knížku.‘ Udělala jsem to jednou, dvakrát, ale on se nijak nemůže upokojit. ‚Nespíchejte k obědu, Galino Nikiforovno,‘ říká.

‚Zvládnou to sám, až se budu chtít najíst.‘ Stejně jsem vždycky stíhala k obědu.

A v těchto dnech se vracím z tržnice, vejdu do knihovny, abych mu dala napít... A hele, vozík je prázdný a on leží na koberci tváří dolů. Běžela jsem k telefonu, popadla jsem sluchátko, abych hned zavolala doktory, jak mi to nařídili synové. Dali mi takové speciální číslo, ne jako u všech. Vytočila jsem ho. ‚Zachraňte, pomozte,‘ křičím do sluchátka. A on zvedl hlavu nad kobercem a říká: ‚Odvolejte sanitku, Galino Nikiforovno, se mnou je všechno v pořádku, takhle dělám tělesné cviky, dělám vzpory.‘ Vrhla jsem se k němu, rázem jsem ho zvedla z podlahy, posadila na vozíček. Jak se má zvednout z podlahy sám, když má nemocné nohy? Jaképak cviky,‘ říkám, ‚když člověk leží na podlaze bez pohybu?‘ A on odpovídá: ‚Vždyť jsem cviky již udělal a jednoduše jsem odpočíval. Děláte si zbytečné starosti.‘

Další den opět slezl dolů z vozíku kvůli svým cvikům. Tehdy jsem mu koupila činku, ne činku, říká se tomu expander. Má to držátka a gumičky, jestli chceš, tak tam přiděláš jednu gumičku, aby rozcvička byla lehčí, a když se objeví síla, dáš tam čtyři. Koupila jsem mu expander, ale on se stejně snaží vstát ze svého vozíku, přímo jako nerozumné dítě, vždyť srdce už není mladičké. A když není mladičké, nelze ihned dělat nic náročného, je třeba po troškách. Ale on je jako nerozumné dítě. Dělám u něj skoro pět let a tohle se nikdy nestalo. Sama nevím, co se děje v mé dušičce. Promluv si s ním, řekni mu, aby své cviky dělal pomaloučku, když si je tak zamiloval. Řekni, aby to dělal po troškách...”

Když jsem vešel do rozlehlé pracovny Nikolaje Fjodoroviče, hořelo v krbu. Starý profesor filozofie neseděl jako obvykle ve svém pojízdném křesle, ale u velkého psacího stolu a psal nebo si něco kreslil. Už jeho vnější vzhled mluvil o změnách, jež v něm proběhly. Nebyl jako obvykle v županu, ale v košili s kravatou. Pozdravil mě temperamentněji než obvykle, rychle mi nabídl, abych se posadil, a bez úvodu na téma „Jak se vede“ atd., začal mluvit. Tentokrát Nikolaj Fjodorovič mluvil nadšeně a temperamentně:

„Víte, Vladimíre, jaké překrásné časy nadcházejí na zemi ? Na takové zemi se chce žít, ne umírat. Přečetl jsem si korespondenci s nadávkami vůči Anastasii. Děkuji vám, že jste mi to poslal. Díky tomuto jsem mnohé pochopil. Nazývají Anastasii poustevnicí, čarodějnicí, vědmou, ale ona je - veliký bojovník. Ano, ano, představte si, že Anastasia - je veliký bojovník světlych sil. Její důležitost a velikost si potomci teprve mají uvědomit. Lidské vědomí, rozum a city, jež se k nám dostaly v pověstech, básních a legendách, si nedokázaly představit velikost tohoto bojovníka. Jen se nedivte prosím, Vladimíre, nestávejte se ostražitým vůči Anastasii jako obvykle. Je člověk a žena celou, absolutně celou svou lidskou podstatou, se všemi ženskými slabostmi a přednostmi, mateřským předurčením, ale zároveň je i velký bojovník. Okamžik ! Pokusím se to objasnit méně zmateně. Všechno spočívá ve filozofické koncepci. Na policích mé pracovny, Vladimíre, vidíte mnoho knih. Jsou to filozofické práce myslitelů různých dob, různých částí světa."

Nikolaj Fjodorovič, ukazuje na různé knižní police, vyjmenovával:

„Toto jsou rétorici, kteří mluvili o živém, oduševnělém těle vesmíru. Vedle je to, co napsal Sokrates, ale nic svého nenapsal. Tady zprava - Lukrecius, Plutarchos, Marcus Aurelius. Trochu níž na policích je pět svazků Nizámího. Tamhle dál - Arany, Descartes, Franklin, Kant, Laplace, Hegel, Stendhal. Všichni se pokoušeli poznat podstatu věcí, dotknout se zákonů vesmíru. Tohle o nich Durand řekl: „Dějiny filozofie jsou v podstatě popis úsilí velkých lidí zabránit sociální desintegraci cestou stvoření přirozených morálních sankcí, jež by nahradily nadpřirozené sankce, které oni sami zničili."

Velcí myslitelé se snažili každý svou cestou přiblížit se k chápání Absolutna. Z jejich filozofických koncepcí vznikaly a umíraly filozofické směry podobající se náboženství. Nakonec, potlačivši nesmělé pokusy o odpor, převládající koncepcí v našem životě se stala krátce řečeno koncepce podřízení nějakému vyššímu rozumu. Není důležité, kde se nachází: v nekonečných prostorách vesmíru, nebo je lokalizován v podstatě jednotlivé lidské duše. Důležité je něco jiného, důležité je převládání koncepce podřízení, zbožňování. Dále následují jednotlivosti - podřízení učiteli, vůdci, rituálu. Na těchto policích jsou i předpovědi Nostradama. Všechny společně vytváří filozofickou koncepci, že člověk je pomíjející, hříšný a nicotný, že má mnohé poznat. Právě tato koncepce mrzačí a ničí lidskou duši. Přívrženec této koncepce nemůže být šťastný. Ani jeden člověk na zemi nemůže být šťastný při převládání podobné koncepce v jeho vědomí.

Ona vládne nad filozofem i nad člověkem, jenž se nikdy nedotýkal filozofických prací. Vládne nejen nad teprve narozeným dítětem, ale i nad starým člověkem. Vládne nad zárodkem v matčině lůně, jenž zatím neuviděl svět. Dnes je mnoho přívrženců této koncepce. Byli za různých časů a jejich následovatelé vštěpují lidské společnosti pomíjivost a nicotnost lidské podstaty. Ale ne ! Nadcházejí jiné časy ! Slova o Bohu, jež předala Anastasia, byla pro mě jako záblesk světla. Napsal jste je, Vladimíre, pamatuji si je. Když se Adam zeptal Boha:

„Kde je okraj vesmíru ? Co budu dělat, až k němu přijdu ? Až všechno sebou zaplním, stvořím pomýšlené ?"

A Bůh odpověděl synovi, odpověděl nám všem:

„Můj synu, vesmír sebou představuje mysl, z ní se zrodila touha, částečně je viditelná v hmotě. Když se přiblížíš ke kraji všeho, nový začátek

a pokračování otevře tvá mysl. Z ničeho vznikne nové, překrásné zrození tebe, odrážejíc sebou snažení, duši a touhu tvou. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořící touhy.'

Veliká, všechno vysvětlující, filozoficky vše zahrnující, přesná a lakonická odpověď. Stojí nade všemi filozofickými definicemi. Na policích mé knihovny, Vladimíre, vidíte množství knih, ale není tady hlavní kniha, ta, co má největší hodnotu mezi všemi vůbec kdykoliv vydanými filozofickými pracemi dohromady. Tuto knihu viděli mnozí, ale přečíst ji není dáno každému. Jazyk této knihy se nelze naučit, ale lze ho pociťovat."

„Co je to za jazyk ?"

„Jazyk Boha, Vladimíre. Pamatuji si, jak o něm řekla Anastasia: ‚U pozemských národů je tak mnoho slov s různým smyslem. Tak mnoho nepodobných jazyků a nářečí. Ale existuje jeden jazyk pro všechny. Jeden pro všechny jazyk Boží výzvy. A je utkaný z šelestu listí, ze zpěvu ptáků a vln. Má barvu a vůni Boží jazyk. Tímto jazykem na prosbu každého člověka Bůh dává modlitební odpověď.' Anastasia cítí a rozumí tomuto jazyku a co my ?.. Jak jsme si ho mohli po staletí nevšímat ? Logika ! Železná logika říká o tom, že jestli Bůh stvořil Zem, přírodu nás obklopující, tak byliny, stromy, oblaka, voda a hvězdy nejsou nic jiného než Jeho materializované myšlenky.

Ale my nejenže si jich nevšímáme, my je zašlapáváme, ničíme, mrzačíme a při tom mluvíme o víře. O jaké víře ? Komupak se ve skutečnosti klaníme ? ‚Na celou řadu pozemských vládců, ať vystavěli jakékoliv chrámy, potomci budou vzpomínat pouze díky špíně, kterou po nich zdědí. Kritériem hodnocení všeho je voda, s každým dnem se stává špinavější,' řekla to Anastasia. Tohle mohl říci pouze veliký filozof a nám všem stojí za to se nad tím zamyslet. Popřemýšlejte, Vladimíre, jakákoliv budova, byť i dokonce kultovní, je pomíjející, jako i samo náboženství. Náboženství přichází a odchází, odchází se svými chrámy a filozofií. Voda existuje od počátku světa, jako i my. Také jsme z velké části složeni z vody."

„Nikolaji Fjodoroviči, a proč si myslíte, že Anastasiiny definice jsou nejsprávnější ?"

„Proto, že jsou vzaty z hlavní knihy. I logika, Vladimíre, je filozofická. Třeba věta, v níž Bůh na otázku všech bytostí ‚Co si tak vášnivě přeješ ?' odpovídá: ‚Společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.'

Krátká věta ! Pouze několik slov ! Několika slovy se vyjadřuje úsilí a přání Boha. Nikdo z velkých filozofů nedokázal udělat přesnější a správnější definici. ‚Skutečnost je třeba hodnotit sebou,' řekla Anastasia. Tak ať každý rodič, milující své děti určí - netouží-li po tomtéž.. Kdo z nás - Božích synů a dcer - by nechtěl společného tvoření se svými dětmi a radosti z jeho pozorování ?

V Anastasiiných filozofických výrocích je obsažena velká síla a moudrost. Jsou pro lidstvo osudové ! Jsou funkční.

Právě na ně se pokouší útočit houfy, jež předpovídaly tmu. Ještě se ukážou a nejen takovým způsobem, jako v nadávkách poslaných adresně k Anastasii. Ukážou se různě. Množství neduživých kazatelů, kteří kolem sebe shromáždí hrstku stoupenců, bude hlásat jakoby pravdu lidem, líným samostatně myslet.

Anastasia o nich předem řekla: ‚Hej, vy, kteří jste se nazvali učiteli lidských duší, zkroťte svůj zápal, ať vědí všichni: Stvořitel každému všechno dává

od věků, od věků každý ve své duši má Pravdu. A stačí pouze nezakrývat Stvořitelovy velké výtvary tmou postulátů a výmyslů, které jste vymysleli ve svůj prospěch.' Právě oni se vrhnou na Anastasii. Protože Anastasia ničí jejich koncepci. Svou filozofickou koncepcí ruší předpovězený konec světa. A je to naše dnešní realita, jsme svědky a účastníky překrásného dění. Na prahu nového tisíciletí vstupujeme do nové reality. My v této realitě již žijeme."

„Počkejte, Nikolaji Fjodoroviči. O realitě a o činech jsem to nepochopil. No, ať něco řekl nějaký jeden filozof, nebo dva, Anastasia také mluví. Co s tím má společného realita a činy? Pouze samá slova. Filozofové mluví, ale život běží dál."

„Život každé lidské společnosti se vždy vyvíjel a vyvíjí se i teď pod vlivem filozofických koncepcí. Filozofie judaistů je jeden způsob života, filozofie křesťanů - druhý. Hitler měl svou filozofii a my za sovětské vlády - svou. Revoluce není nic jiného než výměna jedné filozofické koncepce druhou. Ale to všechno jsou detaily, způsobené lokálností. To, co již stvořila Anastasia, je globálnější. Bude mít vliv na celou lidskou společnost a na každého Člověka zvlášť. Řekla: ‚Přenesu lidstvo přes úsek temných sil.' Ona to udělá, Vladimíre. Pro každého člověka položila most přes propast a každý se může svobodně rozhodnout: zdali po něm půjde, nebo ne."

Jsem filozof, Vladimíre, teď to dobře vidím, a nejen to, já to cítím. Na prahu nového tisíciletí zazářila její filozofie jasným paprskem. A každý člověk, tak nebo onak, svými činy každou minutu koná podle svých filozofických názorů. Jestli se filozofická přesvědčení mění, mění se i činy. Tak například já, seděl jsem ve své pracovně, četl jsem různé filozofické práce, litoval jsem celé lidstvo beznadějně se pohybující ke svému konci. Přemýšlel jsem o tom, kde budu pohřben, přijedou-li synové s vnuky na pohřeb, nebo zda přijet k dědovi nadělá vnukům mnoho starostí. Litoval jsem lidstvo a myslel na svou smrt. Potom - Anastasia, úplně jiná filozofická koncepce a mé činy jsou jiné."

„Jaké, například, jiné činy?"

„Takové... Ihned... Ihned vstanu a začnu konat díky nové filozofické koncepci."

Nikolaj Fjodorovič se opřel rukama o stůl, a drže se jednou křesla, podruhé skříně, s námahou, ale na svých nohou se přiblížil k jedné z knižních polic. Prohlížel názvy na hřbetu knih, potom vytáhl jednu knihu v drahé vazbě a přidržuje se nábytku, namířil ke krbu. Dostal se ke krbu, hodil do ohně knihu, kterou sundal z police, a sdělil:

„Předpovědi Nostradama o všelijakých kataklyzmatech a konci světa. Pamatujete si, Vladimíre, Anastasiina slova? Musíte si je pamatovat. I já jsem si je zapamatoval: ‚Nepředpověděls, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. A lidskou myšlenku do děje toho strašného jsi zapojil. Vznáší se myšlenka tvá, strašící lidi svou bezvýchodností.' To mohl říci pouze veliký filozof a myslitel, který chápe, že předpovědi nejsou nic jiného než modelování budoucna. Čím více lidé uvěří ve všeobecný konec, tím větší množství lidských myšlenek jej začne modelovat a on se uskuteční."

Může se uskutečnit, protože lidská mysl je materiální a tvoří materiální. A v různých koncích světa se upalují celé sekty, upalují se ti, kteří uvěřili v konec, žijí ti, kteří věří v budoucnost. A ona, navzdory bezvýchodnosti, prohlašuje, zničující myšlenku konce světa: ‚Ale teď se nevyplní, ať se tvá myšlenka utká s mou. Jsem - člověk. Anastasia. A jsem silnější.' A ještě říká: ‚Všechno zlo světa, odlož

svou práci, vrhni se na mě a střetni se se mnou, zkus to.' A ještě: „Za jeden okamžik zničím svým paprskem tmou odvěkých postulátů.' Sama vyšla do boje s nesčetnými zástupy. S miliony těch, kdo modelují záhubu všeho lidstva, vyšla. A při tom nás do boje nezavléká. Pouze chce, abychom byli šťastní, proto také ve své modlitbě k Bohu říká:

„Všechny budoucí věky Budou žít ve Tvé touze.

A tak to bude ! Tak to chci !

Jsem dcera Tvá, Můj Otče, všude přítomný.'

A svého dosáhne. Její filozofie je neobyčejně silná. A nadcházející věky budou žít v Boží touze, v překrásných rajských zahradách. A nikoho neodvrátí vzpomínkou na sebe. Nebudou se jí stavět pomníky a nebude se na ni vzpomínat, když všichni pochopí, v čem je lidská podstata. Lidé se budou opájet božským stavem, nevzpomenou na ni. Ale v různých zahradách budou kvést květiny a mezi nimi - jedna překrásná květina jménem Anastasia.

Jsem starý, ale chci i dnes být jejím řadovým vojákem. Říkáte, Vladimíre, že filozofie jsou pouze slova. Ale tato slova, pronesená někde daleko v tajze, byla s nadšením přijatá mým srdcem a tady jsou konkrétní, materiální činy, nehoří v ohni lidstvo, ale hoří předpovědi záhuby lidstva. Právě proto se vzbouřili a zaútočili přívrženci konce. Vzbouřili se ti, kteří na tomto stavěli svou filozofii, vydírali lidi jakoby neodvratitelným koncem světa."

„A copak nikdo před Anastasií nevystupoval proti konci světa ?"

„Byly nesmělé pokusy, a proto nevýznamné. Nikdo si jich ani nevšiml. Nikdo ještě nemluvil tak, jako ona. Lidská srdce nevnímala ještě ničí slova s takovou připraveností a radostí. A ještě nikdy žádná filozofická koncepce tak nepřitahovala lidi. Její ale přitahuje. Vítězí nad tmou odvěkých teorií.

Jak se jí to daří, zatím nemůžeme pochopit. V jejích slovech je i neobvyklý rytmus, i velká logika a možná, že i ještě něco jiného. Možná, že... Ano ! Nepochybně ! Tohle je její věta:... Tvůrce zazářil nějakou novou energií, jež mluví jinak o tom, co vidíme každodenně...' Nepochybně se ve vesmíru objevila nová energie a začínají ji vlastnit stále další a další lidé naší doby. Jde o to, že na rozšiřování významné filozofické koncepce jsou zapotřebí desetiletí, a možná i staletí. A ona pouze za pár let... Ohromné ! Myslel jste si, Vladimíre, že její slova jsou jenom slova. Ale její slova jsou tak silná, že tyto ruce," zvedl jednu ruku, podíval se na ni a dodal: „dokonce mé staré ruce materializují její slova. A hoří „konec světa" v plamenech. A život bude pokračovat. Právě tyto ruce nějak mohou přispět pokračování života. Ruce řadového vojáka Anastasie."

Nikolaj Fjodorovič, přidržující se nábytku, přiblížil ke stolu a vzal do rukou karafu s vodou. Opíraje se jednou rukou o zeď, zamířil k oknu. Pomalu se s námahou dostal k oknu, na kterém stál krásný květináč. Ze země v květináči vyrůstal úplně malinký zelený výhonek.

„Tady, konečně vzešel můj cedřík. A hned ho mé ruce zalijí, napojí, materializují slova, blízká srdci."

Nikolaj Fjodorovič se opřel bokem o parapet, vzal do obou rukou karafu s vodou a pronesl: „Není pro tebe studená ?" Zamyslel se, pak nabral do úst vodu, trochu ji v ústech podržel, opřel se rukama o parapet a slaboučkým pramínkem vypustil vodu z úst do země vedle zeleného výhonku.

Po dobu našeho rozhovoru se Galina nacházela v pracovně. Stále si vymýšlela nějakou práci, aby byla v kabinetu. Buď přinesla čaj, nebo začala utírat prach, při tom stále pro sebe brumlala, komentovala to, co viděla a slyšela. Poslední činy Nikolaje Fjodoroviče komentovala hlasitěji:

„Je to možné, vymýšlet tohleto ? Vždyť všichni dobří lidé se podiví. Je to zapotřebí, na stará kolena začínat takové trampoty ? Na vozíku jezdit nechce, staré nožičky trápí, nutí je, nemocné, chodit. Proč se jen těm lidem nechce žít ? V domě je teplo, všeho dostatek, ale jim stále něco chybí, stále jim něco nestačí.“

Vzpomněl jsem si, jak mě Galina prosila, bojíc se o zdraví Nikolaje Fjodoroviče, abych ho varoval, jenže teď jsem nechápal, před čím, a zeptal jsem se:

„Co jste vymyslel, Nikolaji Fjodoroviči ?“

S chvěním, ale jistě pronesl:

„Mám na vás velkou prosbu, Vladimíre. Jenom prosím, prokažte úctu starému člověku.“

„Mluvte, jestli to bude v mých silách, vaši prosbu splním.“

„Slyšel jsem, že plánujete shromáždit lidi přející si začít budování ekologické osady. Chcete pro ně zaopatřit hektar půdy pro zřízení rodového statku.“

„Ano, je to tak. Fond již napsal žádosti a odevzdal je na úřady několika krajů. Ale zatím otázka o přidělení půdy není vyřešena. Dávají malé přiděly pro několik rodin, ale je třeba minimum 150 hektarů vcelku, jinak nelze vybudovat infrastrukturu.“

„Půdu, Vladimíre, přidělí. Určitě přidělí.“

„Bylo by dobře. A v čem spočívá vaše prosba ?“

„Když začnou přidělovat půdu pro rodové statky a budou ji nepochybně přidělovat v každém regionu Ruska, prosím vás, Vladimíre, neodmítejte starého člověka. Přijměte i mě do společenství těchto lidí. Také chci před smrtí vytvořit svůj kousek vlasti.“

Nikolaj Fjodorovič se vzrušil a začal mluvit s nadšením a rychle:

„Vytvořit pro sebe. Pro své děti a vnuky. Tuhle v květináči pěstuji cedřík, abych vlastníma rukama zasadil sazeničku na kousíčku své vlasti. Nebudu lidem na obtíž. Na svém hektaru všechno zařídím sám, založím zahradu, vysadím živý plot. Dokážu pomoci sousedům. Mám nějaké úspory, dodnes mi přicházejí honoráře za různé články. Synové... Ti mi nikdy neodpírali materiální pomoc. Postavím si tam nevelký domeček i sousedům poskytnu finanční prostředky na budování.“

„Bylo třeba, aby se to stalo ?“ ještě hlasitěji než předtím začala mluvit Galina. „Ten člověk vůbec nemyslí. Jak lze vysazovat zahradu, když nohy nechodí. A ještě se chystá pomáhat sousedům. Oh, kdyby to slyšeli dobří lidé... Co si pomyslí dobří lidé ? Synové mu postavili takový dům, žij a raduj se, děkuj synům a Bohu. Vlezlo mu to do hlavy. Je to možné, na stará kolena si tohle vymyslet ? Co si mohou o takovém člověku pomyslet dobří lidé ?“

Nikolaj Fjodorovič slyšel slova Galiny, ale nevšímal si jich, nebo dělal, že si jich nevšímá, pokračoval:

„Chápu, Vladimíre, že mé řešení lze ohodnotit jako příliš emocionální, ale není tomu tak. Mé řešení je důsledek dlouhodobých úvah. To pouze navenek

se můj život může jevit překrásný: vila se všemi výhodami, jako zámek, pomocnice v domácnosti, synové zauímají významné místo ve společnosti, ale do seznámení s Anastasií jsem ve skutečnosti byl mrtvý. Ano, Vladimíre, je to tak. Představte si, žiji tady již pátý rok. Většinu času trávím ve své pracovně. A nikomu nejsem potřebný, absolutně na nic nemám vliv. Na mé syny také čeká stejný úděl, i na vnuky. Úděl pociťovat svou smrt ještě za života.

Člověk se, Vladimíre, považuje za mrtvého, jestliže jeho tělo přestane dýchat, ale není tomu tak. Člověk umírá, jakmile přestává být potřebný a nic na něm nezávisí. Sousedé kolem mé vily mají domky prostší, ale nemám mezi nimi své přátele. Synové mě také žádali, abych neříkal své příjmení ani sousedům. Mnoho závistivců kolem se zajímá o to, či je to vila jako zámek. Jestli se dozví - či, budou promílat v tisku: z jakých prostředků byla postavena, A člověk těžko dokáže, že z osobně vydělaných. Proto tady sedím, jako uvězněný, jako zemřelý, sedím ve své pracovně, do prvního patra ani nejdu - nemá to smysl. Bylo vydáno mnoho mých prací na filozofická témata, ale po seznámení s Anastasií... Ted' vám něco povím, Vladimíre, neberte to prosím jako výplod stařecké fantazie, dokážu vám správnost následujícího úsudku. Rozumíte, Vladimíre, právě teď, v tomto okamžiku se koná Boží soud.

„Soud ? Ale kde a jak probíhá ? Proč o tom nikdo neví ?“

„Rozumíte, Vladimíre, po dlouhou dobu jsme si představovali tento soud jako příchod strašlivé bytosti seshora a s hrozivým doprovodem. A že tato nejvyšší bytost bude každému říkat, v čem byl tento člověk bohulibý a v čem - nebyl. Potom tato nejvyšší bytost určí pro každého míru potrestání a pošle odsouzence do pekla nebo do ráje. Takhle primitivně jsme si představovali Boží soud. Ale Bůh není primitivní. Nemůže takhle soudit. Dal člověku věčnou svobodu a jakýkoliv soud -je násilím na osobě, je to připravení o svobodu.“

„Tak proč jste v tom případě řekl, že jakoby se v tomto okamžiku koná Boží soud ?“

„A zopakuji to opět. Boží soud se koná právě teď. A každému je ponecháno soudit sám sebe. Pochopil jsem, co stvořila Anastasia. Její filozofie, síla a logika zrychlují proces. Představte si, Vladimíre, že mnozí jí uvěří a uskuteční ideu překrásných božských osad. A ti, kteří uvěřili, se octnou v rajské zahradě. Ostatní neuvěří a zůstanou tam, kde jsou teď. Všechno na světě je relativní.“

Zatím nemáme tu možnost porovnat svůj život s jiným, myslíme si, že je snesitelný. Ale když vedle bude jiný, když ti, co neuvěřili, pochopí, uvidí sebe v pekle. Někteří sebe považují za šťastné jen proto, že nevědí, do jaké míry jsou nešťastní. Právě teď se koná Boží soud, neobvyklý pro naše chápání.

Tohle není pouze můj objev. Psycholožka z Novosibirska, jež prováděla výzkum reakce různých skupin lidí na Anastasiiny výroky, řekla fakticky totéž. Neznáme se, ale přečetl jsem její závěry a jsou shodné s mými.

Lidé z různých měst cítí a chápou velikost toho, co se děje. Profesor Jerjomkin, jehož básně jsou publikované v lidovém sborníku, také mluví o jevu Anastasie prostřednictvím skvělých básní. Připomenu Vám, Vladimíre, úryvek básně věnované Anastasii:

*„Uviděl jsem v tobě člověka
Možná z konce jiného veka*

*Kde má vnoučata mezi bohyněmi
Budou ztělesněním tvým.'*

Umím tyto řádky nazpaměť. Chci, aby i má vnoučata žila mezi bohyněmi, a proto je chci zabezpečit touto možností, začít pro ně vytvářet kousíček překrásné vlasti. Pro mě není problém koupit půdu, a nejen hektar, ale kdo bude žít kolem mě, to má velký význam. Proto také chci zvelebit půdu v kruhu stejně smýšlejících. Zvelebit pro své vnuky. Některý z nich tam určitě bude chtít žít. I synové budou chtít přijet do překrásné otcovy zahrady, aby si odpočinuli od každodenního shonu. Teď mě navštěvují velmi zřídka, ale na mou zvelebenou zahradu přijedou. Požádám je, aby mě pohřbili na této zahradě. Přijedou synové...

Mluvím o vnucích, o synech, ale nejprve potřebuji vytvořit pro sebe to, co je vlastní lidské podstatě, jinak... Rozumíte, Vladimíre, ... Najednou chci žít, konat. Dokážu to. Jako řadový voják se postavím do útvaru za Anastasii."

„Vždyť i tady lze žít. Proč by se tady klidně nežilo ?" pronesla Galina.

A tentokrát se Nikolaj Fjodorovič rozhodl odpovědět na její slova. Otočil se k ní a řekl:

„Chápu vaše obavy, Galino Nikiforovno. Bojíte se, že ztratíte práci a střechu nad hlavou. Nedělejte si starosti, prosím, pomohu vám vystavět nevelký domek v sousedství, budete mít svůj domek a svoji půdu. Provdáte se, najdete si vám souzeného."

Galina se najednou celá napřímila, hodila na konferenční stůl bílou utěrku, kterou po celou dobu našeho rozhovoru jako by utírala ze stolu prach, opřela ruce o kypré boky, chtěla něco říci, ale nedokázala to, z rozhořčení jí jako by došel dech, potom přece nabrala sílu a tiše pronesla:

„A možná, že si nepřeji žít v sousedství... Domek si mohu postavit sama, až dostanu půdu. Ještě jako děvče jsem pomáhala otci se srubem. I peněz jsem trochu naspořila. A zdejší práce mi není po chuti. Pro koho denně uklízím na patrech ? Nikdo tam nebývá a jako hlupák uklízím. Nepřeji si žít v sousedství, jestli sousedé nejsou rozumní."

Galina se najednou prudce otočila a rychle šla do svého pokoje. Vbrzku se ale dveře otevřely. Galina držela v rukou dva květináče, v nichž byly vidět stejné zelené výhonky, jako v krásném květináči Nikolaje Fjodoroviče. Přiblížila se k oknu a postavila své květináče na parapet vedle jeho. Potom se vrátila do svého pokoje a vynesla velký koš naplněný množstvím malinkých hadrových uzlíků. Postavila koš u nohou Nikolaje Fjodoroviče a řekla:

„Jsou to semena. Opravdová, protože jsem je sbírala po celé léto a podzim v lese. Z různých pravých bylinek, léčivých. A ty, co se vysévají na polích, pro prodej v lékárnách, takovou sílu nemají. Když je svou rukou rozhodíte na své zemi, budou zdravé a zmnoží vaši sílu. I když budou růst. i když z nich budete pít odvar. A cedříku samotnému se bude stýskat, je třeba, aby nebyl sám, tady jsou jeho kamarádi a bratři," ukázala Galina na okno, kde již stály tři květináče s výhonky, pomalu šla k východu a za chůze dodala: „Mějte se, filozofové. Možná, že znáte filozofii smrti. Ale filozofii života se ještě musíte učit."

Ze všeho bylo vidět, že Galinu něco silně urazilo a že odcházela navždy. Nikolaj Fjodorovič udělal krok za ní a zakymácel se. Protože udělal krok, aniž by se

za něco držel. Zakymácel se a pokusil se opřít rukou o opěradlo židle, ale ta spadla. Nikolaj Fjodorovič zavrával, rozhodiv ruce do stran. Vstal jsem, abych ho přidržel, ale zpozdil jsem se. Galina, která již byla u východu z pokoje, se rychle otočila kvůli hluku padající židle, uviděla vrávorajícího Nikolaje Fjodoroviče a bleskurychle se octla vedle něho. Svými silnými rukama stihla obejmout staříka sesouvajícího se na podlomených nohou a držela, tisknouc ho ke své bujné hrudi. Potom uvolnila jednu ruku, podložila ji pod nohy Nikolaje Fjodoroviče a odnesla ho, jako dítě, k pojízdnému křeslu, usadila ho na něj, vzala deku a začala mu zabalovat nohy, při tom pronášela:

„No, jakéhopak chabého vojáka má Anastasia. Ani ne voják, ale pouze branec.“

Nikolaj Fjodorovič položil svou ruku na ruku Galiny a pozorně se dívaje na ženu se sklopenými očima, jež seděla u jeho nohou, v řeči přešel na „ty“:

„Promiň mi Galino. Myslel jsem si, že se vysmíváš mému úsilí, ale ty...“

„Já že se směji ? Copak jsem úplně bez rozumu ?“ rychle promluvila Galina. „Vždyť já každý večer myslím pouze na své tajné přání. Jak zaseji bylinky - opravdové, léčivé, přemýšlím, jak je dám napít sokolu milovanému, jak se mu vrátí síla. Uvařím pravé šči z čerstvého, které nevoní všelijakou chemií. Dám mu napít čerstvě nadojené mléko, ne odstředěné, a když můj milovaný nabere mužnou sílu, tak mu možná porodím děťátko. Vůbec jsem se nevysmívala. Říkala jsem tohle proto, abych viděla, jak je pevné rozhodnutí, jestli se nezmění na půli cesty.“

„Je pevné, Galino, nezmění se.“

„A když je tomu tak, když je tomu tak, neodháněj mě do sousedství. Nepředpovídej mi jiného souzeného.“

„Neodháněl jsem tě, Galjo. Jenom jsem nepředpokládal, že bys souhlasila být vedle mě, když by to nebylo v přepychově zařízené vile. Mám radost z tvého přání, Galjo. Jsem ti za ně moc vděčný. Nepředpokládal jsem...“

„A co se tady nedá předpokládat ? Jakápak ženská pohlédne na jiného, když má tak rozhodnutého vojáka ? Když jsem si přečetla o Anastasii, když jsem to přečetla... I když jsem to četla dlouho, po slabikách, zato jsem hned pochopila. My všechny, ženské, teď musíme být jako Anastasia. Proto jsem se rozhodla být pro tebe trochu něco jako Anastasia. My, všechny ženské, musíme alespoň trochu být jako Anastasia. Zatím nemá vojáky, pouze nezmužnělé brance. My, ženské, je posílíme a opět postavíme na nohy.“

„Děkuji ti, Galino. Takže vy jste, Galino Nikiforovno, četla... A po večerech jste si uvědomovala smysl...“

„Četla. Přečetla jsem si všechny knížky o Anastasii a po večerech jsem přemýšlela. Jenom se teď není třeba obracet na mě jako na cizí. Dávno jsem chtěla poprosit. Radši budu Galja.“

„Dobře, Galjo, jak zajímavě jste to řekla, když jste se urazila, ano, jak zajímavě: ‚Filozofii smrti znáte, ale filozofii života se ještě musíte učit.‘ Jak objemná definice dvou protikladných filozofických směrů. Velmi přesná definice: filozofie smrti, filozofie života. Úžasné ! Anastasia - to je filozofie života. Ano ! Samozřejmě, že je to tak, úžasné !“

Nikolaj Fjodorovič nadšeně se vzrušením a něžností pohladil ruku Galiny a dodal:

„Jste filozof, Galino, a já jsem to ani nepředpokládal.“

Potom začal mluvit ke mně:

„Nepochybně, ještě si máme mnohé uvědomit i z filozofického hlediska, i pomocí ezoterických definicí. Snažím se hodnotit Anastasii jako člověka, člověka, jakým máme být my všichni. Ale tomu, abychom ji plně vnímali jako nám podobného člověka, překážejí některé její nevysvětlitelné schopnosti.“

Vy jste, Vladimíre, popsal epizodu, ve které na dálku zachraňuje lidi před mučením. Zachránila je, ale sama, pamatujete se, sama ztratila vědomí, zbledla a kolem ní zbledla zelená tráva. Co je to za mechanismus? Proč i ona i tráva kolem zbledly? S ničím podobným jsem se nikdy nesetkal, i když jsem se pokoušel mluvit s ezoteriky. Ani filozofové, ani fyzici, ani ezoterici podobný jev neznají.“

„Jak to neznají,“ skočila do rozhovoru Galina sedící na podlaze u profesorových nohou, „nad čím se tady zamýšlet, když je jim třeba vyškrábat oči,“

„Komu vyškrábat, Galino? Copak i ohledně tohoto fenoménu máte své mínění?“ udiveně se zeptal Nikolaj Fjodorovič, oslovuje Galinu.

A ona ihned pohotově prohlásila:

„Vždyť je to všem jasné jako Boží den. Když na nějakého člověka útočí nečisté síly, s nějakou špatnou zprávou, výhružkami nebo zlobou, člověk bledne. Bledne, ano. Bledne tehdy, když tuto zlobu neoddrží, ale spaluje v sobě, trápí se, spaluje v sobě a bledne. V životě je hodně takových příkladů. A Anastasia toto zlo v sobě spaluje a travička bledne, protože se snaží pomoci. A podle mě je třeba každé nečisté síle vyškrábat oči.“

„To je ale, skutečně. Mnozí lidé blednou,“ udiveně pronesl Nikolaj Fjodorovič, pozorně se dívaje na Galinu a dodal: „a máte pravdu, člověk bledne, když neoddrží nepříjemnosti, ale snaží se je v sobě přežít. Spaluje to v sobě, jak se zdá. Správně! Jak je to ve skutečnosti jednoduché. Anastasia spaluje v sobě energii nasměrovanou agresory adresně k ní. Pokud by ji odrazila, v prostoru neubude a dostane se ještě k někomu. Anastasia nechce, aby šla k někomu. A bude na ni mnoho nasměrováno. Mnoho, nastřádané po staletí a také teď produkované stoupenci filozofie smrti. Kdo může vydržet podobný nátlak? Kdo? Vydrž to, Anastasie. Vydrž to, velký bojovníku.“

„A také vydrží. My jí teď pomůžeme. Když jsem v tržnici začala rozdávat knížky, ženské, které si je přečetly, se teď začaly shromažďovat na rohu. Také jsem jim dala cedrová semínka. Zasadily je. A také jsem jim pověřila o léčivých bylinkách. Ženské říkají: „Je třeba něco dělat. Samozřejmě, že chlapy bít nebudeme, jak to navrhovala jedna na tom rohu... Ale rozmyslíme si, s kým budeme mít dítě.““

„Tak jak je to, Galino?“ podivil se Nikolaj Fjodorovič. „Vy již máte i svou stranickou buňku?“

„Ale ne. Jakápak buňka? My si jenom trochu postojíme na rohu a popovídáme si o životě.“

„A proč jste se chystaly mlátit chlapy? Jakými argumenty jste se řídily?“

„Jak to jakými? Co jsou zač? Nutí nás rodit dítě, my rodíme, ale hnízdo pro naše ptáčata není. A když nemůžeš udělat hnízdo, proč chceš dítě? Která ženská bude spokojená s chlapem, když se před jejíma očima dítě trápí jako bludná

duše. Již dvakrát za námi přišla učitelka. Říká, že jim v tom překáží nějaký psychický faktor, aby uvěřili v sebe, stále čekají na kredit nějakého fondu ze zámoří. Říká, že je to syndrom. Nevíra v sebe. Tento psychický syndrom vymýšlí různé příčiny, jen aby se nestavělo hnízdo.

A ještě učitelka vyprávěla ženským, že tento úvěr za několik roků bude třeba vrátet. Možná za dvacet, možná za třicet, to si nepamatuji. Pamatuji si pouze to, že bude třeba vrátit trochu víc, než nám dají. Tak copak to vychází, že dnešní chlap začal prodávat své děti ?"

„Proč takové přirovnání, Galino ?"

„No, jak to - proč ? Dnes chlapi zhloupli, půjčují si peníze. A kdo tyto peníze bude muset vrátet ? Děcka, která jsou teď úplně malinká, budou muset vrátet půjčku. Ano, děcka, která se ještě nenarodila. A k tomu se bude muset vrátet trochu víc, než dostaneme. Když ženské tuto situaci pochopily, začaly bojovat za svá děcka. Chtěly jim dát přes hubu. A já jsem si pomyslela, že nemáme čekat na pomoc odněkud, je na čase, abychom jim, chudáčkům, samy pomohly. Já, když jsem jednou ochutnala salám ze zámoří, srdce se mi zalilo slzami a tak silně se mi zachtělo poslat kus ukrajinské slaniny a domácí klobásu tomu, kdo dělal tento salám. Bože můj milostivý ! Už si lidé v těchto zemích ani nepředstavují, jak má chutnat klobása. U takových to si nelze brát úvěr, budou to špatné peníze, nebude z nich žádný užitek, pouze samá škoda. A mlátit, vždyť říkám, to pouze jedna navrhovala seřezat chlapy, ženské s tím nesouhlasily. A proč souhlasit ? Takhle by mohli přijít i o poslední kousek rozumu. I bez toho si ženské povídají, jak blbý život zařídili jejich chlapi. A já se chlubím, říkám: můj už přišel k rozumu. Hnízdo se rozhodl urobiť."

„Tvůj ? Kdo to je ?"

„Jak to, kdo ? Vždyť jsem jim vyprávěla o tobě. Jak pěstuješ cedřík, jak jsi mě požádal, abych přivezla rýsovací prkno a velké pravítko. No, tohle, na stojanu," Galina ukázala na kreslicí prkno se zařízením stojící u psacího stolu, „vyprávěla jsem jim, jak ses mě ptal, které stromy je nejlepší zasadit kolem hektaru, kreslil jsi na stole na papírech krásnou osadu, kde budou žít dobří lidé. Nestačilo ti místo, tak jsi mě požádal, abych ti přivezla velké listy, prkno a pravítko. Když jsem o tom pověděla ženským, všechny společně jsme šly vybírat prkno. Vybraly jsme to největší a nejlepší - drahé. Ženské říkaly: ‚Nešetři, Galino.‘ Pomáhaly mi a v očích měly závist. Závidí, potvůrky, že se mé dítě narodí v krásné zahradě, na rodové půdě a mezi dobrými lidmi. A já se na ně nezlobím za jejich závistivé oči, chci štěstí pro všechny. Složily se mi na fotoaparát a poprosily, abych vyfotografovala nakreslené. Vzala jsem fotoaparát, objasnily mi, kde mám zmáčknout tlačítko a do jakého okénka se mám dívat. Jenomže já jsem si stále netroufala poprosit tě o svolení a tlačítko jsem nemačkala."

„A udělala jste to správně, Galino, že jste nepořídila snímek projektu bez svolení. Až to ukončím, tak ho možná i zveřejním, jako jednu z variant budoucí osady."

„Vždyť to tak rychle neukončíš a ženské již nemohou vydržet, aby se alespoň jedním okem nemrkly na krásnou budoucnost. Povedl se ti krásný obraz na velkém archu."

„Proč si myslíš, že to rychle neukončím ? Všechno je skoro hotové k publikování, i kresby, i barevný nákres."

„Vždyť ti říkám, že se ti povedl krásný obraz. Jenomže ho nelze publikovat, aby to tak dělali lidé, ženským, s kterými se scházím, ho lze ukázat. Vysvětlím jim, že je trochu nesprávný.“

Nikolaj Fjodorovič se rychle přisunul ke kreslicímu prknu se zařízením a já jsem se přiblížil k němu. Bylo tam nakresleno barevné schéma několika pozemků budoucí osady. Na kresbě byly domky, zahrady a živý plot z různých stromů, a rybníčky... Celkově všechno bylo rozmístěné skvěle a krásně.

„Kdepak jsi uviděla chybu nebo nepřesnost?“ zeptal se Nikolaj Fjodorovič Galiny stojící vedle.

„Nenakreslil jsi na obraze slunce. A kdybys ho nakreslil, musel bys kreslit i stín. A kdybys nakreslil stín, pochopil bys, že nelze ze strany východu slunce sázet vysoké stromy, protože budou stínit záhonky. Je třeba přesadit je na jinou stranu.“

„Ano? Je to možné... Mohla jsi to říci dříve. Ale já jsem to zatím rozmístil pouze schematicky... Takže ty, Galino, se chystáš porodit dítě?“

„A jak jinak. Ty zatím dělej svou rozcvičku, a když si stoupneš na rodnou půdu, vyjdeš ze svých katakomb, když tě nakrmím tím, co vyroste na rodné zemi, napojím léčivým odvarem, až přijde jaro, uvidíš, jak všechno na rodné zemi ožije, rozkvetne, pocítíš svou sílu. Tehdy i porodím.“

Galina si opět sedla na koberec u nohou Nikolaje Fjodoroviče, položila své dlaně na ruku starého profesora filozofie, ležící na opěradle křesla. I když nebyla nejmladší, ale zdravá, silná a s kyprým tělem, zdála se být dokonce něžná a krásná. Jejich rozhovor se stával stále laskavější, jako by se nořili do nějaké filozofie života a já jsem stál v nějakém nepochopení, jako nadbytečný, proto jsem se vklínil do rozhovoru:

„Musím jet, Nikolaji Fjodoroviči. Musím už jet, jinak nestihnu letadlo.“

„Tak já hned nachystám pirožky a zavařeninu,“ zvedla se Galina, „a rychle tě odvezu.“

Nikolaj Fjodorovič pomalu vstal z křesla, jednou rukou se opřel o stůl, druhou natáhl k rozloučení. Stisk jeho ruky již nebyl stařecký.

„Pozdravujte ode mě Anastasii, Vladimíre. A vyřídte jí, prosím. Určitě u nás zvítězí filozofie života. Děkuji jí.“

„Vyřídím.“

(1 9 .)

KDO ŘÍDÍ NÁHODY

Od okamžiku prvního vydání knihy o Anastasii se objevilo nemálo různých vědeckých článků, charakterizujících jev Anastasie. V mnohých z nich se mluvilo o mně. Když jsem o sobě slyšel nebo četl nelichotivé posudky, zpravidla, i když mě to vykolejilo, tak ne nadlouho: na den, dva, no, maximálně na týden. V duchu se pohorším a zapomenu na to... Ale tentokrát...

Jeden z čtenářů mi při setkání v Moskvě předal audiokazetu. Řekl, že je na ní nahrán referát z vědecko-praktické konference vedoucího výzkumné skupiny vědců, zabývajících se studiem jevu Anastasie.

Po několika dnech jsem si audionahrávku poslechl. To, co jsem uslyšel, bylo bezprecedentní. Potom, co jsem pochopil uslyšené, mě to nejenže vyhodilo z kolejí, ale zdálo se mi, že mě zničilo navždy. Zničilo v první řadě před sebou samým. Před poslechem kazety jsem se chystal do tajgy k Anastasii a ke svému synovi, ale potom, co jsem si ji poslechl, jsem na Sibiř nejel. Uvedu tady to, o čem se mluvilo na audiokazetě, trochu zkráceně.

„Vážení kolegové, předložím vám některé úsudky a závěry, ke kterým došla skupina vědeckých spolupracovníků, v jejichž čele jsem byl, na základě více než tříletých výzkumů jevu pod dohodnutým názvem „Anastasia“.

Ve svém referátu budu používat jméno „Anastasia“ nejen pro lakoničnost vyjadřování, ale i proto, že jev, který prozkoumáváme, se sám představil pod tímto jménem. Přitom do budoucna nevylučuji možnost dát mu přesnější a typičtější vědeckou definici. Udělat to dnes je obtížné, poněvadž podle mého přesvědčení jsme přišli do kontaktu s „něčím“, vycházejícím za meze tradičních vědeckých směrů, a možná i současné vědy celkově. Předem jsme určili tři směry výzkumu: věrohodnost výkladu událostí v knihách autora V. Megreho, samotné knihy V. Megreho a reakce společnosti na knihy V. Megreho.

Po půlroce bylo jasné, že věrohodnost nebo nevěrohodnost událostí, představených v knihách, nemají význam. Bouřlivá emocionální reakce většiny čtenářů, kteří přichází do styku s knihami V. Megreho, probíhá nezávisle na pravdivosti popsaných událostí. Reakci společnosti vyvolávají zcela jiné faktory. Avšak doba, již jsme vynaložili, prostředky a intelektuální potenciál nás přece přivedly ještě k jednomu, z mého pohledu zajímavému, závěru: přání jednotlivých lidí, včetně sociologů a vědeckých kruhů, brát v pochybnost existenci Anastasie, jsou ve skutečnosti potřebná pro samotný jev.

Právě zveličování otázky „existuje - neexistuje“ dalo jevu možnost bez překážek proniknout do všech vrstev naší společnosti. Popírání existence Anastasie ve skutečnosti neutralizuje odpor proti jejím zámyslům. Jestliže neexistuje, tak, podle toho, není ani objekt výzkumů, není čemu odporovat. Avšak společenská reakce na Anastasiina prohlášení svědčí o nutnosti výzkumů, určení její významnosti a intelektuálních možností.

Co se týká věrohodnosti událostí předložených v knihách, je možno konstatovat následující:

Vykládaje události, autor nejenže se představuje pod vlastním jménem, ale také nešetří lidi, jež ho obklopují v okamžiku popsaných událostí. Nemění jejich stávající jména, místa činů a nevzhlednost některých situací. Tak, například, se úplně potvrdila epizoda popsaná v první knize, ve které V. Megre za přítomnosti kapitána lodi flirtoval s vesnickými děvčaty, jež přišla na loď v době jedné z plaveb. Členové posádky lodi potvrzují, že se skutečně téhož večera objevila klidná a mlčenlivá mladá žena, zavinutá do šátku. V. Megre ukazoval této ženě loď, potom se s ní vzdálil. Z knihy se dovídáme, že tohle bylo první objevení sibiřské poustevnice Anastasie na velitelské lodi V. Megreho. První setkání podnikatele Vladimíra Megreho a sibiřské poustevnice Anastasie, jejich první dialog.

Údaje svědků a dokumenty potvrzují chronologii mnohých událostí popsaných v knize. Mimo to se rýsují i více neobvyklé situace, jež úmyslně nebo z nějakého jiného důvodu V. Megre vynechává. Zvláštní pozornost zasluhuje,

například, fakt pobývání V. Megreho v nemocnici města Novosibirsk, chorobopis zaznamenaný v kartě, rozbor, vleklá nemoc a náhlé zlepšení zdraví.

Zjistili jsme, že uzdravení nastoupilo ihned po lékařské aplikaci cedrového oleje, který přinesla do nemocnice neznámá žena ?!

Neskrývám, že uchvácení hledáním věrohodnosti událostí popsaných v knize, máme možnost používat i služby kriminalistiky, mohli bychom potvrdit nebo vyvrátit mnohé. Ale byli jsme zastaveni faktem, že se v naší společnosti objevila bouřlivá a neobvyklá reakce na knihy V. Megreho, přesněji na Anastasiiny výroky vyložené v nich. Pro většinu nebyly důležité podrobnosti intimních vztahů Megreho, lidi vzrušovaly Anastasiiny monology.

Již první výzkumy dané reakce, tím spíše její dnešní projev, věrohodně ukazují: „něco“, co sebe nazývá Anastasia, zjevně působí na dnešní společnost.

Oblast vlivu se stále zvětšuje i v současné době. A my se musíme zachovat pozorněji k závěrům, byť by se nám zdály nepravděpodobné, pokusit se je pochopit a prozkoumat. Jev „Anastasia“ podle všeho vlastní sílu nebo možnost, jež naše vědomí a rozum nejsou schopny úplně pochopit.

V kapitole „Přes úsek času temných sil“, publikované v první knize V. Megreho, jev předpovídá nejen objevení knihy, ale i jak, prostřednictvím čeho ovládne rozum a vědomí lidí. Ve svém monologu Anastasia tvrdí, že z různých časů sebrala nejlepší spojení zvuků, jež se nachází ve vesmíru, a ony budou pozitivně působit na lidi. Tvrdí, že je to jednoduchý proces: „Jak vidíš, je to pouze překlad spojení znaků z hlubin věčnosti a nekonečna vesmíru, přesný podle smyslu, významu a cíle.“

Všichni členové naší skupiny přišli k jedinému názoru: daný výrok je výmysl. Náš názor se zakládá na, jak jsme se domnívali, následujícím logickém a nesporném úsudku. I kdyby v knize existovala nějaká neobvyklá spojení, nemohla by působit na čtenáře, jelikož neexistuje nástroj je reprodukuje. Kniha nemůže vydávat zvuky a tedy - donést k našemu sluchu „zvuky vesmíru“, jakoby sebrané Anastasií.

Avšak později Anastasií byla dána následující odpověď: „Ano, kniha nezní. Slouží jako notový list. Čtené zvuky člověk mimovolně vyslovuje uvnitř sebe. Takovým způsobem spojení schovaná v textu zní v jeho duši v nezkreslené, původní podobě. Nesou i pravdu, i vyléčení. To, co zní v duši, není schopen vytvořit žádný umělý nástroj. Ve své třetí knize „Prostor Lásky“ V. Megre uvádí tento dialog Anastasie s vědci. Ale z neznámých důvodů ho předkládá ve zkrácené formě. Nebo, jestli vezmeme v úvahu, že se na objevení knih se podílí i sám jev, tak je možné, že právě on záměrně vynechává pokračování své odpovědi vědcům. Proč? Možná proto, aby nevěřící zůstali ve stavu nečinnosti? Ale je skutečností, že důkazy neuvěřitelného prohlášení Anastasie existují. Uvedu zde pokračování dialogu Anastasie s vědci. Na tvrzení oponenta:

„Nikde a nikdy nebyl zaznamenán fakt sloučení nějakých zvuků uvnitř člověka, cizích orgánům řeči.“

Zazněla následující Anastasiina odpověď:

„Byl zaznamenán. Mohu uvést příklad.“

„Ale tento příklad musí být známý mnohým lidem.“

„Dobře. Ludvík van Beethoven.“

„A co říká toto jméno?“

„„Óda na radost“ - tak se jmenuje devátá symfonie Ludvíka van Beethovena. Je napsána pro symfonický orchestr a velký sbor.“

„Připustíme, jak ale toto může potvrdit vaše tvrzení o vzniku zvuku uvnitř čtenáře? Tyto zvuky nikdo neslyší.“

„Zvuky, vznikající uvnitř toho, kdo čte knihu, slyší pouze sám čtoucí.“

„Tak vidíte?! Pouze sám. Tedy důkazy nejsou. A váš příklad s Beethovenovou je nepřesvědčivý.“

„Ludvík van Beethoven, jenž napsal devátou symfonii „Óda na radost“, byl hluchý...“ odpověděla Anastasia.

Životopis Beethovena tento fakt potvrzuje. Mimo to se hluchý skladatel postavil u dirigentského pultu při premiéře své symfonie.

Po seznámení s daným historickým faktem následující Anastasiin výrok již nevyvolával pochybnosti: „Každé vyslovené písmeno nebo spojení písmen jakéhokoliv textu se mohou proměňovat ve zvuky. Jakoukoliv textovou stránku lze přirovnat k notové stránce. Otázkou je pouze to, kdo a jak dokáže rozmístit písmena-noty. Jestli vytvoří velkou symfonii nebo zvukový chaos. A ještě je otázkou - zda všichni mají dostatečně dokonalý nástroj schopný uvnitř sebe vytvářet úplnou instrumentaci.“

Posléze badatelé naší skupiny došli k závěru: „Anastasiiny výroky ohledně součástí tvořících výbuch, způsobu pohybu pomocí vytváření vakua, očisty vzduchu, agrotechnických postupů, významu cedrového oleje při léčení mnohých nemocí, ohledně energie produkované lidskou myslí a mnohé další si zasluhují největší pozornost vědeckých kruhů.“

Činíc takový závěr, naše skupina si nedělá nárok na prvenství vynálezu. Současně, nebo trochu dříve než my, ho udělali novosibirští vědci. O tomto svědčí projev vedoucího sdružení novosibírských vědců - Speranského. Ve zveřejněné práci novosibírské psycholožky Zutikové pod názvem „Je lepší uvěřit“ je na základě jí provedeného sociologického výzkumu udělán následující závěr:

„Vztah k samotné Anastasii nezáleží na přítomnosti nebo na nepřítomnosti vysokoškolských diplomů a vědeckých hodností, ale silně záleží na charakteru člověka, na jeho prioritě hodnot, na uvědomělých nebo neuvědomělých orientacích, to znamená, na osobnosti člověka, na všech jejích tvořících součástech; záleží na tom, zdali tento člověk chce, aby Anastasia byla realitou, nebo nechce; záleží na tom, do jaké míry je otevřeno vědomí člověka, do jaké míry je připraveno přijmout podivuhodné, vycházející za rámce obvyklého. To, co se před námi otvírá (a jak se otvírá), záleží na svéráznosti naší doby a odpovídá úrovni našeho sebeuvědomění.“

Možná, že se mohly výzkumy novosibírských vědců posunout značně dál než naše, ale sibiřské oddělení Akademie věd je nefinancovalo. Naše skupina, jež dostala objednávku, a tedy i určité finanční možnosti, je již dnes schopna s jistotou a průkazně konstatovat tento fakt: naše civilizace se setkala s jevem, jenž se dříve nepodroboval výzkumům, a jako důsledek toho nemá v současné době vědeckou

definici. Výzkumy se mají konat s využitím jak současných vědeckých směrů, v první řadě fyziky a psychologie, tak i ezoteriky. Procesy, jež se dnes konají v naší společnosti pod vlivem jevu „Anastasia“, jsou zjevné a reálné a my nemůžeme, nemáme právo je nechat bez povšimnutí.

Některé události popsané v knihách Vladimíra Megreho vypadají na první pohled jako výmysl a my jsme se snažili o nich pochybovat. Zatímco následující události, jež se stávaly autorovi a nejsou uvedeny v knihách, jsou více neuvěřitelné. Ale toto neuvěřitelné se koná. A my jsme nuceni dělat závěry, kterým sami těžko uvěříme.

Jeden z takových závěrů: Vladimír Megre neexistuje. Studium jeho životopisu pro objasnění toho, co se koná, je nesmyslný.

Na první pohled neuvěřitelný závěr ve skutečnosti vylučuje a objasňuje celou řadu neuvěřitelností, a to: jakým způsobem obyčejný sibiřský podnikatel najednou dokázal napsat knihu, a teď již ne jednu, a tyto knihy se staly jedněmi z nejpopulárnějších v Rusku? Verze uváděné v tisku se při důkladnějším zkoumání stávají neopodstatněné: „Podnikatel, jenž přišel na mizinu, se rozhodl vylepšit svou situaci literární činností.“ Ale podnikatelů, kteří zkrachovali, máme mnoho. Avšak žádný z nich se nestal známým spisovatelem.

„Dokázal vymyslet senzační námět.“ I námět tady nemá co do činění. Ezoterické publikace se každý týden zabývají pouze tím, že publikují senzační materiály o neobvyklých jevech, super léčitelích, létajících talířích a mimozemšťanech - společnost na ně téměř nereaguje. Ale vždyť přípravou těchto materiálů se zabývají profesionální novináři a spisovatelé.

„Megreho knihám byla udělena silná popularizace.“ Všechno je naopak, teď se mnohé publikace snaží dosáhnout popularizace díky knihám V. Megreho. Naprosto přesně jsme zjistili, že se první kniha skutečně prodávala dokonce mimo knihkupectví. Všechny tři knihy V. Megreho byly vydány dokonce ne nakladatelstvím disponujícím prodejní sítí, ale v jedenácté Moskevské tiskárně, která se vůbec nezabývá knižním prodejem. Avšak na knihy Megreho se vytvářely fronty a distributoři platili peníze předem.

Podle mínění řady knihkupců se Megreho knihy šířily v rozporu s obecně platnými pravidly knižního byznysu a bořily představu odborníků o existující spotřebitelské poptávce.

Tak copak to vychází: z Vladimíra Megreho se najednou z ničeho nic stal génius? Ne najednou. Opakuji, Vladimír Megre - podnikatel, jehož dobře znali na Sibiři, dnes naprosto neexistuje. Důkazy tohoto úsudku lze spatřit ještě v první knize při pozorném přečtení Anastasiiných výroků. Vzpomeňme si na její slova, vztahující se k Vladimírovi:

„Budeš psát tuto knihu, řídit se výhradně city a poslouchat svou duši. Jinak ani nebudeš moci, neboť neovládaš techniku psaní, ale s city je možné všechno. Tyto city již jsou v tobě. I mé, i tvé.“

Všimněte si posledních Anastasiiných slov: „Tyto city jsou již v tobě. I mé, i tvé.“ Takže k smyslovému vnímání světa Vladimíra Megreho se dodalo smyslové vnímání světa Anastasie. Nebudeme zkoumat jak a díky čemu je dosaženo dodání. Přijmeme jej jako fakt, z něhož následuje další logický závěr: jestli se k jedné dané veličině přidává druhá, souhrnem dvou veličin se vytvoří třetí samostatná veličina.

Tedy za datum narození nynějšího Megreho nelze považovat datum zaznamenaný v oficiálních dokumentech o jeho narození. Více opodstatněným bude datum kolem roku 1994, v době setkání V. Megreho s Anastasií.

Nové individuum, navenek odpovídající vzhledu předchozího Megreho, přece není schopno zakrýt zarážející odlišnosti, k nimž patří schopnost literární činnosti, schopnost v průběhu dlouhé doby - pěti a více hodin - udržovat pozornost publika, což bylo dvakrát zaznamenáno očitými svědky při jeho výstupech na čtenářské konferenci ve městě Gelendžik Krasnodarského kraje.

Tento fakt se odrazil v řadě centrálních periodických publikací.

Mnozí analytici, novináři zaujatí porovnáváním a zkoumáním událostí spojených s činností Vladimíra Megreho, se snaží pouze z popisů v knihách, s podvědomou nebo otevřenou agresivitou udělat závěr: 'Tohle není možné.'

Vážení kolegové, jsem nakloněn a nebezodůvodně předpokládat, o čemž se budete moci přesvědčit z následujících sdělení, že dané tvrzení není nic jiného, než ochranná reakce organismu těch, jejichž vědomí a rozum nejsou schopny postihnout podstatu konajícího se.

Sám Vladimír Megre, nebo přesněji řečeno část jeho vlastního já, v ještě větší míře není schopná postihnout události spojené s ním. Jednoduše si na ně postupně zvyká, začíná pokládat nejneuvěřitelnější za všední nebo zákonité, což jej také chrání před psychickou nalomeností. Předpokládám, že on, stejně jako mnoho čtenářů, nepřiložil žádný význam Anastasiině větě pronesené již při prvním setkání v tajze. Na námitku Vladimíra Megreho: 'Nebudu se ani pokoušet něco psát,' Anastasia odpověděla: 'Budeš. ONI už zjevně sestavili celý systém okolností, které tě to donutí udělat.'

Tento dialog je uveden již v první knize, ale v následujících knihách Megreho není ani pokus o návrat k otázce: 'Kdopak jsou tito tajemní ONI?' Po získání určité informace se kolegové naší skupiny ještě jednou pozorněji seznámili s dialogy uvedenými v první knize a vybrali zmínky o nějakých „ONI“, rozházené po stránkách. Uvedu vám tyto zmínky slovy Anastasie:

'Kdyby se nepostarali ONI a trochu já, tvá druhá expedice by se neuskutečnila.'

'Chci, aby ses očistil. Proto jsem vymyslela tenkrát cestu po svatých místech a knihu, kterou v budoucnu napíšeš. ONI to přijali a s nimi vždy temné síly bojují, ale v tom nejdůležitějším ne ví těží.'

'Můj plán a uvědomění bylo přesné a reálné a ONI je přijali.'

'Jsou podřízeni pouze Bohu.'

Z Anastasiiných výroků lze udělat závěr - neznámé síly budou vytvářet pro Megreho nějaké životní okolnosti, jež ho donutí konat podle něčího programu. A je-li tomu tak - role osobnosti Megreho se v jeho činech omezuje na nulu, nebo přinejmenším je velmi nepatrná. Jemu se jednoduše všechno podává jako na talíři přes systém jakoby náhodných životních okolností. Právě tím je na osobnosti bývalého Megreho spácháno zjevné násilí.

Rozhodli jsme se, že jestli se nám podaří zjistit některé anomálie v chování Megreho, nebo přesněji řečeno existenci systému okolností tak zvaných náhod, tak jejich existence potvrdí nebo vyvrátí realitu toho, co se stalo v tajze, míru účasti

osobnosti Megreho v odehrávajících se společenských událostech, spojených s vydáním jeho knih, důvěryhodnost existence nějakých sil, schopných vytvářet náhody, působící na osud člověka.

Nejdetailněji, až do jednotlivých nuancí, se nám podařilo seznámit se s chováním Megreho na Kypru v červnu roku 1999 v době, kdy pracoval na čtvrté knize „Stvoření“. Přesněji řečeno se pokoušel pochopit již zapsané Anastasiiny monology o stvoření země a člověka. To, s čím jsme se museli setkat na Kypru, lze charakterizovat jednou krátkou větou: „Co je to?“ Seznámím vás s některými událostmi.

Koncem května roku 1999 přiletěl Vladimír Megre na Kypr letadlem „Transavia“. Nebyl členem turistické skupiny. Neměl na Kypru známé. Neuměl komunikovat žádným z cizích jazyků rozšířených na Kypru. Hostitelé - firma „Leptos“ - ubytovala ruského turistu-jednotlivce ve druhém patře nevelkého hotelu v jednolůžkovém pokoji. Z balkonu pokoje se otvíral pohled na velký bazén, kolem kterého odpočívali a bavili se turisté, většinou z Německa a Anglie. Ruská firma, která zabezpečila cestu Vladimíra Megreho, sdělila manažerovi firmy „Leptos“, že Megre je ruský spisovatel. Avšak pro velkou turistickou společnost Kypru, jíž je firma „Leptos“, zvyklá přijímat osobnosti světových jmen, tato informace vůbec nic neznamenal. Pro ně byl Megre obyčejným turistou. Avšak již druhý den pobytu na ostrově nabídl hlavní manažer společnosti, jež dohlížela na ruský turistický trh, že mu ukáže město a čtvrtě, vybudované jejich firmou. Výletu se zúčastnila firemní tlumočnice ruského jazyka. Seznámím vás, vážení kolegové, s rozhovorem, který nám poskytla tlumočnice firmy „Leptos“ Marina Pavlova:

„Doprovázela jsem manažera firmy „Leptos“ Nikose a Megreho. Tlumočila jsem jejich rozhovory. Megre se lišil od mnohých ruských turistů, příjezdějících na Kypr, svou nekompromisností, která hraničila s netaktností. Například, stojíme na kopci. Před námi je překrásný výhled na moře a město Páfos. Nikos říká obvyklou větu: „Podívejte se, jak je kolem překrásná příroda, jak úžasný je to pohled.“ Překládám větu a Megre říká: „Žalostný pohled. Teplo... Moře... A rostlinstvo je úplně chřadnoucí, pouze řídké keřiky. Pro takové podnebí je tohle nepřírozené.“ Nikos začal objasňovat: „Dříve tady byly samé cedrové lesy, ale Římané, když se zmocnili ostrova, stavěli tady své lodě a vykáceli les. A navíc na ostrově málo prší.“ Megre opět prohlašuje: „Římané tady byli před mnoha staletími, za tuto dobu tady mohl vyrůst nový les, ale vy ho ne vysazujete.“ Nikos se snaží objasnit, že na ostrově málo prší a že dokonce pitnou vodu jsou nuceni shromažďovat do speciálních rezervoárů.

Ale Megre ostře odpověděl: „Voda není proto, že nemáte les, vítr zanáší oblaka mimo. Kdyby tu byl les, zpomalil by pohyb nižších vzduchových proudů, tedy i pohyb oblaků nahore. Na ostrově by pršelo častěji. A les, myslím si, se zde nevysazuje proto, že se všechna půda prodává pro stavění.“ Když to řekl, tak se otočil a zmlkl v zádumčivosti, také jsme mlčeli. Pauza byla nějaká tísnivá. Nevěděli jsme, co říci.

Další den, když jsme obědvali v restauraci, na otázku Nikose, co by mohl udělat pro lepší odpočinek Vladimíra, Megre seriózně odpověděl: „Ať se na ostrově více mluví rusky. V restauracích ať se podává normální ryba a ne nějaká plotice. Na pokoji ať je ticho, poblíž - les a nefalešné úsměvy.“

Potom se uskutečnilo setkání Megreho s ředitelem firmy „Leptos“. Jak se mohlo uskutečnit - nechápu. Ředitel se nikdy s turisty nesetkával, dokonce ho osobně neznají ani všichni zaměstnanci firmy. Byla jsem přítomna setkání jako tlumočnice. Ale i na tomto setkání Megre řekl, že firma by měla změnit rozvržení pozemků a budujících se čtvrtí. Každý člověk má mít ne méně než hektar půdy, na kterém by mohl vysazovat stromy a pečovat o ně, tehdy se přemění celý ostrov. Jestli to neudělají, ostrov v nejbližší době přestane být přitažlivý pro turisty a firma „Leptos“ přijde o komerční perspektivu.

Ředitel firmy neodpověděl a s trochou sebevědomí začal vyprávět o legendárních pozoruhodnostech ostrova a o největší z nich - lázni bohyně Afrodity. Na konci vybídl Megreho, aby vyjádřil svou prosbu ohledně zlepšení podmínek jeho pobytu. Ředitel firmy „Leptos“ by dokázal vyhovět přání mnohých západních milionářů, ale to, o co požádal Megre, bylo neočekávané, podobalo se výsměchu nebo žertu. Megre bez úsměvu pronesl: „Potřeboval bych se setkat s vnučkou bohyně Afrodity.“ Pokusila jsem se přeložit tuto větu jako žert, ale nikdo se nezasmál, zaskočení všichni nějakou dobu mlčeli.

Stalo se to, že informace o podivínství turisty z Ruska se dostala k zaměstnancům hotelu, v kterém žil Megre, a oni se mu začali posmívat. V rozhovoru se mnou Nikos řekl, že v chování Megreho jsou očividné elementy nenormálnosti.

Každé ráno jsme s Nikosem přicházeli do hotelu služebně a pokaždé se Nikos s úsměvem ptal recepčního, zdali se nebytovala vnučka bohyně Afrodity. Recepční, pochechtává se, odpovídal, že se zatím nebytovala, ale že pokoj pro ni je vždy připraven.

Megre podle všeho cítil na sobě posměšné pohledy zaměstnanců, když scházel ze svého pokoje večer do baru nebo ráno na snídani, a myslím, že mu nebylo příjemně. Mně, jako Rusce, také nebylo příjemné vidět posměšky vůči mému rodákovi, ale již se nedalo nic dělat.

Ráno v poslední den pobytu Megreho na Kypru jsme s Nikosem jako obvykle zajeli do hotelu. Nikos se chtěl rozloučit s Megrem. Jako vždy se hned přiblížil k recepčnímu se svým již tradičním žertem, ale recepční odpověděl Nikosovi netradičně. Trochu vzrušeně sdělil, že Megre nenocoval ve svém pokoji a teď v hotelu není. Posléze recepční bez úsměvu nebo náznaku žertu seriózně dodal, že v předchozí den večer přijela osobním autem k hotelu vnučka bohyně Afrodity, odvezla Megreho spolu s jeho věcmi, sdělila recepčnímu řecky, aby si nedělali starosti, pokoj použili podle svého uvážení, jelikož Megre se již do hotelu nevrátí. Lístek na zpáteční cestu nerezervovali a Nikosovi vzkázala, že Megreho přiveze na desátou ráno proto, aby se s ním mohl rozloučit. Recepční zopakoval, že vnučka Afrodity mluvila se zaměstnanci hotelu řecky a s Megrem - rusky. Nic nechápající, posadili jsme se s Nikosem do křesel v hale hotelu a mlčky jsme začali čekat do desáté.

Přesně v deset hodin se dveře hotelu rozevřely: uviděli jsme Vladimíra Megreho a vedle něho mladou krásnou slečnu. Viděla jsem ji i dříve. Byla to Ruska, Jelena Fadějevová, bydlela a pracovala na Kypru jako představitelka moskevské cestovní kanceláře. Řekla jsem, že jsem ji poznala, ale to se nestalo hned. Tohoto rána Jelena Fadějevová vypadala neobyčejně krásně. Byla oblečená do lehkých dlouhých šatů, s krásným účesem a šťastným zábleskem v očích. Zaměstnanci hotelu, kteří se nacházeli v hale, si hned všimli urostlé mladé dívky, jdoucí vedle

Megreho. Barmani, pokojské a vrátní ztuhli a zahleděli se na ně. V rozhovoru jsme se s Nikosem dozvěděli, že Megre se rozhodl zůstat na Kypru ještě měsíc. Když Megre pro něco odešel k barovému pultu, na poznámku Nikose, že Megre je velice náročný a že jeho požadavky nedokázal splnit ani on, ani ředitel firmy „Leptos“, Jelena odpověděla: „Splnila jsem všechna jeho přání. Myslím, že se mi povede splnit i jiná, jestli se objeví.“

Nikos se dál vyptával Jeleny, jak mohla za pouhých dvanáct hodin splnit nespílitelné. Jak dokázala udělat to, že na Kypru se objevila Megreho oblíbená ryba ze sibiřských řek, jakým způsobem za dvanáct hodin mohou na Kypru vyrůst cedry a všichni Kypřané najednou začnou chápat rusky mluvícího Megreho? Kde ho dokázala ubytovat tak, aby mu nikdo nepřekážel v osamocení, když si to bude přát?

Jelena odpověděla, že právě všechno potřebné pro Megreho náhodou měla. Ubytovala Vladimíra ve své vile, v tu dobu náhodou prázdné, nedaleko Páfosu, na kraji vesnice Peia, a tam ho nikdo nevyruší. Opatřila mu dopravní prostředek - půjčila speciálně pro něj skútr. Sladkovodní rybu ze Sibiře měla náhodou její známá Alla, ta je také z Ruska, pracuje na Kypru. Cedry rostou na kopci poblíž její vily a dva maličké, sibiřské cedry, přivezl Megre s sebou v květináčích a ona je postavila u vchodu do vily. Jazykové problémy Megre teď také nemá, jelikož ve všech podnicích, obchodech a restauracích jsou telefony a ona vždy má zapnutý mobil, takže v případě potřeby pro něj může přeložit všechno, co Megre bude chtít někomu sdělit.

Když Jelena a Vladimír za upřených pohledů přítomných šli k východu, připomněla jsem Nikosovi, že se zapomněl zeptat, jakým způsobem Jelena dokáže splnit prosbu Megreho ohledně vnučky bohyně Afrodity? Nikos se na mě udiveně podíval a odpověděl: „Jestli tato ruská dívka není živým vtělením Afrodity nebo její vnučka, tak určitě duch Afrodity je v ní teď přítomný.“

Vážení kolegové, po seznámení s výše uvedenými událostmi ze života Vladimíra Megreho v období jeho návštěvy Kypru, sama od sebe vznikla otázka: je náhodný řetězec náhod, jež ihned splnily všechny dřívější požadavky Megreho, nebo někdo - Anastasia, tajemní ONI, o kterých se zmiňuje - vytváří tyto náhody? Všimněte si, jakmile se lidé obklopující Megreho v hotelu podivili tomu, co se stalo, nastala situace, při které Megre byl odstraněn ze zorného pole lidí, kteří ho pozorovali. Přestěhoval se do vily Jeleny Fadějevové. Čímž pro okolí neobyčejný řetězec náhod skončil. Ale pro nás bylo zajímavé, zdali skončil ve skutečnosti, a tak jsme si co nejpodrobněji vybavili následující události. Udělali jsme to i za pomoci vyprávění jak známých Jeleny Fadějevové, tak i bezprostředně samotné Jeleny. A co se stalo? Ukázalo se, že řetězec neobyčejných náhod nejenže neskončil, ale stal se ještě tajemnějším. Předložím pouze některé jednotlivé části.

Takže V. Megre žije osamoceně v malinké útulné vile Jeleny Fadějevové. Nejspíš se snaží pochopit Anastasiiny výroky o Bohu, o stvoření země a člověka, o předurčení člověka. Právě tuto část knihy měl napsanou v té době. Ale sám ne všechno chápal. A kvůli své povaze, dříve než bude vydána kniha, chce někde nebo v něčem najít alespoň nějaká potvrzení neobvyklých Anastasiiných výroků. Čas od času volá Jeleně a prosí ji, aby přijela za ním a odvezla jej někam autem. Dívka pokaždé neprodleně splní prosbu Megreho. Splní, dokonce i když musí

odložit svou práci, počítaje v to i uvítání turistů příjezdějících z Ruska. Byly dva případy, kdy předala svou práci známým a sama přišla o výdělek.

Kam jezdí Megre ? Zjistili jsme, že mimo míst obvyklých pro turisty navštívil dva kostely, ve kterých, dá se říci, nikdo z příjezdějících nebýval. Klášter, nenavštěvovaný turisty, prázdný zámek v horách Troódos. Několikrát vycházel na horský hřbet poblíž vily Fadějevové. Procházel se sám mezi cedry rostoucími na něm. Jelena na něj čekala u cesty. Také jsme zjistili, že všechny cesty Megreho do kostela a kláštera měly neplánovaný, ale spontánní charakter. Přesněji, byly součástí stejného řetězce náhod. Takhle Jelena Fadějevová vypráví o Megreho noční návštěvě kostela:

„Přijela jsem k Vladimírovi kolem deváté hodiny večer, ihned po jeho telefonátu. Řekl mi, že se chce jednoduše projet městem, nasedl do mého auta a jeli jsme do města Páfos. Tento večer byl Vladimír zádumčivý a skoro nemluvil. Jezdili jsme asi hodinu. Když jsme projížděli kolem množství restaurací na nábreží, nabídla jsem Vladimírovi povečeřet, odmítl to. Na otázku, co by chtěl navštívit, odpověděl: „Potřeboval bych si zajít do nějakého prázdného kostela.“

Otočila jsem auto a z nějakého důvodu jsem velkou rychlostí jela do malinké vísky. Věděla jsem, že je tam málo navštěvovaný kostel. Přijeli jsme přímo ke vchodu, vystoupili z auta. Kolem nebyla živá duše, noční ticho rušil pouze šum moře. Přiblížili jsme se ke vchodu kostela. Ve tmě, pod klikou jsem nahmatala velký klíč trčící ze dveří a otevřela dveře kostela. Vladimír vešel a dlouho stál uprostřed pod kopulí. Zůstávala jsem u vchodu. Potom šel Vladimír do sakristie, odkud vycházejí kněží, a zřejmě tam něco zapálil. Něco tam začalo jasně zářit a v chrámě se udělalo světlo. Chvilí jsem stála a potom šla k autu, za nějakou dobu se objevil Vladimír a odjeli jsme.'

Tady je druhý případ, který nám pověděla Jelena Fadějevová:

„Chtěla jsem Vladimírovi ukázat vzdálenou vísku, aby se seznámil s místním způsobem života. Horská silnice, kterou jsme jeli, měla mnoho různých odboček a já jsem zřejmě omylem někde nesprávně zabočila, protože jsme se nedostali do vísky, ale auto se vbrzku octlo před bránou malinkého kláštera. Vladimír tam okamžitě chtěl vejít a poprosil mě, abych ho následovala kvůli překladu, když bude mluvit s mnichy, ale já jsem řekla, že tam nemohu vkročit. Byla jsem v krátké sukni a s nepokrytou hlavou, a takhle se chodit do kostela a kláštera nesmí. Zůstala jsem u vchodu. Dívala jsem se, jak Vladimír šel klášterním dvorem. Před ním se objevil mladý mnich. Zastavili se proti sobě a začali mluvit. Potom se přiblížili ke mně. Uslyšela jsem, jak mnich mluvil s Vladimírem rusky, potom k nim vyšel šedý stařec, opat tohoto kláštera, dlouho spolu seděli na lavičce a o něčem si povídali. Stála jsem s mnichy opodál a neslyšela, o čem se bavili. Potom nás šli opat a mniši vyprovodit. U východu z kláštera se Vladimír zastavil, ostatní se také zastavili. Vladimír se otočil a šel dvorem kláštera do chrámu, nikdo za ním nešel, všichni jsme čekali u vchodu, až vyjde z prázdného klášterního chrámu.'

Takže řetězec náhod pokračuje. Připomenu. V. Megre se snaží pochopit to, co řekla Anastasia o Bohu. A je snad náhoda, že právě v tomto okamžiku, kdy chtěl navštívit prázdný chrám, se vedle něj náhodně octla Jelena Fadějevová, která věděla o takovém chrámu ? Zdali náhodně trčel klíč z dveří prázdného kostela ? Náhodně Jelena sjela z cesty a přivezla Megreho do málo navštěvovaného kláštera ? Náhodně munaproti vychází rusky mluvící mnich ? Jde tady

o řetězec událostí, životních situací, ve skutečnosti jakoby náhod posloupně seřazených, ale vedoucích k nějakému určitému cíli.

Je-li možno potom, co jsme se s nimi seznámili, mluvit o náhodnosti filozofických závěrů v Megreho knihách ? Možná, že v jednom z chrámů, kde, jak teď víme, Megre stál sám pod kopulí, se v něm utvrdila slova Boha, posléze uvedená ve čtvrté knize „Stvoření“.

Nejednou jsme se snažili znovu a znovu do detailů prozkoumat sled náhod, dějících se s Megrem. Mezi množstvím jiných nás zaujalo i takzvané náhodné setkání Vladimíra Megreho s Jelenou Fadějevovou. Nebudeme hádat, zdali do této mladé dívky vstoupil duch bohyně Afrodity. Ať se podobnými úvahami zabývají ezoterici. Ale pojďme popřemýšlet, proč tato dívka odkládala svou práci a na první vyzvání spěchala za Megrem, vařila mu boršč, vozila ho po Kypru ve svém autě ? Proč, když se potkala s Megrem, najednou se změnila dokonce i zevně ? Proč se najednou Jeleně, jak to tvrdí lidé, kteří ji znají, po setkání s Megrem rozzářily oči ? Je to setkáním se slavnou osobností ? Ale Jelena pracuje jako představitelka cestovní kanceláře pro Moskevskou estrádu a měla možnost komunikovat s většími osobnostmi, než je Vladimír Megre. Peníze ? Ale Megre nemohl mít mnoho peněz, jinak by se nejprve neubytoval v tříhvězdičkovém hotelu. Nabízí se pouze jeden závěr, Jelena se do Megreho zamilovala. A jedna její věta, kterou sdělila své známé, tohle potvrzuje. Na otázku:

„Nezamilovala ses náhodou do tohoto Megreho ?“ Lena odpověděla: „Nevím, mám takový zvláštní pocit... Ale když chtěl...“

Takže se stala ještě jedna neuvěřitelná náhoda. Třiaadvacetiletá dívka, urostlá, sympatická, samostatná a pragmatická, zahrnována pozorností mnohých mužů, se najednou na první pohled zamilovala do devětačtyřicetiletého muže. Souhlasíte, že takové náhody se stávají velice zřídka.

Pokusili jsme se důkladněji, s přesností do minuty, proanalyzovat okamžik setkání Vladimíra Megreho a Jeleny Fadějevové. Mluvili jsme se zaměstnanci restaurace „Maria“, před jejichž očima se odehrával. Rekonstruovali jsme den setkání ze slov Jeleniných známých a jí samotné. V důsledku toho jsme zjistili ještě jednu náhodu, ale jakou ! Díky ní se Jelena mohla zamilovat do Megreho několik minut předtím, než ho uviděla. Náhoda, schopná působit současně jak na vědomí, tak i na podvědomí člověka.

Představte si, Jelena Fadějevová jede lázeňským městem za volantem auta do restaurace „Maria“. Z restaurace jí zavolala známá servírka a požádala, jestli je to možné, aby se stavila v restauraci, protože u stolku sedí nějaký Rus a je nervózní. Na vývěsním štítu byl ruský název, v jídelním lístku - ruské názvy jídel, což slibovalo rusky mluvícího číšníka, ale ten tam nebyl. Jelena to ze začátku odmítla, ale vbrzku se v jejím rozvrhu náhodou objevila krátká přestávka. Usedla za volant svého auta a jela do restaurace, kde u stolku sedí nějaký Rus. Za jízdy si pudruje opálený nos, namátkou bere nějakou kazetu a vkládá ji do radiomagnetofonu. Reprodukory zaplňují auto melodií a slovy v Rusku populární písně. Teď předložím slova tohoto textu a vy, vážení kolegové, si udělejte svůj názor. Tady jsou slova, která zazněla z reproduktorů jejího auta několik minut před setkáním s Megrem sedícím v restauraci:

*Jsem mladý bůh dosti
Možná bez zkušeností
Ale, dívkenko má, mohl bych ti pomoci
A na tvůj život vylít slunce svit.
Času nemáš ani chvilku
V práci přestávka - o ničem
Ale napudruješ svůj nos, na oběd vyjdeš
A za stolkem kavárny se s ním setkáš.
Někam daleko běží vlaky
Letadla z cest uhýbají
Odejde-li, tak navždy
Jednoduše ho nenech odejít.
Pročpak mlčíš najednou
Pohlédni v jeho oči a neboj se:
Tento kruh jsem tolik dlouhých let uzavíral
To já na setkání s tebou jsem ho přivedl.*

A ona, nebo někdo skrze ni ho nenechal odejít. A ona, nebo někdo skrze ni splňoval jeho všechna přání, poskytoval stále novou a novou informaci, utvrzuje filozofické závěry. Vrátil se do Ruska a odevzdal do nakladatelství rukopis své čtvrté knihy „Stvoření“.

Tedy život V. Megreho se skutečně podobá životu hloupého Ivánka z ruských lidových pohádek, pouze s tím rozdílem, že události spojené s Megrem jsou absolutně reálné.

Přesvědčivše se o věrohodnosti existence daného jevu, nemůžeme nepředpokládat existenci nějakých sil, schopných cílevědomě působit na osud jednotlivého člověka. Vznikají otázky - mají tyto síly možnost působit na osud celého lidstva? Do jaké míry byly aktivní tyto síly v minulosti, zdali jejich aktivace neproběhla v našem století? Co je to za síly? Probíhající události nás nutí, abychom se pozorněji zachovali k výrokům Anastasie.

Vážení kolegové, většina členů naší výzkumné skupiny se přiklání k následující verzi: sibiřská poustevnice Anastasia, zatím ponechávajíc ve svých funkcích vlády různých států, fakticky přebírá na sebe řízení celé lidské společnosti. Všimněte si, nezmocňuje se vlády, ale přebírá na sebe řízení.

Po seznámení se s knihami V. Megreho projevila většina čtenářů přání změnit svůj způsob života, čtenářů je již více než milion a jejich počet se neustále zvětšuje, při dosažení kritického počtu jsou schopni zapůsobit na řešení vládních struktur. Ale již teď jsou ve vládních strukturách obdivovatelé závěrů udělaných v knihách.

Tedy naše společnost se stane stejně řízenou, jako je řízen V. Megre. O tom, že V. Megre je substance, plně řízená nějakými silami, doufám, vážení kolegové, teď nemáte žádné pochybnosti. Myslím si, že společnými snahami si musíme udělat jasno, kdo je sibiřská poustevnice Anastasia? Kde se nachází ve skutečnosti? Jaké jsou její schopnosti? Jaké síly jí pomáhají? Kam se snaží přivést naši společnost? Právě na tyto otázky by měla odpovědět současná věda."

Z L O M

Dvakrát jsem si poslechl referát pro mě neznámého člověka, jehož hlas zněl na audiokazetě. Bylo mi úplně jedno, kdo je tento člověk. Ale závěry, které udělal, na mě zapůsobily tak silně, že jsem nejen ztratil přání psát dál, ale i samotný život mi připadal nesmyslný.

Anastasiina koncepce o významnosti člověka, o tom, že každý člověk je milované dítě Boha, že může být šťastný již na zemi, se mi začínala líbit. Je třeba pouze pochopit své předurčení. Uvěřil jsem Anastasii, že je možné změnit k lepšímu náš současný život prostřednictvím změny způsobu života a budováním nových osad. Všechna víra ztroskotala po poslechnutí kazety. Jde o to, že referentem předložená fakta o náhodách, spojených se mnou, které se podle jeho slov stávaly zákonitostí, byla důvěryhodná. Všechno se ve skutečnosti stalo právě takhle, a bylo toho dokonce i víc. To, co jsem věděl já, ale co se nepodařilo zjistit jim.

Všechno právě takhle bylo a to znamenalo, že jsem jednoduše loutka v něčích rukou. Není důležité v čích - Anastasiiných nebo nějakých sil, energií - tohle není důležité. Důležité je, že já jako člověk ve skutečnosti nejsem nic - neexistuji. Existuje mé tělo, někým lehko ovladatelné pomocí seřazených „náhod“. Nevadilo by, kdybych byl řízený pouze já. Ale zcela jistě mohou být manipulováni i jiní lidé, řízení někým seshora, nebo možná někdo seshora řídí celé lidstvo a ono je hračkou pro někoho neviditelného a neuvědomeného naším lidským rozumem.

Nechtělo se mi být loutkou v něčích rukou, ale fakta předložená v referátu nesporně dokazovala: nejsi nic, jsi manipulovaný a je to zřejmé, potvrzuje se to nespornými a tobě dobře známými fakty.

Všechno, co se mi přihodilo na Kypru, nelze považovat za špatné, spíš naopak - za dobré. Ale to není důležité ! Jestli někdo neviditelný vytvořil řetězec překrásných náhod, tak zítra někoho jiného napadne vybudovat jiný a vůbec ne překrásný řetězec náhod. Přitom je člověk jako loutka. A celé lidstvo ? Jak jsem to nepochopil dřív, že si nějaké síly pohrávají s celým lidstvem, jako děti s olověnými vojíčky.

Když Anastasia v taj ze mluvila o Bohu, o stvoření, díky jejím slovům se přede mnou jako by rozhrnula nějaká clona.

Poprvé v životě jsem si představoval Boha ne jako nějakou amorfní, nepochopitelnou bytost nebo starouška sedícího na obláčku, ale jako jedinečnost, schopnou cítit, prožívat, toužit a tvořit. Pocity, vyvolané jejím vyprávěním, byly jasnější a srozumitelnější než všechno, co jsem dříve četl nebo slyšel na toto téma. A ještě. Když mluvila, bylo mi v duši dobře a méně osaměle. Takže On je ! Je srozumitelný a koná. Je dobrý a moudrý. A jako důkaz - Jeho výtvořiny kolem - cedry, tráva, ptáci a zvířata. Tam, v taj ze, na Anastasiině louce jsou všechny nějaké dobré, ne agresivní. A my jsme si tak zvykli na jeho výtvořiny, že je jakoby nevidíme, stále se pokoušíme o Někoho mluvit prostřednictvím něčeho jiného. Prostřednictvím nějakých jakoby tajných učení. A pobíháme po planetě, hledáme tajná místa, hledáme učitele, hledáme učení. No, to je prostě absurdní. Úplná nepřítomnost logiky. Jestliže mluvíme o Bohu jako o našem dobrém Otci, jak můžeme předpokládat, že před svými dětmi bude schovávat něco

dobrého ? Ale On nic neschovává před lidmi, svými dětmi, nic před nimi nezatajuje a vždy se snaží být nablízku. Jakápak síla stojí proti Němu, jaká síla nás omámila do takové míry, že jsme svým způsobem života přivedli celou planetu, Jím darovanou překrásnou Zem, k nebezpečí katastrofy ? Jaká síla si s námi pohrává ?

Večer co večer svítí okna našich mnohopatrových domů. Za každým oknem plynou něčí životy. A kolik jich, těch životů, je v tomto světě skutečně šťastných ? Mluví se o morálce, o lásce a kultuře, každý se snaží vypadat slušně. Ale co ve skutečnosti ? Ve skutečnosti přinejmenším každý druhý chlap navenek slušný potají zahýbá se ženskými. Za zády své rodiny, navenek jakoby slušné. Co je v našem státě jednou z nejvýnosnějších položek ? Vodka a cigarety. Stát se stále stará o monopolizaci jejich prodeje. A kdo pije ? Alkoholici, kteří se válejí u plotu nebo na chodbách domů ? Oni samozřejmě také pijí. Ale nemají tolik prostředků, aby zabezpečili prosperitu stovek továren vyrábějících řeky lihovin. Hlavními konzumenty jsou lidé, navenek slušní a ctihodní.

Udržíme obrovský počet policistů. Vše možných ochranných a pátracích služeb. Na co ? Aby sbírali alkoholiky a výtržníky ? Nesmysl ! Vždyť je s takovým počtem policistů lze posbírat všechny během jednoho dne. Boj se vůbec nevede s nimi, ale s navenek slušnými.

To jsou věci, existuje celá armáda speciálních služeb a nejsou bez práce. To znamená, že existuje celá armáda, která jim vzdoruje. Takže probíhá nepřetržitá válka a my jsme na rozmezí těchto válečných událostí. Financujeme obě proti sobě stojící armády. Snažíme se vylepšit technickou vybavenost jedné strany - našich orgánů chránících právo, ale druhá strana okamžitě zlepšuje svou vybavenost a prostředky na ni bere také od nás. Peníze mají vždy jeden zdroj - lidskou práci.

A válka pokračuje, jenomže na technicky pokročilejší úrovni. A tak to trvá ne jeden rok a ne dva. Trvá to po tisíciletí. A není známo, kde je začátek této války a kdo ji může ukončit. A my jsme uprostřed tohoto boje a nikdo z nás není neutrální, všichni se účastníme. Účastníme se neustálé války. Někdo přímo, někdo ji vědomě, či nevědomě financuje, někdo pro ni vyrábí zbraně. Ale chodíme s maskou slušnosti. Mluvíme o vědě, o technice, o kultuře.

My, intenzivně se vyvíjející rozumná civilizace, s moudrou tváří pronášíme slova o vědecko-technickém pokroku. A pročpak ti z kohoutku teče páchnoucí voda, rozumná civilizace ? Jak jsi dokázala, a navíc s moudrou tváří, dosáhnout toho, že pitnou vodu je třeba kupovat ? A tato voda je každým dnem dražší.

Nechceme ze sebe sundat masky slušnosti. Ale proč ? Proč si tak nevyhnutelně rok od roku komplikujeme svůj život ? Proč tak neodvratně směřujeme do nějaké smrduté jámy ? Směřujeme, ale nechceme to uznat. Proč nikdo nezastaví tento pohyb ?

Máme množství náboženských konfesí. A žádná z nich není schopná zastavit tento pohyb. Možná, že ho úplně zastavit nemůže, ale přece ho trochu přibrzdí ? Jestli ano, tak toto je už sadismus prodlužující dobu mučení. Stále se pokládáme za rozumnou a slušnou civilizaci, ale proč v této rozumné civilizaci u žen mizí přání rodit děti ? I statistika již mluví o tom, že národ vymírá. Tak jaképak síly dělají z člověka úplného blbce ?!

Uběhl celý týden totální deprese a apatie ke všemu. Ten týden jsem pouze ležel na posteli a skoro nic nejedl. Koncem týdne mě najednou zaplavila zloba nebo dokonce vzteklost.

Dostal jsem chuť udělat něco proti těmto silám. Není důležité jakým, světlým nebo temným. Jen aby to bylo proti nějakým silám, které nás řídí... Dokázat jim, že se člověk může dostat zpod jejich kontroly. A co lze udělat proti nim ? Jestli oni, nebo Anastasia chtějí, abych psal, tak nebudu psát. Nemá se jíst maso, já ho ale budu jíst, budu kouřit a pít. Soudě podle jejich činů, něco takového se jim nelíbí, tak ať zkusí vzdorovat.

Celý měsíc jsem každý den pil alkohol. V podnapilém stavu se mi ulevovalo, ale ráno přicházela střízlivost a opět mě sužovaly různé mrzuté myšlenky. Proč jsem psal ? Snažil jsem se být upřímný, ale stal jsem se jednoduše hračkou v něčích rukou.

Již opilý jsem se plížil podél stěny k posteli. A tolik jsem chtěl zakřičet, a tak, aby uslyšeli oni, mí vnuci a pravnuci. Uslyšeli a pochopili. Pochopili ! Psal jsem proto, že je mi protivná maska lži ! Hledal jsem jinou cestu !

(2 1 .)

POKUS O ROZKÓDOVÁNÍ

Občas jsem si po ránu přál dostat se z opileckých mrákot. A tehdy jsem šel do koupelny, abych si oholil strniště narostlé za několik dnů. Vzpomínal jsem na Anastasii, pokoušel jsem se nemyslet na špatné, ale na to dobré, co dokázala udělat. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že dělala dobré, ale život podvrhoval stále nové a nové drtivé argumenty. Stejně i toho rána, při dalším pokusu dostat se z opileckých mrákot, zazvonil můj dobrý známý u dveří bytu, který jsem si pronajímal. Bylo časně ráno, dokonce jsem se nestihl oholit, otevřel jsem s namydlenou tváří.

Vladislav byl trochu rozrušený, pozdravil mě a sdělil:

„Je třeba si seriózně popovídat. Dokončuj svou ranní toaletu a já začnu mluvit.“

Zatímco jsem se holil, vyprávěl mi o tom, že si konečně přečetl knihu. Že ho vzrušila a že ve spoustě věcí souhlasí s Anastasií. Její logiku pokládá za železnou, ale že ho více znepokojilo něco jiného:

„Takže ty ses kvůli setkání rozešel s rodinou, přišel jsi o byznys a pokračovat v podnikání nechceš, že ?“

„Ano.“

„A snažil ses založit společenství podnikatelů s čistšími úmysly, jak se vyjádřila ? Píšeš další knihu ?“

„Teď zatím nepíši. Pokouším se udělat si v něčem jasno.“

„No právě, tady je třeba si udělat jasno. Tak čeho jsi dosáhl za pět let po seznámení s touto poustevnicí, čeho jsi dosáhl ?“

„No, jak čeho ? Například tady na Kavkaze již jsou záblesky ve změně vztahů lidí k dolmenům. Dovedeš si představit, kolik vědeckých prací bylo napsáno, ale lidé se jimi nijak nevzrušovali. Rabovali je, rozkrádali. To, co řekla Anastasia,

ihned zapůsobilo. Přečetli si mou knihu pouze v jednom penzionu „Družba“ a ihned jeho zaměstnanci jeli k dolmenům položit květiny. I na jiných místech lidé změnili svůj vztah k předkům, začali se zamýšlet...”

„Zastav. Úplně s tebou souhlasím. Její slova mají vliv. A ten fakt, který jsi uvedl, tomu nasvědčuje. Jako i jiné. Ona tě uhranula a vůbec, ty již nejsi ty.”

„Proč myslíš ?”

„Všechno je jednoduché. Ty jsi podnikatel, který už na začátku perestrojky dokázal realizovat velké komerční projekty, dokonce bez počátečního kapitálu. Jsi prezident Asociace podnikatelů Sibiře. A tu náhle přestáváš podnikat, sám si pereš a vaříš. Takže tohle již nejsi ty, dřívější.”

„Takovéhle důvody jsem již slyšel, Vladislave. Ale mě nadchlo to, co řekla Anastasia. Má krásný sen: ‚Přenést lidi přes úsek času temných sil.‘ Věří v něj. Požádala mě, abych napsal knihu. Slíbil jsem to. Vždyť je úplně sama, čeká a touží. Zřejmě nějak spojuje knihu se svým snem. Vždyť to říkáš sám, že síla působení toho, co Anastasia řekla v knize, je velká.”

„Právě o to tady jde, že tohle ještě jednou potvrzuje její zásah. Posuď to sám. Pro všechny neznámý autor, podnikatel, najednou píše knihu. A o čem. O dějinách lidstva. O vesmíru. O Vesmírném rozumu. O výchově dětí. Začíná působit na lidi v praktickém reálném životě, působí na jejich činy.”

„Ale vždyť působí pozitivně.”

„Možná. Ale o to tady nejde. Přemýšlel jsi, kde jsi najednou získal schopnost psát knihy ?”

„Anastasia mě naučila.”

„Jakým způsobem to udělala ?”

„Vzala klacek a nakreslila na zemi písmenka. Celou abecedu. A říká: ‚Tady jsou písmena, která znáš. Z těchto písmen se skládají všechny vaše knihy, dobré i špatné. Všechno záleží na tom, jak a v jaké posloupnosti bude rozestavěno těchto 33 písmen. Existují dva způsoby jejich rozestavování.‘”

„Takže všechno je tak jednoduché. Je třeba pouze rozestavět 33 písmen v určité posloupnosti ? Ty je rozestavuješ a lidé potom jdou v celých skupinách do hor, aby položili k dolmenu květiny ? To je neuvěřitelné. Nejde to do hlavy. Je to přítomnost nějaké neznámé síly. Ona tě buď uhranula, nebo přeprogramovala, nebo zhypnotizovala, nevím. Ale něco určitě udělala.”

„Sama Anastasia, když jsem ji nazýval vědmou nebo říkal taková slova jako „mystika“, „fantastika“, „neuvěřitelné“, se velmi rozrušovala, začínala dokazovat, že je obyčejný člověk, obyčejná žena, pouze má v sobě mnoho informace. Ale to je mnoho podle našich měřítek. Říká, že takové schopnosti vlastnili lidé Původních Pramenů... A kromě toho... Vždyť mi porodila syna.”

„A kdepak je tvůj syn teď ?”

„V tajze s Anastasií. Říká, že v podmínkách našeho technokratického světa je složitější vychovávat dítě a udělat z něj člověka. Protože umělé předměty dítě nechápe. Odvádí jej od Pravdy. Lze je ukazovat teprve tehdy, až si uvědomí tuto Pravdu.”

„A ty, proč nejsi v tajze ? Proč nejsi s ní ? Nepomáháš vychovávat syna ?”

„Normální člověk tam žít nemůže. Rozdělávat oheň nechce, stravuje se svérázně. A k tomu říká... Zatím nesmím komunikovat s dítětem.”

„Takže tady, v našich normálních podmínkách žít nechce. Ty nemůžeš žít tam. A co tedy dál ? Přemýšlel jsi o tom ? Sám, bez rodiny... A co, když onemocníš ?”

„Zatím jsem zdravý, již druhý rok mi nic není. Trochu mě vyléčila.”

„Tak copak, teď nikdy neonemocníš ?”

„Zřejmě onemocním. Anastasia řekla, že se všechny nemoce pokusí vrátit, jelikož v člověku je mnoho temného a zhoubného a ve mně samozřejmě také. Kouřím. Začal jsem pít. Ale to není podstatné. Ona říká, že v člověku je málo světlých myšlenek a úmyslů. A v podstatě právě ony čelí nemocím.”

„Takže se budoucnost, jako u všech normálních lidí, ve tvém životě nedá předvídat. Přišel jsem za tebou s praktickou nabídkou. Já tě rozkóduji, probudím z hypnózy a až přijdeš do normálního stavu, napovíš mi... Pomůžeš mi vylepšit situaci v mé firmě. Vždyť jsi měl zkušenosti, podnikatelský talent. Máš kontakty.”

„Nedokážu ti pomoci, Vladislave. Na byznys teď ani nemyslím. Má hlava je zaměstnaná něčím jiným.”

„To je jasné, že teď nemyslíš. Je třeba nejdřív přijít do normálního stavu. Jenom mi uvěř. Prosím tě jako přítele. Potom mi poděkuješ. Nakonec, až budeš v normálním stavu, dokážeš sám ohodnotit, co se ti stalo.”

„Jakým způsobem lze určit nejvíc normální stav ?”

„Velice jednoduchým. Prožiješ alespoň několik dnů normálním, přirozeným lidským životem. Rozptýlíš se s děvčaty. A potom se podíváš na poslední roky svého života. Jestli ti budou vyhovovat - pracuj a žij dál jako teď. Jestli v normálním stavu uvidíš, že jsi byl zhypnotizován, opět se dáme do podnikání. Tobě bude dobře a pomůžeš i mně.”

„Nedokážu s prostitutkami.

„Nač s prostitutkami, najdeme takové, které chtějí samy. Uspořádáme večírek - hudba, společnost. Můžeme si zajít do restaurace nebo do přírody. Všechno zorganizuji sám, jen to neodmítej.”

„Chci si udělat jasno sám v sobě. Musím si to rozmyslet.”

„Dej pokoj s přemýšlením. Vem mou nabídku jako experiment. Prosím tě jako kamaráda - dej mi týden a potom přemýšlej.”

„Budiž - zkusíme to...”

Další den jsme jeli autem do sousedního městečka, kde žily, jak se vyjádřil Vladislav, pěkné holky, jeho dávné známé.

(2 2 .)

NAŠE SKUTEČNOST

Žena, jež nám otevřela dveře, byla vábivá a lákaví. Podle vzhledu jí bylo něco málo přes třicet, žensky jemná, trochu rozpačitá baculka. Nebyla tlustá.

Její tělo si zachovávalo, a dokonce zdůrazňovalo tvary, které vždy vzrušovaly muže. Tenké propínací šaty je neskrývaly. Její hlas, podobající se dětskému, přívětivý úsměv hned získaly mou sympatii.

„Dobrý den, poutníci. Pojdte dál, pojdte dál, prosím. Světlana mi o vás vyprávěla. Řekla mi, že si chcete prohlídnout město, povečeřet v dobré restauraci.“

„Chceme. Všechno chceme rozhodně s vámi, krasavice,“ zabřebentil Vladislav. „Jak se má moje Světlanka, byla mi věrná?“

„Ale kdy a s kým máme flámovat? Zřejmě nám zůstalo po celý život čekat...“

„A na co čekat? Tady jsem s sebou přivezl kamaráda. Sibiřan, podnikatel na sto procent. Seznamte se.“

Upravila si pevný tmavý cop, stydlivě zvedla sklopená víčka otvírajíc oči, lesknoucí se jakoby vášní a touhou, a natáhla ruku:

„Jsem Lena. Dobrý den.“

„Vladimír,“ představil jsem se, tiskna baculatou ruku.

Zatímco Lena připravovala pro všechny kávu, umyli jsme si v koupelně ruce a prohlédli jsme si její dvoupokojový byt. Moc se mi líbil. Obyčejné rozvržení, jako u většiny lidí, ale upravenost, čistota a útulnost byly neobvyklé. Všechno mělo své místo, nic zbytečného. V ložnici byly tyrkysové tapety s kytíčkami, na okně byly závěsy s volány podle barvy tapet, koberec byl barevně sladěn s přikrývkou na široké posteli. Tato barva a nějaká pečlivost uklidňovaly, jako by lákaly člověka, aby si lehl. Posadili jsme se do křesel ve větším pokoji, Vladislav zapnul podle všeho drahý magnetofon a zeptal se:

„No, jak se ti líbí paní domu?“

„Je hezká. Proč ale není vdaná?“

„A proč nejsou vdány miliony jiných žen? Copak jsi neslyšel, že nás, mužů, není pro všechny dost?“

„Slyšel, ale ona není jako všechny. Je hezká a svůj byt dokázala proměnit v útulné hnízdečko.“

„Ano, dokázala. Docela dobře vydělává. Je prvotřídní kadeřnice. Dokonce nejen kadeřnice, ale také návrhářka. Zúčastňuje se různých soutěží, objednávají se u ní dopředu bohatší dámičky a dobře ji platí.“

„Možná, že je lehká ženská?“

„Není. Světka mi vyprávěla, že ještě na škole se Lenka kamarádila s jedním čtyřkařem z vyšší třídy, potom po škole ho opustila, ale on za ní dlouho dolézal, pral se s každým, kdo se ji pokoušel doprovodit domů. Před Lenčinými očima se svými kamarády surově mlátil její kluky. Dokonce stál před soudem za výtržnictví. Ona jej litovala, nikdy proti němu nesvědčila. Vždy říkala, že byla napůl v bezvědomí a nic si nepamatuje. Proto v podstatě pouze jednou byl zavolán před soud kvůli zmrzačení jednoho synáčka vysoce postaveného tatky.“

„V tom případě je frigidní, nepotřebuje muže.“

„To je dobré, frigidní. Copak sis nevšiml, jak na tebe hned mrkla svými kukadly. Jako hroznýš na králíka. Jako by byla připravená jít hned do postele.“

„Nepřeháněj.“

„A ty nehledej vady, raději se bav, využívej situaci. Domluvili jsme se, že se odvážeme, takže dělej, uvolňuj se.“

Lena přinesla šálky s kávou na hezkém tácu. Byla převlečená do obepínajících letních šatů a lehce nalíčená. Vypadala ještě lépe než předtím. Nabídla:

„Jestli se chcete najíst, mohu to rychle připravit.“

„Ne,“ odpověděl Vladislav, „najíme se v restauraci. Zavolej tam, kde je to u vás lepší, objednej stůl pro čtyři.“

Zatímco jsme pili kávu, Lena zavolala do restaurace. Prostřednictvím nějakého svého, zřejmě známého, provozního, protože si s ním tykala, objednala stůl. Zdůrazňovala:

„Postarej se, aby to bylo na dobrém místě, protože budu s velice příjemnými společníky.“

Do restaurace jsme přijeli večer, poté co jsme jezdili městem a v okolí, prohlízejíce místní pozoruhodnosti. Ochotný vrátný v drahé uniformě širokým gestem rozevřel před námi dveře do restaurace. Vrchní číšník nás dovedl ke stolu na protější straně od vchodu do sálu. Bylo to skutečně dobré místo, na nevelkém vyvýšení, bylo dobře vidět celou restauraci a jeviště. Sál s krásnými štukovými ozdobami na stěnách a stropě podle všeho luxusní restaurace byl téměř zaplněn. Se vši pravděpodobností si tady mohli dovolit odpočinek pouze zámožní lidé. Také jsme se rozhodli v ničem se neomezovat, objednali jsme si drahé předkrmy, dobré víno a já pro sebe - láhev vodky. Když orchestr zahrál taneční hudbu, nějaké tango, Vladislav hned nabídl, abychom všichni šli tancovat, a tak jsme šli. Přítulné tělo Leny se měkce pohoupávalo pod mýma rukama.

Již lehce podnapilého mě ještě více omamovala vůně jejího parfému a její oči. Sklopená víčka se čas od času zvedala a její laskavé oči se na mě upřeně dívaly a zdálo se, že mluví ohněm nadcházející vášně. A, jako by se zastyděla vášně tohoto pohledu, se víčka opět sklopila.

Když jsme se vrátili ke stolu, již jsem zapomněl na všechna svá trmácení a hledání. Bylo mi opojně dobře a byl jsem vděčný Vladislavovi, Leně a vůbec všem. Takže lze dobře žít, jestli se nebudeš hrabat v životě, ale používat jeho blaha.

Nalil jsem všem víno, sobě vodu a jen co jsem chtěl navrhnout, abychom se napili, a pronést přípitek, Vladislav mi v tom zabránil. A vůbec po tanci se svou Světlanou se vrátil nějaký nervózní. Hned si zapálil, popelem z cigarety se trefil do salátu, nečekaje na nikoho upil vína a začal sebou šít na židli. Jakmile jsem chtěl vzít do rukou skleničku, pronést přípitek, zabřebentil:

„Počkej, tady je jeden... Problém. Pojdme ven. Je třeba si promluvit,“ nečekaje na mou odpověď se prudce zvedl. „Vy si tady, děvčata, zatím pokláboste. Za chvíli jsme zpátky.“

Vyšli jsme do rozlehlé haly restaurace. Vladislav mě odvedl do vzdáleného koutu za fontánou a se zlostí tlumeným hlasem vypálil:

„To je ale mrcha ! Ne nadarmo jsi... To je mrcha.“

„Kdo je mrcha ? Jestli ses pohádal se svou Světkou, tak nekaz večer ostatním.“

„Ne Světka... Lenka nás vypekla, přesněji řečeno tebe, ale schytám to zároveň i já. Nenechám tě v tom.“

„Můžeš mi to srozumitelně objasnit, jak mě, nebo nás vypekla ? Jak, proč ?“

„Během tance mi to Světka pověřila. Vždyť jsem jí o tobě vyprávěl. Tak jí tě bylo líto... Když tě uviděla... A během tance mi všechno pověřila.“

„O čem ti pověřila ?“

„Lenka je mrcha. Zdá se, že trpí mazochizmem. Je zvrhlá. Představ si to, chlapi se na ni lepí, ona si s nimi koketuje a potom jdou do restaurace. Stůl objednává pokaždé sama, přes svého známého, a ten práškač to hned sděluje mafiánovi.“

„Jakému mafiánovi ?“

„No, tomu propadlíkovi, s kterým se kamarádila ještě na škole. Vyprávěl jsem ti, že ještě v mládí se svými kamarády mlátil její nápadníky. A teď je něco jako mafián, nebo se zabývá vydíráním. No zkrátka, ona ví, že jakmile objedná stůl přes svého známého, ten to určitě sdělí tomu mafiánovi. A on přímo v restauraci, ale častěji potom na skrytém místě, se svými gaunery číhá na Lenčiny nápadníky a mlátí je až do bezvědomí. Celá tato exekuce se rozhodně má konat před Lenčinými očima. Prožívá u toho velkou slast a možná se i udělá. Světka říkala, že se to u ní proměnilo v nemoc. Jednou se jí Lenka svěřila, že občas díky těmto scénám prožívá orgasmus.“

„A on, tento bývalý propadlík, proč tohle dělá ?“

„Bůhví proč. Možná, že ji stále miluje, možná, že tím také dosahuje nějakého zvrhlého uspokojení. Světka říká, že Lenka se tváří jako nepřítel, on ji po této bitce doprovází domů, zůstává u ní přes noc. A co tam dělají, není známo.“

„Tak proč se s ní neožení ?“

„Co je ti po tom, proč se neožení ? Říkám, že u Lenky je to něco jako nemoc. Něco jako pokračování mládí. A když se vezmou, zůstane pouze všednost. Tady ale prožívá slast a jaká je slast ve všednosti ? Světka říká, že Lenka je nemocná. Ale co je nám po tom, je třeba myslet na sebe, jak z toho ven.“

„Pojďme, odejdeme z této restaurace, když říkáš, že to mohou sdělit bývalému propadlíkovi.“

„Je pozdě. Už je tady se svými pomocníky. Pozorují nás... Světka říká, že nejdřív přijde k našemu stolu a požádá o svolení zatančit si s Lenkou, zatančí si, jestli mu neodmítnou, jestli odmítnou, v klidu odejde. Ale konec je vždy stejný, počítají si na ně a budou bít až k smrti, pokud má člověk nějaké cenné věci, jeho pochlebníci je potom sundají. Už jsem dal Světce své hodinky „Rollex“. Jestli také máš něco podobného, dej mi to, já to předám.“

„Nemám nic cenného. Poslyš, jak to, že se nebojí policie ?“

„Vždyť ti říkám, že to všechno tak narafočí... má svého právníka... A co víc, ještě to všechno mohou podat tak, že jako by bránili ženu před násilníkem.“

„A Lena tedy jako svědek mlčí ?“

„Mlčí, mrcha, dělá, jako by si nic nepamatovala, jako by byla v šoku nebo v bezvědomí. Je to moje vina. Dostali jsme se do pěkné bryndy, ale myslím si, že jsem něco vymyslel... Vymyslel jsem to. Pojď, něco provedeme,

popereme se, pohádáme se mezi sebou, aby nás sebrala policie. Radši strávíme nějaký čas na záchytce, zaplatíme pokutu, ale nebudeme zmrzačení."

„To tedy ne. Nebudu si kvůli nim dělat potíže. Odejďme nějakým zadním vchodem, potom zavoláš své Světce a objednáš pro ni taxíka."

„Neodejdeme, už tam sedí. Jestli odejdeme, vrátí nás. Dostaneme dvakrát tolik. Ještě to podají tak, že jsme chtěli zdrhnout bez zaplacení."

„Jestli není východisko, pak se pojďme dobře bavit. Alespoň těm netvorům podrásáme nervy. Škoda, že se takový večer pokazil, bylo mi tak dobře."

„Ale jak se teď máme bavit, jak ?"

„Pořádně se namažeme, aby nám bylo všechno fuk, uvolníme se, dokud máme čas. Jen to nedávej najevo, nebuď předčasně nervózní."

„Copak jsem nervózní kvůli sobě ? Mám strach o tebe."

„Pojďme."

Šli jsme k našemu stolu. Velká luxusní restaurace zářila velkolepostí elegantních dámských šatů, jejich zřejmě pravými ozdobami. Na mnohých úplně mladičkých krasavicích mezi důležitými muži také zářily klenoty. Bavili se ti, komu se říká „noví Rusové". Ale oni jsou také Rusko. Takže bavilo se Rusko, tak, jak jen to umí. S rozmachem a udatností. Tento rozmach se ještě určitě ukáže, ale zatím všechno bylo s důstojnou velkolepostí a luxusem. Když jsme se posadili za náš stůl, hned jsem naplnil sklenice po okraj a řekl:

„Navrhuji připít na potěšení. Ať každý z nás zde sedících alespoň na okamžik potěší toho druhého. Na potěšení."

Vypili jsme s Vladislavem až do dna, ženy pouze do poloviny. Přisunul jsem svou židli těsně k Lenině, rychle jsem ji objal, položil jsem ruku na její polonahá prsa ve výstřihu a začal jsem tiše mluvit do jejího ucha.

„Jsi krásná a mladá, Leno, mohla bys být dobrou manželkou a matkou."

Mé objetí a ruka, ležící na jejích prsou, ji ze začátku jako by přivedly do rozpaků, pokusila se uhnout, ne však razantně a naopak ihned lehce naklonila ke mně hlavu. Tak začala hra podle jejich nebo jejích pravidel. A já jsem jí nahrával, jak jsem mohl, sám si ještě neuvědomuje, proč to dělám, jakoby schválně v zájmu někoho, nějakých temných sil, přibližuje smutné rozřešení. A ono nastoupilo.

U stolu poblíž jeviště se zvedl hřmotný chlap s býčí Šíjí. Nějakou dobu se ustavičně díval směrem k nám, a když začala hrát taneční hudba, zapnul sako a s jistotou namířil ke stolu, u kterého seděla naše parta. V polovině cesty se najednou zastavil a stejně tak ustavičně se začal dívat jiným směrem. A mnozí sedící v sále začali otáčet hlavy. Několik žen a mužů se dokonce nadzvedlo ze svých míst, jako by je něco překvapilo. Také jsem se podíval tam, kam se všichni zadívali a ztuhl jsem překvapením.

Od vchodu k jevišti šla Anastasia. A její volná, dokonce vyzývavě volná chůze a to, jak byla oblečena, nemohly neomračovat. Oblečena ! Měla na sobě pouze svůj starý čistý svetřík, sukni a mámin šátek, ale tentokrát vypadaly tak, jako by nejproslulejší světový návrhář v zápalu nadšení vytvořil speciálně pro ni super model, jenž zastínil všechno, co se dosud považovalo za elegantní, moderní šatstvo pro ženy.

Možná to tak působilo proto, že její obyčejné šaty doplňovaly neobvyklé ozdoby nebo chůze, způsob chování ?

Z lalůčků Anastasiiných uší visely jako klipsy dvě malinké zelené větvičky s chundelatými jehličkami. Čelenka, upletená do copánku z nějakých bylin, jako diadém, obepínala její hlavu, přidržujíc hustou záplavu zlatavých vlasů. Na čele do ní byla vpletená malinká květina zářící jako rubín. A byla nalíčená, měla zelené stíny. Na sobě měla tutéž sukni, jako dřív, ale s rozparkem až ke stehnům. Pás měla ovázaný šátkem ve tvaru mašle. Nepředstavitelný komplet doplňovala supermoderní kabelka, v níž se proměnil její plátěný uzlík. Z obou stran klacíku, neočištěného od kůry, přivázala konce látky, upletla z trávy pásek a povedla se hippie-kabelka. A v tomto všem ještě nějak volně a jistě kráčela jako supermodelka nebo manekýna, nevím.

Anastasia došla k tanečnímu parketu, kde několik párů začínalo tancovat nějaký rychlý tanec, a najednou několikrát vesele zakroužila do taktu hudby, svíjejíc se celým tělem. Přitom její ohebné tělo všemi svými částmi vytvořilo krásné pohyby, potom prudce zvedla ruce nad hlavu, tleskla do dlaní a zasmála se, sál se naplnil potleskem mužů. A Anastasia namířila směrem k našemu stolu. Přiběhli dva číšníci a na něco se jí zeptali, ukázala rukou směrem k našemu stolu a jeden z číšníků popadl vyřezávanou židli a šel za Anastasií. Procházejíc kolem Lenina známého s býčí šíjí, jenž se chystal přijít k nám, Anastasia se pozastavila, podívala se mu do tváře, zdálo se, že na něj mrkla, a šla k nám.

A já jsem seděl, objímaje Lenu, jako oněmělý a pozoroval, co se děje. I všichni ostatní u stolu mlčeli - pozorovali.

Anastasia se přiblížila k našemu stolu, jako by se nic nedělo, jako by měla přijít, a pozdravila:

„Budte zdraví, přeji příjemný večer. Bud' zdrav, Vladimíre. Dovolíte ?.. Nebudete mít nic proti tomu, když si k vám na chvilku přisednu ?"

„Ano, samozřejmě, posad' se, Anastasie," vzpamatoval jsem se z jejího nečekaného objevení a vstal jsem, abych jí nabídl své místo, ale ochotný číšník jí již přisunul přinesenou židli. Druhý číšník odsunul můj talíř, položil před Anastasii čistý a nabídl menu.

„Děkuji," poděkovala Anastasia, „zatím nemám hlad."

Vsunula ruku do své hippie-kabelky, vyndala plody brusnice a klikvy, zabalené do velkého listu, položila je na talíř, položila jej doprostřed stolu a řekla, obracejíc se k nám:

„Nabídněte si, prosím."

„Jakpak ses tady najednou octla, Anastasie ? Copak chodíš do restaurací ?" zeptal jsem se.

„Přijela jsem k tobě na návštěvu. Pocítila jsem, že jsi tady, tak jsem se rozhodla sem zajít. Ne vyrušila jsem vás moc ?"

„Vůbec jsi nevyrušila. Jenom proč ses tak neobvykle naporádila, nalíčila ?"

„Nejdřív jsem se nenaporádila a nenalíčila jsem se, ale když jsem se přiblížila ke dveřím restaurace a chtěla do nich vejít, člověk stojící u dveří mě nepustil. Jiné lidi vpouštěl, otvíral před nimi dveře, klaněl se jim, ale mně řekl: „Odejdi,

ženská, tady není žádná putyka.' Odešla jsem do stínu a pozorovala, proč vpouští ostatní. Pochopila jsem, jsou jinak oblečení a chovají se jinak než já. Rychle jsem všechno pochopila. Našla jsem tam dvě vhodné větvičky, rozštípla jsem je koncem nehtu a připevnila ozdoby k uším. Podívej," Anastasia se otočila ke mně bokem a ukázala svůj vynález, „tak jak, dobře se to povedlo ?"

„Dobře."

„Kabelku jsem udělala rychle, pásek - z šátku a natřela jsem se šťávou z lístečku a okvětního lístku, jenom je škoda, že jsem si musela roztrhnout sukni ve švu..."

„Neměla jsi trhat tak silně, skoro ke stehnům."

„Chtěla jsem, aby všechno bylo co nejlépe, aby mě pustili."

„A kde jsi vzala rtěnku ? Na rtech máš pravou rtěnku."

„Tohle se stalo již tady. Když člověk u vchodu rozevřel přede mnou dveře, přišla jsem k zrcátku, abych se na sebe podívala. Vždyť je to zajímavé. Ženy stály u zrcadla a dívaly se na mě. Jedna se přiblížila a nějak vzrušeně řekla: ‚Kdepak jsi splasila takové oblečení ? Pojd' si všechno prohodit. Svůj prsten a cetky ti také dám. Chceš-li, doplatím doláči.'"

Vysvětlila jsem jí, že takové oblečení si může udělat sama, nejdřív jsem jí ukázala větvičku-klipsu. Ostatní ženy nás obklopily a také se dívaly. Jedna stále říkala: ‚To je ale, to je ale.' Druhá se vyptávala, kde je k dostání časopis, v kterém jsou takovéto modely, navržen takový styl. A ta, co přišla první, ještě řekla, že jestli tady budu šlapat, ona je šéfka a neuznává žádné pasáky, protože jsou svobodné a ona si poradí s jakoukoliv pasáckou ochrankou."

„To byla Anka-šlapanka," sdělila Světa, „je odvážná, všichni se jí skutečně tak trochu bojí. Jestliže se někdo začne do někoho navážet, dokáže zorganizovat takové vyřizování, takové intriky, tak je všechny mezi sebou rozeštvé, že z toho nebudou mít radost."

„Odvážná..." zádumčivě pronesla Anastasia, „ale oči má smutné, bylo mi jí líto. Chtěla jsem pro ni alespoň něco udělat. Když ke mně přivoněla a zeptala se na parfém, darovala jsem jí tyčinku, uvnitř které je éterický cedrový olej, naučila jsem ji, jak se má s tím zacházet, hned navoněla i své kamarádky a mně darovala rtěnku a tužtičku, abych zdůraznila okraje rtů. Ze začátku se mi to nedařilo a smály jsme se, potom mi pomohla a řekla: ‚Kdyby něco, obrať se na mě.' Nabízela mi místo u jejich zvláštního stolu, ale odpověděla jsem, že jsem přišla jen pozdravit svého..." Anastasia se zarazila, potom popřemýšlela a řekla: „Abych tě pozdravila, Vladimíre, vás také. A možná, že se budeš moci projít se mnou městem ? Na nábřeží fouká mořský větřík, je tam lepší vzduch. Nebo ještě chceš zůstat se svými přáteli, Vladimíre ? Počkám, než všechno dokončíš. Nebo jsem... nevyrušila jsem vás moc ?"

„Vůbec jsi nevyrušila, Anastasie, velice rád tě vidím. Jenom jsem ze začátku zblblnul z tvého nečekaného objevení."

„Opravdu ? Tak možná se v tom případě půjdeme projít podél moře ? My dva, nebo všichni společně ? Jak to chceš ?"

„Pojďme, Anastasie. Pojďme my dva."

Ale jen tak jednoduše odejít se nám nepovedlo. Ke stolu se blížil Jelenin známý. Zřejmě se také dlouho zotavoval z nečekaného objevení Anastasie. „Měli jsme odejít dříve, ihned," pomyslel jsem si, ale již bylo pozdě. Přistoupili ke svému zvrhlému scénáři. A Jelena, jako by se vnitřně připravila, nějak se vzpřímila, sklopila svá očka, strojeně si začala upravovat vlasy.

Přiblížil se ke stolu, ale ne ke své Jeleně - k Anastasii. Lehce se uklonil, nikoho si nevšímaje, kromě Anastasie. Jelena dokonce otevřela pusku, když nabídl Anastasii:

„Slečno, dovolte, abych vás požádal o tanec."

Anastasia vstala, usmála se a opověděla:

„Děkuji moc za vyzvání. Přisedněte si, prosím, na mé místo. Chybíte tady. Teď nejsem naladěna tancovat. Před chvílí jsme se s mým... s mým společníkem rozhodli, že se půjdeme projít na čerstvý vzduch."

Podvolil se jejím slovům a neodtrhávaje pohled od Anastasie, posadil se na její židli. My dva jsme šli k východu.

Rozhodl jsem se odejít trochu dál od restaurace, trochu se projít, jak to chtěla Anastasia, a potom zavolat taxíka a odjet do bytu. Bylo asi deset večer. Ze stinné aleje jsme sešli ke kamenitému břehu moře. Ani jsme nestačili dojít k vodě, když jsem uslyšel skřípění brzd a otočil jsem se. Nahoře na kraji silnice zastavil džíp a směrem k nám šlo pět silných chlapů. Když nás obstoupili, uviděl jsem mezi nimi propadlíka s býčí šíjí. Zastavil se trochu dál od čtveřice, jež nás obklopila, a začal mluvit:

„Radši by ses měl, chlape, vrátit do lokálu. Dámě je tam bez tebe smutno."

Neodpověděl jsem mu a on opět začal mluvit:

„Copak jsi hluchý, říkám ti, že by ses měl vrátit ke své dámě. A ty sis ji spletl s jinou a odešel. Pomůžeme ti, aby ses vrátil."

Nabouchaný chlap, jenž stál nejbližší ke mně, udělal krok mým směrem a já jsem se rozhodl... Zakřičel jsem: „Utíkej, Anastasie," a rozhodl jsem se vrazit mu jako první a prát se až do konce, aby Anastasia stihla utéct. Pokusil jsem se první udeřit toho, co se ke mně přiblížil, ale chytil mě za ruku a udeřil na solar, potom do obličeje. Padal jsem na kameny. Zřejmě bych se o ně uhodil do hlavy, ale Anastasia podložila svou dlaň a ztlumila úder. Točila se mi hlava a těžce jsem dýchal. Ležel jsem a viděl, jak se k mému obličeji přibližují nohy nabouchaného, obuté do okovaných polobotek. „Teď bude pracovat nohama," proletěla mou hlavou myšlenka. Přiblížil se, rozmáchl se nohou a najednou Anastasia udělala to, co v podobné situaci je vlastní většině žen, ona zakřičela. Ale její křik !.. Pouze v prvním okamžiku byl normální. Jeho zvuk ihned zmizel, a její bezzvučný křik šíleně řízl do bubínků. Viděl jsem, jak všem z rukou padají nějaké předměty a jak se chytají za uši. Tři z nich spadli na kolena a začali se svíjet bolestí. A ona svými dlaněmi stiskla mé uši, nadechovala se a opět křičela. Její křik se podobal nějakému ultrazvuku, nutil všechny, kteří se k nám přiblížili, svíjet se bolestí. Necháпали, co se děje, odkud vychází tento nesnesitelně ostrý zvuk. I já jsem skrz dlaně cítil jeho ostré působení, možná ne tak silně jako ostatní, ale stejně to bolelo.

Potom jsem uviděl, jak seshora od silnice k nám běží skupina žen. Anastasia přestala křičet, povolila ruce a já jsem si sedl na kámen. Ženy běžící k nám

byly ozbrojeny: některá láhví, některá montážními klíči od auta, jedna běžela s policejním pendrekem, druhá - s masivním svícem. V popředí byla Anka-šlapanka, v rukou měla hrdlo rozbité láhve od šampaňského. Od dvou „žigulíků“, stojících vedle džípu, kterými přijeli, šla pomalu ještě jedna baculka v županu, zřejmě přímo z postele, nestihla se obléct jak se patří. Nějakým způsobem náčelnice jako na poplach svolala všechny své kamarádky z byznysu.

Odvážná, rozcuchaná Anka se zastavila asi pět metrů od naší skupiny, která se vzpamatovávala, malebně sedíc a ležíc na kamenech. Stála pouze Anastasia, právě k ní promluvila Anka:

„Nějak mnoho chlapů jsi odvedla, kamarádko, nemáš jich plné zuby ?“

„Chtěla jsem mluvit s jedním,“ klidně odpověděla Anastasia.

„A copak v tom případě tady dělají ostatní ?“

„Z nějakého důvodu přišli. Nevím, co chtějí.“

„Ty to nevíš. Já ale vím, co chtějí ty zrůdy,“ odpověděla Anka a vychrlila ze sebe nadávky směrem k Lenčině známému. „Kolikrát ti, pitomče, mám říkat, aby ses nedotýkal, ty dobytku jeden krvelačný, mých děvčat.“

„Není tvá,“ tiše odpověděl bývalý propadlík.

„Všechny, které jsou kolegyně, jsou mé, rozumíš, habáne ? Tobě a tvým pacholkům rozšmelcuju huby, jestli se jen podíváš na některou mou kamarádku, držko pasácká. Zapamatuj si to. Nesnesu žádného pasáka na mém teritoriu, žádnou zrůdu nesnesu. Nestačí ti pít krev z podnikatelů ? Ještě bys chtěl obchodovat s námi ?“

„Jsi nějaká drzá. Není tvá. Je tady nová. Jenom jsem si s ní chtěl popovídat sám. A ty, Anko, jsi překročila všechny meze. Co se do toho pleteš ? Co je ti po ní ?“

„Je to má kamarádka. Jasně ? A povídání máš dost se svou sadistkou.“

„Úplně ses zbláznila, brzy všechny baby budou tvé kamarádky, že ?“ vůdcův hlas již nebyl vystrašený. A pochopil jsem proč.

Zatímco s ním Anka mluvila, jeho kamarádi se vzchopili a nevysoký mladík, jenž se postavil vedle vůdce, držel v rukou pistoli mířící na Anku. Druhý již vzal na mušku své pistole skupinu lehkých děvčat stojících za Ankou. Skupina mladých žen, ozbrojených jak se dalo, stála před hlavními gaunerských pistolí. Potyčka se zjevně vyvíjela v jejich neprospěch. Bylo absolutně jasné: ještě okamžik a budou zlomeny morálně, zmrzačené fyzicky, už nemluvě o tom, že ztratí svobodu nebo výdělek. Moc jsem chtěl alespoň nějak ovlivnit tuto situaci, nedopustit strašný konec. Zatahal jsem za ruku Anastasii, jež stála vedle a soustředěně pozorovala situaci, rukama jsem si zakryl své uši a rychle řekl:

„Křič, Anastasie. Honem křič.“

Pustila mou ruku a zeptala se:

„Nač křičet, Vladimíre ?“

„Copak to nevidíš, chtějí je vyřídit. Za chvíli budou ty ženy rozmašírované, zmrzačené. Prohrály to. To je jejich konec.“

„Ne pro všechny. Duch tří z nich ještě bojuje.“

„Co je platný duch před pistolemi, jsou přemožené.“

„Ještě nejsou přemožené, Vladimíre. Dokud bojuje jejich Duch, nikdo se do toho nemá míchat. Cizí zásah může napravit danou situaci, ale naplní je nevírou v sebe a mnohé další situace v tomto životě se rozřeší v jejich neprospěch. Začnou čekat na pomoc zvenčí.“

„Vykašli se na svou filozofii alespoň teď. Vždyť ti říkám, že situace je jasná..." zmlkl jsem, chápal jsem, že přesvědčit Anastasii není možné. A bohužel jsem si pomyslel: „Ech, kdybych uměl takhle křičet..."

Jelenin nápadník a pasák se ušklíbl, když uviděl pohotovost svých přítelíčků, a již s pocitem, že má situaci pod kontrolou, začal mluvit:

„Vždyť jsem ti to říkal, Anko-šlapanko, jsi příliš drzá. Ale tentokrát jsme vyhráli. Nuže, odhodte své „zbraně", buchtý. Odhodte a svlíkejte se, teď vás všechny popořádku ojedeme.“

Anka přešla pohledem gaunery, stojící s pistolemi, a odpověděla s povzdechem:

„Možná, že není třeba všechny, možná, že vystačím já sama ?“

„Aha, mrcho. Jinak jsi začala mluvit," za smíchu svých kamarádů odpověděl vůdce. „Ty nám nestačíš, všem vám tady dáme za vyučenou, teď budete pracovat na nás, čubky.“

„Kdepak vezmete tu mužskou sílu na nás na všechny ? Nevím, jestli stačí na jednu," rozesmála se Anka.

„Drž hubu, mrcho. Všechny ojedeme.“

„Pochybuji, myslím, že nezvládnete ani jednu.“

„Až do rána všechny budeme ojíždět.“

„Už tě mám plné zuby, holoubku, s tvými sliby, nevěřím jim, nevěřím ve vaši mužskou sílu.“

„Hned uvěříš, čubko. Rozmlátím ti držku," zachraptěl již rozzuřený vůdce a udělal krok k Ance, navlékaje na ruku boxera.

Anka udělala krok dozadu a vykřikla na své kamarádky:

„Holky, odejděte stranou.“

Skupina lehkých dívek udělala několik kroků dozadu, pouze zachmuřená baculka v županu zůstala stát stranou jako přikovaná, a když habán udělal další krok směrem k Ance, mlčenlivá baculka najednou mdle pronesla:

„Anko, slyšíš Anko, co je s tebou ? Začínáme, nebo co ?“

„Opět se nemůžeš dočkat, Máško," odpověděla odstupující Anka. „Tak začni, když hoříš nedočkavostí.“

Baculka klidně a graciózně trhla šosy svého županu, knoflíky se rozletěly. Obnažila se její prsa a úplně uzounké kalhotky, a také se odhalil... Pod županem baculky byl samopal Kalašnikov s tlumičem a optickým zaměřovačem pro noční vidění. Natáhla závěr, přitiskla pažbu samopalu k rameni, tváří se přitiskla k pažbě a upřeně se zahleděla do zaměřovače.

„Jenom ne celou dávku, Mášo. Tady není ohnisko konfliktu. Jednotlivě. Víš to sama. Každá kulka stojí peníze," poradila Anka.

„Hm," odpověděla baculka neodpoutávajíc se od zaměřovače a ihned pětkrát jednotlivě vystřelila, asi v sekundovém intervalu. Ale jak ! První kulka utrhla podpatek na botě vůdce a možná, že mu i zranila nohu. Odskočil směrem k moři, pokulháváje. Čtyři další kulky pleskly vedle každého z gaunerů. Hned se začali schovávat za kameny, kdo neměl poblíž sebe kámen, zaléhal na zem obličejem dolů.

„Anko, řekni, ať se plazí k vodě. Nebo je zmrzačí odražené kulky," promluvila baculka, neodkládajíc samopal.

„Slyšeli jste, holoubkové ? Musíte do vody. Za odražené kulky se Máška zatím nenaučila zodpovídat," laskavě sdělila Anka vyděračům-gaunerům, kteří se již stejně plazili k vodě.

Za minutu všichni společně se svým náčelníkem stáli po pás v mořské vodě.

Aňa se přiblížila k Anastasii, nějakou dobu se na sebe mlčky dívaly. Stály a dívaly se, nic neříkajíce. Potom Aňa tiše a s nějakým smutkem řekla:

„Chtěla ses tady, kamarádko, projít se svým přítelem. Tak se projdi. Večer je krásný, tichý a teplý."

„Ano, Na město fouká dobrý vzduch," odpověděla Anastasia a přidala, „jsi unavená, možná by sis měla odpočinout na své zahradě ?"

„Možná... ale je mi líto děvčat a drásá mě zlost na tyto... chlapy. A ty jsi přijela z vesnice ?"

„Ano."

„Je ve tvé vesnici dobře ?"

„Dobře. Ale ne vždy klidně, když na jiných místech není úplně dobře, jako tady, teď."

„Nevšímej si toho. Přijed'. A já půjdu, musím pracovat. Klidně se tady procházejte."

Aňa šla k autu, za ní - její parta. Když procházely kolem baculky sedící na kameni, na jejíchž nahých kolenou ležel samopal, Aňa řekla:

„Zatím si tady odpočiň, Másenko. Potom pro tebe pošleme auto."

„Čeká na mě zákazník, vždyť jsem přiběhla přímo od něj. A on již zaplatil."

„Obsloužíme tvého zákazníka. Řekneme, že tě bolí břicho. Že šampaňské nebylo kvalitní."

„Pila jsem vodku, pouze půl sklenky."

„Tak řekneme, že jsi něco snědla..."

„Nejedla jsem. Zajedla jsem to jedním bonbónkem a zákusky."

„To je ono, zákusky nebyly čerstvé. Kolik jsi jich snědla ?"

„Nepamatuji se."

„Vždyť méně než čtyři najednou nejí," řekla jedna z dívek. „Vid', Mášo ?"

„Možná, že ano. Tak mi tu nechtě cigaretu, protože tady je nuda."

Aňa položila vedle baculky krabičku cigaret, zapalovač a děvčata odešla.

„Hej," zazněl hlas z vody, „proč tady tuhleto necháváte na kameni ?"

„Necháváme, holoubkové, necháváme," odpověděla Aňa, „vždyť jsem vám prve říkala, že jedna bude stačit. Chtěli jste všechny, ale s vámi se i jedna nudí."

„Až se ostatní chlapi dozví o vašem zvěrstvu... Až se to dozví... Vždyť s vámi potom žádný nepůjde. Nepůjde, i kdybyste samy doplácely."

Od kamene zaznělo pět tlumených třesnutí ve stejných krátkých intervalech. Ve vodě vedle každého ze stojících se ozvalo postupně pět šplouchnutí a donutilo je couvnout do moře. Aňa se otočila:

„Jenom tady, kluci, nezlobte Mášenku. Ke komu je třeba, k tomu budeme laskavé a něžné. Budeme věrné, jako pejskové. S kým je třeba, jasně ? A s kým by..." najednou Aňa zazpívala zvučným a zoufalým hlasem šplhající nahoru k silnici:

*Pozarůstaly stezky-cestičky,
Kde chodívaly milého nožičky.*

A stejným tónem, s intonacemi zoufalství a smutku, se přidaly mladé lehké dívky šplhající nahoru:

*Pozarůstaly mechem, trávou
Patrně chodí milý s jinou.*

*Kde že milý chodí, kde se ztrácí:
Nešťastné srdce pláče, se trápí.*

Odjížděly se svou písni o stezkách-cestičkách, odjížděly za svou prací.

(2 3 .)

TVÁ PŘÁNÍ

Spolu s Anastasií jsme se dostali do mého bytu skoro o půlnoci. Při odemykání dveří jsem pocítil, jak silně jsem se unavil za tento den naplněný událostmi. Uviděl jsem postel a řekl jsem Anastasii, že se mi chce moc spát, a ihned jsem odešel do sprchy. Když jsem se vrátil, Anastasia mi sdělila: „Ustlala jsem ti postel, sama si lehnu na balkoně." „Zřejmě je jí v paneláku dusno," pomyslel jsem si a šel se podívat, jak si ustlala na balkoně. Na podlahu položila běhoun, na něj - bílý papír, jenž si majitelé bytu připravili na olepování zdí pod tapety. Místo polštáře složila svůj svetřík a u hlavy položila malinkou větvíčku.

„Jakpak je možné se tady vyspat, je to tvrdé, bude ti zima. Vezmi si, Anastasie, alespoň deku."

„Nedělej si starosti, Vladimíre, tady je dobře. Vzduch je svěží, je vidět hvězdy. Jak hvězdné je dnes nebe, podívej ! A také vane laskavý větřík, teplý - nezmrznu. Ty si lehni, Vladimíre, na chvíli se posadím vedle tebe na krajíčku tvé postele, jakmile usneš, lehnu si také."

Lehl jsem si do postele ustlané Anastasií a myslel jsem si, že únavou hned usnu, ale kdepak. Myšlenka, nebo uvědomění toho, že člověk, všichni lidé, jsou jen loutky v rukou nějakých náhod, jako by ožehovala všechno uvnitř, nedávala pokoj. Potom jsem pocítil rostoucí rozčilení na ty, kdo tyto náhody vytváří, a na Anastasii.

Na Anastasii proto, že se, jak jsem si myslel, také může klidně podílet na vytváření těchto náhod alespoň v mém životě.

„Něco ti dělá starosti, Vladimíre ?“ tiše se zeptala Anastasia, dokonce jsem se nadzvedl.

„Ještě se ptáš ? Uvěřil jsem ti... Chtěl jsem ti věřit... Obzvlášť tomu, že člověk, každý člověk je schopen sám si vybudovat šťastný život. Obzvlášť jsem uvěřil myšlence o ekologických osadách, v kterých budou žít lidé zabezpečení prostřednictvím rodové půdy. Vychovají šťastné děti. Budou tam pro děti dobré školy. Uvěřil jsem ti, že každý člověk je milovaným dítětem Boha. ‚Člověk je vrchol tvoření‘ - tak jsi to říkala ? Říkala jsi to ?“

„Ano, Vladimíre, říkala jsem ti to.“

„Jak by ne. A jak přesvědčivě jsi mi všechno dokázala.“

Nejenže jsem ti uvěřil, začal jsem konat, organizovat osadu. Na různé úřady jsou rozeslány papíry. Ve Fondu se již přijímají žádosti od lidí. Objednali jsme projekt, plánování zahrad a celkové výsadby. Nevadilo by, kdybych pouze uvěřil, ale vždyť jsem s radostí začal konat. Věděla jsi to ! Věděla jsi, že budu konat !“

„Ano, Vladimíre, věděla jsem to. Vždyť jsi podnikatel. Vždy jsi připraven k reálným činům, k realizaci...“

„Jsem vždy připraven ? Jak je to všechno jednoduché. Samozřejmě. Tady ani není třeba být prorokem. Každý podnikatel, jestli něčemu uvěří, začne konat. I já, jako hlupák, jsem začal.“

Dál už jsem nemohl ležet, vyskočil jsem z postele, šel jsem k oknu a otevřel ventilačku, protože v pokoji, nebo uvnitř mě, se udělalo horko.

„Pročpak své činy pokládáš za hloupé, Vladimíre ?“ klidně se zeptala Anastasia.

A její klid, přetvářka, jak jsem si tehdy myslel, mě ještě více rozčílily.

„A ty tady takhle klidně mluvíš ? Klidně ! Jako bys ani nevěděla, že člověk je ve skutečnosti šroubkem v něčích rukou. Člověk je řízen různými okolnostmi. Někaké síly mohou lehce řídit každého člověka. Budou-li chtít, uvrhnou do války půl lidstva. Uvrhnou a dívají se odněkud seshora, nebo ze strany, jak se lidé navzájem zabíjejí. A chtějí-li, podvrhnou nějaké náboženství a opět pozorují, jak lidé různých náboženství bojují za svou víru. Chtějí-li, mohou si pohrát s jedním člověkem. Přesvědčil jsem se o tom. Přesvědčil jsem se díky lidem, kteří jsou schopní analyzovat to, co se odehrává, díky moudrým lidem.“

„A jakýpak způsobem se moudrým lidem podařilo přesvědčit tě o tom, že člověk je pouze loutkou v rukou nějakých sil ?“

„Poslechl jsem si jeden referát. Mluvil o mně. Moudří lidé se začali zajímat o to, co způsobují mé knihy ve společnosti. Zajímat se o tebe a o mě. Prozkoumali každý den mého pobytu na Kypru, když jsem psal čtvrtou knihu. Všechno si zaznamenali a potom proanalyzovali. A představ si, že za sledování se na mě nezlobím. Jsem jim dokonce vděčný, že mi konečně otevřeli oči. Ukázali, jak se s člověkem pohrává. Náhody nejsou, někdo je nastražuje, o tom jsem se přesvědčil z vlastních zkušeností.“

„Z jakých zkušeností, copak jsi prováděl výzkumy, Vladimíre ?“

„Já jsem neprováděl, prováděli je se mnou. Když jsem byl na Kypru, zmínil jsem se o sladkovodních rybách - objevily se ryby. Řekl jsem o cedrech - objevily se cedry. Chtěl jsem v noci do kostela - objevil se kostel a kostelní dveře se v noci otevřely, ještě mnoho dalšího se dělo, jen abych psal zřejmě to, co oni potřebují. Ale, hlavně, že se objevila vnučka bohyně Afrodity. Řekl jsem některým lidem na Kypru, že se chci setkat s vnučkou, protože jsem měl plné zuby jejich Afrodity. Všude jsou nalepeny plakáty s jejími lázněmi, mluví se o ní s pýchou. Zkrátka, řekl jsem jim, že se setkám s vnučkou bohyně Afrodity. Řekl jsem a za několik dnů se objevila dívka se zářícíma očima, no, zkrátka okolnosti se poskládaly tak, že všechno bylo vyřešeno - Afrodita poslala svou vnučku, skrz tuto dívku se děly zázraky a sama se také přeměnila. A kdo ukládal tyto okolnosti jednu za druhou ? Kdo ? Nic jsem neukládal. Jestli by se náhodně uskutečnilo pouze jedno přání, ale tady - všechno, a všechno není náhoda, ale zákonitost. K tomuto závěru přišli vědci. O správnosti takového závěru jsem přesvědčen i já. Teď to také nemůžeš popřít."

„Ale já ani nechci popírat zákonitost toho, co se odehrálo, Vladimíre," klidně poznamenala Anastasia.

Všechno uvnitř mě ochladlo, po posledních slovech Anastasie se mě okamžitě zmocnila nějaká apatie. Měl jsem naději, slabou, ale přece naději, že dokáže rozptýlit uvědomění úplné bezvýchodnosti člověka a celého lidstva, zakotvené v mém vědomí, ale neudělala to. A vlastně jak, kdo může popírat příliš zjevné ? Lhostejný ke všemu jsem stál u okna pokoje osvětleného pouze měsícem, díval jsem se na hvězdy.

Někde tam, možná na jedné z těchto hvězd, žijí ti, co nás řídí, pohrávají si s námi. Oni žijí ! A copak lze nazvat životem naši existenci ? Loutka podřízená něčí vůli nemůže samostatně žít a tedy nežijeme i my. Mnohé je nám úplně jedno.

Anastasia opět začala mluvit tichým a klidným hlasem. Ale její hlas ve mně nevyvolal vůbec žádné emoce, zněl jako nějaký zbytečný zvuk.

„Vladimíre, ty a lidé, kteří ti poslali audiokazety s referátem, to určili správně: skutečně existují energie schopné, pohybující časem, spojuvat do jediného řetězce různé události, nebo jak se to stalo s tebou, vytvořit řetězec okolností, potřebný pro dosažení určitého cíle. Stoprocentní náhody nejsou, mnohým je to již jasné. Náhody, dokonce i kdyby se zdály jako nejneuvěřitelnější, jsou programovány. Programuje se všechno odehrávající se s každým člověkem. I to, co se přihodilo tobě na Kypru, je názorným příkladem pro badatele a pro tebe a samozřejmě také bylo naprogramováno a potom vtěleno do reality. Řekni mi prosím, Vladimíre, chtěl by ses teď dozvědět, kde se nachází programátor přímo tvých náhod ?"

„Jaký je v tom rozdíl, kde se nachází. Je mi to jedno. Na Marsu, na Měsíci... Jestli se má dobře, nebo špatně."

„Je v tomto pokoji, Vladimíre."

„Takže jsi to ty ? Pokud je tomu tak, stejně se nic nemění. Ani se nedivím, ani se nezlobím. Je mi to jedno. Jsme řízení a v tomto je tragická bezvýchodnost všech lidí."

„Vůbec nejsem hlavním programátorem tvých náhod, Vladimíre. Mohu jenom trošinku zapůsobit."

„A kdopak je hlavním ? V pokoji jsme pouze dva. Neboje tu někdo třetí, neviditelný programátor ?“

„Vladimíre, tento programátor je v tobě samém, jsou to tvá přání.“

„Jak to ?“

„Pouze přání, usilování člověka mohou zapnout ten nebo jiný program činů. Takový je zákon Stvořitele. Nikdo a nikdy, žádné vesmírné energie nemohou porušit tento zákon. Poněvadž člověk -je vládce všech vesmírných energií ! Člověk !“

„Ale na Kypru jsem nic nezapínal, Anastasie. Všechno probíhalo samo, náhodně, beze mě.“

„To nevýznamné, co bylo součástí podstatnějšího, vedoucího k realizaci hlavního, se konalo bez tebe. Ale hlavním událostem předcházela tvá přání. Copak jsi to nebyl ty, kdo si přál setkat se s vnučkou Afrodity ? Dokonce jsi své přání vyjádřil před svědky a opakoval ho několikrát.“

„Ano, vyjádřil jsem...“

„A jestli si to pamatuješ, jak tedy můžeš sluhům, kteří plní vůli pána, říkat vládci a pána nazývat loutkou v jejich rukou ?“

„Ano, bylo by to hloupé. A vůbec všechno nějak zajímavě vychází. To je ale... Přání... A proč se v tom případě nesplňují všechna přání ? Mnozí lidé si něco přejí, ale nesplní se to.“

„Hodně záleží na významu cíle. Shoduje-li se přání s tím světlým nebo s temným. Na síle přání. Čím je cíl podstatnější a světlejší, tím více světlých sil bude zapojeno ke splnění. Na jeho dosažení.“

„A jestli je cíl temný, no, například opít se, poprat se, zahájit válku ?“

„Pak se do práce zapojí temné síly, svými přáními jim člověk dá možnost konat. Ale, jak vidíš, jako prvotní a hlavní je stejně přání člověka ! Tvé přání, Vladimíre.“

Začal jsem si uvědomovat to, co řekla Anastasia, a na duši se mi dělalo lépe a lépe. Velice příjemné měsíční světlo zaplňovalo celý pokoj a zdálo se, že hvězdy na nebi svítily ne nějakým chladným, ale teplým světlem. A Anastasia, sedící na kraji postele, jako by vypadala lépe. Řekl jsem jí:

„Víš, Anastasie, abych byl upřímný, tam na Kypru jsem ze začátku málem začal flámovat. Protože se mi všechno ze začátku nelíbilo. Nikdo nemluvil rusky. Pracovat jsem nemohl - kolem samé mejdany. Říkal jsem si: proč jen mě to sem zaneslo, možná proto, abych se seznámil s prostitutkami ? Je tam hodně žen, víš, takových lehčích mravů, jsou z Ruska, Bulharska.“

„Tak vidíš, Vladimíre, měl jsi přání a ony se hned objevily. A opil ses vodkou a domluvil sis s nimi setkání. S ženou z Bulharska a z Ruska. Ale nejdřív ses chtěl setkat s vnučkou Afrodity, tvé první přání bylo silnější a ona se objevila, zachránila tě od všeho zhooubného a pomohla ti.“

„Ano, pomohla. A odkud víš o Bulharce ?“

„Ze svých neklidných pocitů, Vladimíre.“

„Nechápu, ale to není důležité. Raději mi řekni, ta dívka, no, Jelena Fadějevová, vždyť není vnučka Afrodity, je Ruska, prostě pracuje na Kypru pro cestovní

kancelář. A já jsem mluvil o vnučce Afrodity. Takže pro tyto světlé síly bylo těžké ukázat pravou vnučku Afrodity ?"

„Vůbec to nebylo těžké. A také ji ukázaly. Bohyně Afrodita je teď energií. Je schopná na nějakou dobu se spojit s energií jakéhokoli člověka. Jestli se předpokládá, že to má náležitý význam. Jelena Fadějevová, když byla s tebou, právě vlastnila dvě energie. V ty dny byla schopna zvládnout mnohé. Mnohé dokázala udělat, aby ti pomohla."

„Ano. Děkuji jí. I bohyni Afroditě děkuji."

Zmizela všechna má trápení a nepříjemné pocity, které jsem měl, když jsem si myslel, že všichni lidé jsou pouze loutkami v rukou nějakých sil. Teď, po rozhovoru s Anastasií, jsem získal jistotu a uklidnění.

Nějakou dobu jsem se mlčky díval, jak v měsíčním světle na kraji postele sedí Anastasia s rukama pokorně položenýma na kolenou, a potom... Doted' sám nemohu pochopit, jak se to stalo, ale najednou jsem řekl:

„Pochopil jsem, Anastasie, ty jsi velká bohyně," a klekl jsem před ni.

Z Anastasiiných úst se vydral výkřik zoufalství a bolesti. Rychle vstala, couvla ode mě, přitiskla se ke zdi a složila na hrud' své ruce, jako při úpěnlivé prosbě.

„Vladimíre, snažně tě prosím, vstaň, nesmíš mě zbožňovat. Ach, Bože, Bože, co jsem to udělala, pospíchala jsem, promiň mi nesrozumitelnost objasnění Tvým synům. Vladimíre, před Bohem jsou si všichni rovni, neměli by se lidé sklánět jeden před druhým, jsem jednoduše žena, jsem člověk !"

„Moc se lišíš od ostatních lidí, Anastasie, a jestli jsi prostě člověk, kdopak jsme v tom případě my, kdo jsem já ?"

„Jsi také člověk, jenomže prožívaje svůj život ve shonu, ještě jsi nedokázal pomyslet na své předurčení."

„Kdo je Mojžíš, Ježíš Kristus, Mohamed, Ráma, Buddha, jaký máš k nim vztah ?"

„Řekl jsi jména mých starších bratrů, Vladimíre. Jejich konání nemám právo soudit, řeknu jen jedno: nikomu z nich se nedostalo pozemské lásky v plné míře."

„Tohle není možné, každý z nich má dokonce i teď miliony vyznavačů."

„Ale uctívání neznamená lásku. Obírá uctívatele o sílu myslí, vlastní pouze člověku. Egregor mých bratrů je velký, v průběhu milionů let ho nabíjelo množství lidí a při tom každý uctívatel zmenšoval svou energii. Po staletí se objevovalo nemálo lidí, kteří měli zájem odsoudit mé bratry. A já jsem nechápala, nač tak pečlivě nabíjeli svůj egregor, po tisíciletí strádali energií. Nikdo nemohl rozluštit jejich tajemství, dokud nepřišla dnešní doba. A bratři učinili rozhodnutí - rozdat svou energii lidem, žijícím nyní na zemi. Blíží se nové tisíciletí na Zemi, v kterém Zemi budou obývat bohové - ti lidé, jejichž uvědomění jim dovolí přijmout tuto energii."

Vladimíre, snažně tě prosím, vstaň ! Pro milujícího Otce je bolestivé vidět Svého syna zotročeného a skloněného. Pouze to temné se vždy snažilo ponížít význam člověka. Vladimíre, vstaň, nezrazuj sebe. Neoddaluj se ode mě."

Anastasia se silně rozrušila, splnil jsem její prosbu, vstal jsem z kolenou a řekl:

„Vždyť jsem se neoddaloval, naopak, zdá se mi, že jsem tě začal chápat. Jenomže nesouhlasím s tím, že uctívání překáží lásce. Všichni věřící naopak říkají,

že milují Boha. I já jsem se sklonil před tebou jako před bohyní a ty ses z nějakého důvodu lekla, začala ses rozrušovat."

„Známe se již víc než pět let, Vladimíre. Od té noci, kdy byl počat náš syn, uběhlo nemálo dnů, ale od té doby v tobě ani jednou nevzniklo přání dotknout se mě, podívat se na mě tím pohledem, který jsi daroval jiným ženám. Nepochopení a teď i uctívání nedovolí lásce rozvinout se. Z uctívání se děti nerodí."

„Tak tohle všechno je proto, Anastasie, že ses teď stala jakoby ne ženou, ale jakýmsi shlukem informace. Nejenom já, ale i jiní hned nechápou, co říkáš. Co znamená, například, „nezrazuj sebe“ ? Proč jsi to o mně řekla ?"

„Napsal jsi dopis ruskému prezidentovi, Vladimíre, ale přitom jsi sám o sobě zapochyboval, málem jsi zahynul. Přestal jsi tvořit a přeložil jsi problémy na jiného k tomu ještě na jediného prezidenta."

„Tak to je proto, že on jediný u nás v Rusku může něco uskutečnit."

„Jeden to nedokáže, je potřebná vůle většiny. A navíc, proč jsi oslovil pouze jednoho prezidenta ? Jsou prezidenti na Ukrajině, v Bělorusku, v Kazachstáně..."

„Vždyť jsi mluvila pouze o Rusku, Rusko je mou vlastí."

„Ale ve tvém pasu je napsáno, že jsi Bělorus."

„Ano, Bělorus. Můj otec byl Bělorus."

„A celé dětství jsi strávil na Ukrajině."

„No ano, strávil. A je to to nejlepší, co si pamatuji ze svého dětství. Bílou chatičku pokrytou slámou a hať, kde jsme s kluky ze sousedství chytali piskoře. A dědeček a babička se přede mnou nikdy nehádali a nikdy mě netrestali."

„Ano, ano, Vladimíre, a vzpomeň si, jak jsi se svým dědečkem na zahrádce vysazoval malinké sazeničky..."

„Pamatuji si... Babička je zalévala z vědra."

„Ale i teď, ve vsi Kuzdničji na Ukrajině, ve vsi, kde ses narodil, se uchoval sad, jeho zvrásněné stromy stále plodí, čekají na tebe."

„Tak kdepak je má vlast, Anastasie ?"

„Je v tobě."

„Ve mně ?"

„V tobě ! Materializuj ji na věky na zemi tam, kde ti to napoví duše."

„Ano, je třeba nějak si v sobě udělat jasno, zatím ale mám takový pocit, jako bych byl roztroušen po zemi."

„Vladimíre, jsi unavený, minulý den nám přinesl mnoho emocí. Lehni si, usni, spánek tě k ránu naplní novými silami a přijde nové chápání..."

Lehl jsem si do postele, pocítil jsem, jak Anastasia vzala mou ruku do svých dlaní. Za chvíli přijde hluboký spánek, již jsem to věděl - ona dokáže udělat spánek hlubokým a klidným, aby ti ráno bylo dobře, ale než jsem usnul, stačil jsem říci:

„Víš, Anastasie, udělej prosím, abych opět uviděl překrásnou budoucnost Ruska."

„Dobře, usínej, Vladimíre, uvidíš ji."

Anastasia zazpívala tichým hlasem beze slov, jakoby ukolébavku. „Přece je to skvělé, že si lidé sami všechno mohou programovat," stačil jsem si pomyslet, ponořuje se do příjemného a klidného snu o budoucím Rusku.

(2 4 .)

MÁME PŘED SEBOU VĚČNOST

Vycházející slunce svítilo skrz nezatažené záclony přímo na postel, právě ono mě vzbudilo. Skvěle jsem se vyspal ! Uvnitř jako by se objevily nějaké neobyčejné síly, dokonce jsem dostal chuť udělat rozcvíčku nebo nějakou jinou fyzickou práci. I nálada byla výborná. A z kuchyně se ozývalo cinkání nádobí. „Je to možné," pomyslel jsem si, „cožpak se Anastasia pokouší připravit snídani ? Vždyť neví, jak se má zacházet s kuchyňskými přístroji a jak se zapíná plyn. Možná, že je třeba pomoci ?" Oblekl jsem si sportovní soupravu, otevřel jsem dveře do kuchyně a jakmile jsem uviděl Anastasii, ihned uvnitř mě jako by proběhla teplá vlna.

Poprvé jsem viděl poustevnici z tajgy Anastasii ne v sibiřském lese, na jejím paloučku, ne na mořském břehu, ale v nejobvyklejším prostředí pro obyčejnou městskou ženu - v kuchyni. Sklonila se nad plynovým sporákem a pokusila se nastavit hořák. Jednou přidávala, podruhé ubírala tlak plynu, ale starý sporák se nedal plynule regulovat.

V kuchyni Anastasia vypadala jako úplně normální žena. Proč jen jsem ji včera polekal svým pokleknutím, zřejmě jsem toho hodně vypil nebo jsem byl silně unavený.

Anastasia pocítila, že se na ni dívám a otočila se ke mně. Jedna její tvář byla lehce zašpiněna moukou, na malinko zpoceném čele se přilepil pramínek vlasů, jenž vylezl zpod čelenky na hlavě. Anastasia se usmála. A hlas... její překrásný hlas...

„Přeji ti krásný, dobrý nastávající den, Vladimíre. Již jsem připravila skoro všechno k snídani. Za chvíli to bude.

Než se umyješ, všechno bude hotové. Zatím se umyj, neboj se, já tady nic nezničím, pochopila jsem..."

Nešel jsem do koupelny ihned. Stál jsem jako začarovaný a díval jsem se na Anastasii. Poprvé za pět let naší známosti jsem skutečně uviděl, jak je tato žena neobyčejně krásná. Tuto krásu nelze popsat. Dokonce s tváří zašpiněnou moukou, dokonce bez účesu, s vlasy jednoduše svázanými do copu, i v jednoduchém nemoderním oblečení, byla stejně neobyčejně krásná.

Šel jsem do koupelny, pečlivě jsem se oholil, osprchoval jsem se, ale Anastasia mi pořád nešla z hlavy svou krásou. Z koupelny jsem šel do pokoje, posadil jsem se na již ustlanou postel a do kuchyně jsem nešel, z nějakého důvodu jsem vzrušeně přemýšlel o ní, o Anastasii.

Pět let znám tuto ženu - poustevnici ze sibiřské tajgy. Pět let... A jak se za tyto roky všechno změnilo ! Vidíme se zřídka, ale jako by byla stále nablízku. A je to její zásluhou ! Samozřejmě díky ní se normalizoval můj vztah s dcerou. Teď máme překrásný vztah. A manželka, i když jsem ani jednou za pět let nebyl doma, ale volal jsem jí a podle hlasu jsem cítil, že začala se mnou mluvit bez pocitu ukřivdění a bez chladu v hlase. Říká, že je doma všechno v pořádku.

Anastasia... Vždyť to ona mě vyléčila. Doktoři to nedokázali, ale ona - ano. Sám jsem chápal, že mohu zemřít, ale ona mě vyléčila, také ona mě udělala slavným. Teď mi za knihy nabízejí velké honoráře, ale vždyť jsou tam její slova. A také mluví vždy laskavě, nikdy se nezlobí. Stává se, že se na ni nechtěně rozčílím a ona se stejně nezlobí. Samozřejmě, že podstatně změnila můj život, ale změnila ho k lepšímu. To ona mi porodila syna ! Samozřejmě, že situace je nestandardní v tajze na jejím paloučku žije můj syn, ale jemu je s ní zřejmě dobře. Je velice dobrá. Je třeba jí říci něco hezkého a udělat pro ni něco dobrého. Ale co ? Nic nepotřebuje. To je ale situace - i kdybys vlastnil půl světa, ona jako by pořád měla víc. Ale stejně jsem jí chtěl alespoň něco darovat. Již dávno jsem pro ni koupil náhrdelník z perel. Ne z umělých, ale z pravých velkých perel. Rozhodl jsem se - teď půjdu a daruji jí to. Vyndal jsem z kufru futrál, vzal jsem náhrdelník a místo toho, abych hned šel do kuchyně, z nějakého důvodu jsem se začal převlékat. Místo sportovní soupravy jsem si vzal kalhoty, bílou košili a ještě kravatu. Potom jsem dal náhrdelník do kapsy, ale z nějakého vzrušení jsem nemohl vkročit do kuchyně. Celý vyšňořený jsem si stoupl k oknu a stojím. Potom jsem se přece ovládl. „Copak je to konec konců," myslím si v duchu, „za hloupé chvění," a šel jsem do kuchyně.

Anastasia, sedící v očekávání u prostřeného stolu, se zvedla mě vstříc. Byla již učesaná a pečlivě upravená. Vstala a mlčky se dívala na mě svým laskavým pohledem šedomodrých očí. A já jsem stál a nevěděl, co mám říci. Proto jsem jí z nějakého důvodu začal vykat:

„Budte zdráva, Anastasie." Toto „vy" mě úplně zmátlo. A ona, jako by si ničeho nevšímal, vážně odpověděla:

„Bud' zdrav, Vladimíre. Posad' se prosím, již na tebe čeká snídaneň."

„Hned se posadím... Napřed jsem ti chtěl říci... Říci, že..." ale nemohl jsem si vzpomenout na slova.

„Jen mluv, Vladimíre."

Ale zapomněl jsem to, co jsem chtěl říci. Přiblížil jsem se těsně k Anastasii a políbil jsem ji na tvář. Celé tělo jako by vzplanulo nějakým žárem. A Anastasiiny tváře zčervenaly zamrkala víčky rychleji než obvykle. A já jsem promluvil nějakým, jakoby ne svým, přidušeným hlasem:

„To je pro tebe od všech čtenářů, Anastasie. Mnozí jsou ti vděční."

„Od čtenářů ? Velké díky všem čtenářům. Moc velké díky," tiše zašeptala Anastasia.

A tehdy jsem ji rychle políbil na druhou tvář a řekl:

„Tohle je ode mě. Jsi velice hodná a dobrá, Anastasie. Jsi, Anastasie, velmi krásná. Děkuji ti za to, že jsi."

„Myslíš si, že jsem krásná, Vladimíre ? Děkuji... Myslíš si to ?.."

Byla také nesvá. Nevěděl jsem, co dělat dál. Ale potom jsem si vzpomněl na náhrdelník z perel v kapse. Rychle-rychle jsem ho vyndal, začal jsem rozepínat uzávěr:

„Tohle je dárek pro tebe, Anastasie. Jsou to perly... pravé... nejsou umělé. Víím, že nemáš ráda nic umělého, ale to jsou pravé perly."

Zámeček se nepodvoloval, trhl jsem jím, nit se přetrhla a všechny perly se rozsypaly na kuchyňskou podlahu, rozkutálely se po podlaze do různých stran. Sedl jsem si na podlahu, abych je posbíral, a Anastasia také začala sbírat, šlo jí to rychleji. Díval jsem se, jak skládá do své dlaně perličky, pozorně každou prohlíží, a se zalíbením jsem se díval na její pohyby. Sedím na podlaze, opíraje se o zeď, a dívám se jako začarovaný. Seděl jsem a v duchu přemýšlel, jak je obyčejné prostředí standardní kuchyně, ale jak neobyčejné a překrásné je všechno v duši. Cím to je ? Zřejmě tím, že v této kuchyni je ona - Anastasia. Je úplně blízko, ale nemám odvahu ji obejmout. Tato žena, jež se mi ze začátku, tehdy v tajze, ještě před pěti lety zdála být ne úplně normální, mi připadala jako hvězda, která se na minutku spustila z nebe. Je úplně blízko, ale jako hvězda je nedosažitelná. A roky... Och, mé roky... Nehnutě jsem se díval, jak Anastasia vstala, jak skládala do talířku na stole perly. Potom otočila hlavu směrem ke mně. A já, jako očarovaný, jsem stále seděl na kuchyňské podlaze opřený o zeď a díval se do jejích šedomodrých očí. Neuhnula svým laskavým pohledem.

„Jsi vedle mě, Anastasie, a dotknout se tě teď nemohu. Mám takový pocit, jako bys byla dalekou hvězdou na nebi.“

„Hvězdou ? Takový pocit ? Proč ? Tady ! Hvězdička je u tvých nohou, stala se obyčejnou ženou.“

Anastasia si rychle klekla a posadila se na podlaze vedle mě. Položila obě ruce na mé rameno a přitiskla svou hlavu. Uslyšel jsem, jak buší její srdce, jenomže mé tlouklo mnohem silněji. Její vlasy voněly tajgou. Její dech jako teplý větřík omamoval vůní květin.

„Proč jen jsem tě nepotkal, Anastasie, když jsem byl mladý ? Jsi tak mladá a mně už je tolik let. Prožil jsem skoro polovinu století.“

„Vždyť já jsem k tvé bloudící duši procházela staletími, neodháněj mě teď od sebe.“

„Brzy zestárnu, Anastasie. A můj život skončí.“

„Ale než zestárneš, stihneš zasadit rodový strom, založit společně s lidmi město překrásného budoucna, úžasnou zahradu.“

„Pokusím se. Škoda, že sám nebudu moci dlouho žít v té zahradě. Uplyne nejeden rok, než vyrostе.“

„Jestli ji založíš - věčně tam budeš žít.“

„Věčně ?“

„Samozřejmě. Tvé tělo zestárne a zemře, ale Duše vzlétne.“

„Duše zemřelého vzlétne, to vím. Duše vzlétne - a tím to končí.“

„O, jak je překrásný dnešní den ! Pročpak, Vladimíre, vytváříš neradostnou budoucnost ? Vytváříš sám pro sebe.“

„Tohle nevytvářím já. Tohle je objektivní realita. Pro všechny přichází stáří, potom smrt. A dokonce i ty, můj milý snílku, nic jiného nevymyslíš.“

Anastasia sebou trhla, trochu uhnula, veselé a dobré oči se dívaly do mých a zářily, zářily radostnou jistotou navzdory všemu.

„Nemám důvod si vymýšlet, Pravda je vždy jedna. Existuje smrt těla - to je jasné všem. Těla ! Jinak smrt - to je spánek, Vladimíre.“

„Spánek ?“

„Ano, spánek.“

Anastasia poklekla a začala mluvit, hledíc mi přímo do očí. Ale mluvila nějak tak, že v kuchyni zmlklo rádio, ztichly hlasy a šum za oknem, když Anastasia ne moc hlasitě pronesla:

„Můj milovaný ! Před námi je věčnost. Život vždy uplatňuje svá práva. Sluneční paprsek zableskne na jaře, do nového se oblékne Duše. Ale i pomíjející tělo se ne nadarmo pokorně obejmě se zemí. Nové květiny a tráva na jaře vzejdou z našich těl. Věčně budeš slyšet zpěv ptáků, pít kapky deště. Věčná oblaka na modrém nebi oblaží tě svým tancem. Jestliže chráníce nevíru, se rozvaneš jako prach po nekonečném vesmíru, z prachu, bloudícího ve věčnostech, můj milovaný, tě začnu sbírat. A pomůže mi strom, jenž zasadíš, raným jarem svou větvíčku natáhne tam, kde tvá Duše v bezcitném klidu přebývá. A ten, komu jsi na zemi daroval to dobré, si pomyslí na tebe s láskou. Jestliže všechna pozemská láska nestačí pro tvé nové vtělení, tak jedna, znáš ji, na všech úrovních vesmírného bytí, vzplane pouze jedním přáním - „vtěl se, milovaný“, a na okamžik zemře sama.“

„Budeš to ty, Anastasie ? Jsi si tím jistá, že to dokážeš udělat ?“

„Toto je schopná udělat každá milující žena, jestli dokáže vtisknout Logos do citů.“
/Logos - slovo, mysl, rozum, božská podstata duše/

„A copak ty, Anastasie ? Kdo pomůže tobě se opět vrátit na zem ?“

„Dokážu to sama, nikoho neobtěžujíc.“ „A jak tě poznám ? Vždyť již bude úplně jiný život.“ „Když se opět vtělíš na zem, stane se z tebe dospívající chlapec. Na sousední zahradě uvidíš zrzavou, usmrkanou holčičku. Řekni té maličké s mírně křivými nožičkami dobré slovo, všimni si jí. Vyrosteš, bude z tebe mladík, začneš svým pohledem provázet krásy. Nepospíchej s nimi spojovat svůj osud. Na sousední zahradě dospívá holčička, zatím není krasavice - samá piha. Jednou si všimneš, jak se potají za tebou dívá. Ale nesměj se jí, neodháněj, až se nesměle přiblíží k tobě, aby tě odpoutala od dospělé krasavice. Uplynou pouze tři jara a ze sousední holčičky se stane krásná dívka. Jednou se na ni podíváš a vzplaneš láskou k ní. A budeš s ní šťastný. A bude šťastná ona. Vladimíre, v té tvé šťastné vyvolené bude žít právě má Duše.“

„Děkuji ti za krásný sen, Anastasie, má milá vyprávěčko.“

Opatrně jsem ji vzal kolem ramen, přitiskl k sobě. Chtělo se mi poslouchat, jak horoucně jí buší srdce, cítit, jak voní vlasy překrásné ženy, jež věří pouze v to dobré, v nekonečnost. A možná, že jsem se chtěl držet, jako stébla, jejích neuvěřitelných snů. Z jejích slov o budoucnu se všechno kolem stalo radostnějším.

„I kdyby to, co říkáš, Anastasie, byla pouhá slova, stejně jsou překrásná a na duši se dělá radostněji, když je slyším.“

„Slova touhy uvádějí do pohybu velkou energii. Svou touhou a úmysly člověk sám tvoří svoji budoucnost. Uvěř mi, Vladimíre, všechno se stane přesně tak, jak jsem to slovy nakreslila pro nás dva. Ale ve své touze jsi volný a všechno můžeš změnit, proneseš-li jiná slova. Jsi volný, svobodný a každý sám je sobě tvůrce.“

„Ve tvých slovech nic měnit nebudu, Anastasie. Pokusím se jim uvěřit.“

„Děkuji.“

„Za co ?“

„Za to, že jsi nezničil věčnost pro dva.“

* * *

V tento překrásný, slunečný den jsme se koupali v moři, opalovali jsme se na liduprázdném mořském břehu. Večer Anastasia odešla. Jako vždy, požádala mě, abych ji nevyprovázel. Stál jsem na balkóně a díval se, jak šla po chodníku podél domu, se šátkem na hlavě, v jednoduchém oblečení, s plátěnou kabelkou vlastní výroby. Šla, snažíc se nevynikat mezi ostatními chodci, žena, jež stvořila překrásnou budoucnost celého státu. Ona určitě nastane, její touhu materializují lidé a sami začnou žít v překrásném světě.

Před tím, než odbočila za roh domu, se Anastasia zastavila, otočila se mým směrem a zamávala rukou. Také jsem jí zamával na rozloučenou. Již jsem nemohl rozeznat její tvář, ale byl jsem přesvědčen - usmívala se. Vždy se usmívá, protože věří a tvoří pouze to dobré. Možná, že je to tak třeba ? Také jsem jí zamával a zašeptal pro sebe: „Děkuji ti, Nastěnko.“

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu